

EN CARTELL

Pau Miró

Búfals

Lleons

Girafes

Sala Beckett
Obrador Internacional
de Dramatúrgia

Pau Miró i Caparrós Nascut a Barcelona, el 23 de setembre del 1974, és llicenciat en interpretació a l'Institut del Teatre de Barcelona (1999) i s'ha format també en els seminaris de la Sala Beckett. Com a dramaturg, ha escrit —i en alguns casos dirigit— diversos textos: *La poesia dels assassins* (Teatre Malic, 2000), *Una habitació a l'Antàrtida* (Teatre Malic, 2002), *Paraigües elèctrics* (Sala Trono Villegas de Tarragona, 2003), *Plou a Barcelona* (Sala Beckett, 2004), *Happy Hour* (Teatre Borràs, 2005), *Bales i ombres* (Espai Lliure, 2006), *Somriure d'elefant* (Biblioteca de Catalunya, 2006), *Banal sessions of Fedra* (Versus Teatre, 2006) i *Singapur* (Teatre de Ponent de Granollers, 2007, dins del marc del projecte T6 del TNC). Com a actor ha participat en nombrosos muntatges, entre els quals destaquen: *Casta diva* (2000), *El burladero* (2001), *El pati* (2002), *Refugi* (2003), *Liliom* (2003), *Happy Hour* (2005), *La xarxa* (2005) i *Antígona* (2006). Ha obtingut un nombre considerable de nominacions als Premis Butaca per *Plou a Barcelona*, *Happy Hour*, *Bales i ombres* i *Somriure d'elefant*; el premi al millor muntatge en l'11 Mostra de Teatre de Barcelona per *Banal sessions of Fedra*; la nominació al Premi Max al millor espectacle revelació en representació de Catalunya per *Singapur*, i el premi nacional de la crítica italiana el 2008 per *Plou a Barcelona*. Ha estat col·laborador d'alguns guions o programes radiofònics i televisius com ara *Minoria absoluta* (City TV i RAC 1) o *El cor de la ciutat* (TV3).

Les faules sempre han estat molt útils per retratar l'espècie humana amb les mediacions preventives necessàries que daurin la píndola didàctica i moral. Com a ficció al·legòrica en què els protagonistes són els animals més humanitzats o els éssers inanimats més inversemblants, la distància irònica, metafòrica, racional és prou gran perquè no cogui tant, sense que es perdi tanmateix la seva eficàcia reveladora. La trilogia *Girafes*, *Lleons* i *Búfals* parteix del model de les faules per aprehendre, de manera irònica i amb un punt de realisme màgic, els canvis soferts per Barcelona des de la sordidesa existencial dels anys del franquisme fins a la misèria cosmosocialista de l'actualitat. Com a *Plou a Barcelona* o a *Singapur*, una de les zones més marginals de la metròpolis catalana torna a esdevenir l'espai en què Pau Miró ambienta les seves històries per oferir una mirada emotiva d'una realitat urbana propera, reconeixible i corprenedora, observada des d'un cert *voyeurisme* no mancat de fascinació i empatia. De faula contemporània buidada de moralismes.

Pau Miró

Búfals

Lleons

Girafes

Sala Beckett ¹⁹₂₀ anys

EDITORIAL REMA₁₂

Barcelona 2009

NOTA

Amb aquest número dedicat a la trilogia de Pau Miró tanquem la col·lecció EN CARTELL. Dos són els principals motius. En primer lloc, la minsa resposta de les sales de teatre a les quals anava sobretot adreçada la col·lecció, si exceptuem el suport continuat i la fe en el projecte de l'Obrador de la Sala Beckett. La col·lecció va néixer amb una voluntat de servei en tres direccions: en primer lloc, oferir una plataforma als autors que, donat el panorama editorial, tenen moltes dificultats per veure els seus textos en lletra impresa; en segon, donar l'oportunitat als teatres petits de complementar la seva voluntat de fer arribar al públic un teatre professional però sovint al marge dels circuits comercials; i finalment documentar textualment un període del teatre català, amb textos que d'aquí a un temps probablement seran molt difícils o impossibles de trobar. Tanmateix, les dificultats per trobar suports, el poc interès dels que més haurien d'estar-hi interessats i la sensació de nedar a contracorrent ens han fet comprendre que, si bé l'escriptura teatral viu probablement un moment d'or a Catalunya, encara no és prou madura ni prou considerada perquè això es manifesti clarament.

Hem publicat vint-i-cinc números en què han aparegut cinquanta-cinc textos teatrals, tant originals com traduccions, en sis anys. Creiem que hem fet bona feina, però també que s'ha tancat un cicle, ben representat per aquesta col·lecció, i que algú altre haurà de recollir ara aquesta torxa. A més, deixem oberta la col·lecció OFF CARTELL per a qui vulgui servir-se'n sense l'esclavatge dels objectius concrets d'EN CARTELL.

Ens feia il·lusió tancar la col·lecció amb un volum que fos especial i que en certa manera en representés l'esperit. Creiem que la trilogia de Pau Miró, sens dubte un dels llegats més significatius d'aquest cicle que dèiem, compleix perfectament. A més, és un autor molt vinculat a la Sala Beckett, on s'estrena la darrera de les obres publicades i al vintè aniversari de la qual volem dedicar, amb agraïment, el número.

També volem agrair a l'Editorial Proa permetre'ns aquesta publicació llaminera gràcies a la cessió de drets de l'obra *Leons*, publicada fa pocs mesos a la col·lecció del T6 del TNC.

L'EDITOR

A la meva família

Búfals

(una faula urbana)

Aquesta obra va ser estrenada el 2 d'octubre del 2008 a La Planeta de Girona dins Temporada Alta, dirigida per Pau Miró, amb espai escènic de Pi Piquer, música d'Oriol Miró i la interpretació d'Anna Alarcón, Bernat Cot/Bernat Quintana, Helena Font, Guillem Motos, Òscar Muñoz.

Faula *f* 2 Narració en què es dóna un ensenyament útil o moral, per mitjà d'una ficció al·legòrica en què inter-venen animals i àdhuc éssers inanimats parlant i obrant com si fossin éssers humans o racionals.

1

1

En Max va morir quan tenia vuit anys,
li faltaven dos dies i tres setmanes per fer-ne nou.

Una nit va desaparèixer.

El pare ens va dir que un lleó
se l'havia emportat
i que ja no tornaria mai més,
perquè quan els lleons t'agafen
és impossible escapar-te.

El dia del seu aniversari,
el dia que en Max hauria fet nou anys
ens va tocar la loteria.

Molts diners.

No tants.

A nosaltres ens en semblaven molts.

Aviat es van acabar.

El pare ens va preguntar què volíem,
podíem demanar qualsevol cosa.

El que més il·lusió ens fes.

No vam demanar res.

No se'ns acudia res.

Estàvem massa desconcertats.

Les herbes i les branques que mastegàvem
semblaven més dures,
també les fulles semblaven més amargues.

Costava empassar.

2

La mare feia responsable el pare
del que li havia passat a en Max.
Quan sèiem a taula per menjar,
quan bevíem aigua,
quan sortíem a pasturar,
se li escapaven mirades i paraules agressives.
Havia de fer pagar a algú aquella arbitrietat.
Li va tocar al pare.

No el podia tenir al costat massa estona
sense encendre's,
no sé com podien dormir junts
sense destrossar-se la pell.

De vegades la ràbia era tan intensa
que semblava realment
que el pare hagués tingut alguna cosa a veure

amb la desaparició d'en Max.
Quants milions ens van tocar?
No ho sé.
Haurien pogut ser el triple o el quadruple,
però la nostra cara hauria seguit sent la mateixa.
Una bona notícia
en aquell moment
passava totalment desapercebuda.
La mare no va tornar a distingir
mai més
una bona notícia.
Deia que l'havien donat tant pel cul a la seva vida
que per distingir una bona notícia
s'havia de fixar en la cara dels altres,
per confirmar-ho havia de preguntar més d'una vegada
a qui tenia al costat.
Només que nosaltres no la podíem ajudar
perquè la nostra cara no expressava res.
Els diners finalment van servir
per comprar algunes coses per a la bugaderia.
Per millorar la bugaderia.
Rentadores.
Una il·luminació nova.
El parquet.
Retolació completament nova.
També al cartell de l'entrada.
La persiana metàl·lica.
Sí...
I també....
Digues....
El pare va comprar-se una guitarra elèctrica.
Sí.
De color porpra.
Sí.
I un amplificador.

Sí.

Mai havia tingut un instrument musical a les mans.

Però es va comprar una guitarra elèctrica.

En comptes de girar-nos la cara,

o de donar una coça a la mare

es tancava al taller a tocar la guitarra.

Ràbia elèctrica.

Riuen entre ells, és una broma interna que no té gràcia.

Algunes notes seguides,

puntejades,

que quasi feien una melodia, de tant en tant.

Però bàsicament ràbia elèctrica al taller.

Tornen a riure.

Ningú no podia entrar al taller del pare.

Era prohibit.

Ningú no hi havia entrat mai.

Era el seu... santuari.

S'hi passava hores tancat

I després de la mort d'en Max,

encara més.

Arreglava les peces de les rentadores,

els motors, els filtres...

I quan menys t'ho esperaves, tocava la guitarra...

Amb totes les reformes la bugaderia semblava una altra,
ens volien distreure de l'evidència que en Max no hi era...
i a poc a poc ho van anar aconseguint...

Darrere la bugaderia és on vivíem.

Una cuina estreta.

Tres habitacions estretes.

Un menjador estret.

Un lavabo estret.

Cap finestra.

I el taller del pare.

El menjador era ple de figures religioses de plàstic.

Figures de Jesús.

De la Verge Maria.

D'altres verges.

De sant Joan.

I espelmes, espelmes pertot arreu.

Però apagades.

Un dia la mare va tornar a casa,

venia del mercat, carregada de bosses, i va dir:

—M'agradaria tornar a casa i veure la bugaderia cremant.

No vam preguntar si amb nosaltres a dins...

De tant en tant ho deia, era una mena de broma que ens feia.

De fet la mare va ser la primera de tots nosaltres que va tornar a somriure.

La primera que va tornar a sortir al carrer.

La primera que va fer veure que les coses tornaven a ser normals.

La imatge de la bugaderia cremant és un somni que he tingut més d'una vegada.

Per això les espelmes sempre estaven apagades.

Alguna vegada que havia marxat la llum les havíem encès.

Millor apagades.

Les figures religioses de plàstic s'havien convertit en les nostres joguines.

En comptes de playmòbil.

En comptes de Lego.

En comptes de nines.

Haviem arribat a jugar al monopoly amb les figures religioses.

La mare era molt, molt creient,
com moltes dones en aquest barri
(això explica tantes famílies nombroses).

Tota la seva vida havia estat creient,
practicant, fidel, devota,
i de cop, ja no ho era gens.

Ens obligava a anar l'església,
pensava que era una cosa bona,
pensava que tard o d'hora ens faria bé,
però de cop vam deixar d'anar-hi.

El pare venia a missa,
ens hi acompanyava,
però mai no entrava a l'església,
l'olor d'humitat barrejada amb l'encens
li feia venir basques.

L'última vegada que la mare va entrar a l'església,
just dues setmanes després que un lleó s'hagués emportat
a en Max,
la van fer fora.

Va apropar-se a les espelmes
i va començar a menjar-se-les.

Enceses, vermelles i barates.

Quan en portava tres o quatre,
un home la va acompanyar a fora.

Després d'aquest petit incident,
se'n va anar a la perruqueria
i va sortir amb un nou pentinat i amb un nou somriure
que ja no l'abandonarien mai.

Hi ha moltes maneres d'enfonsar-se,
no enfonsar-se n'és una, per exemple.

Va ser el cas de la mare.

Va ser la primera que va tornar a somriure.

Va canviar l'església pel bingo.

La seva nova religió era l'atzar.

Dues nits a la setmana anava

Al bingo

O al casino

O a un saló recreatiu...

Després tres...

Fins a quatre...

Els diners de la loteria aviat es van acabar.

El pare era més pràctic,

tenia cinc fills més, a part d'en Max,, .

havia de pensar-hi,

havia de pensar en nosaltres.

Va fer molts esforços per tirar endavant

la família,

la bugaderia,

la seva dona

Aparentment se'n sortia.

4

En Max no hi era.

No en parlàvem mai,
ningú tocava el seu llit,

ni les seves coses,

ni els seus dibuixos,

tot seguia igual, però sense ell.

Haviem desenvolupat una estranya habilitat

per esquivar la realitat.

Tots a la vegada, sincronitzats,
com si d'un teixit multidel·lular es tractés,
evitàvem el tema.

Jo compartia l'habitació amb ell,
però després que el lleó se l'hagués emportat
no hi vaig poder tornar a dormir.

Vam posar un matalàs a l'altra habitació.

De fet gairebé no hi entràvem a l'habitació d'en Max.

I quan ho fèiem ens marejàvem.

La sensació era massa forta.

Com si no hi passés el temps en aquella habitació.

Ningú no hi entrava, començava a semblar el taller del pare.

No és que estigués prohibit entrar-hi....

Però ningú no hi entrava....

La mare escombrava i fregava un cop a la setmana....

Quan ho feia, nosaltres,
de passada,
miràvem uns segons....

El que més impacte feia no era l'olor que encara es podia
sentir.

Ni les vambes.

Ni el pòster del riu.

Ni el cobrellit.

Eren els dibuixos... penjats a la paret... escampats sobre la
taula...

Un dia quan la mare va anar a canviar l'aigua per fre-
gar...

Vam entrar a l'habitació...

Vam trobar uns dibuixos sota la llitera.

En Max dormia a la llitera de sota.

Jo a la de sobre.

Eren uns dibuixos estranys,
els que vam trobar sota la llitera.

En Max sempre dibuixava ocells,

alegres,
de colors,
bevent al riu,
travessant el cel...

Sí, però aquests dibuixos que vam trobar sota la llitera
eren diferents...

Més... recargolats...

Eren de la bugaderia...

Ens... ens havia dibuixat a tots nosaltres sense cap...

Sense cap.

N'hi havia un en què sortia sang d'una rentadora.

I un altre on les tovalloles i els llençols
tenien cares de pànic, cridaven i ploraven...

N'hi havia un molt, molt, estrany,

de la mare,

sense ulls,

en comptes d'ulls tenia peixos,

i hi havia posat un títol:

Infecció.

Silenci

Un dibuix més estrany encara....

Silenci

El del taller del pare.

Sobretot perquè en Max

no havia entrat mai al taller del pare.

Com nosaltres, que tampoc hi havíem entrat mai.

La mare tampoc hi entrava.

Mai se'ns va acudir preguntar

per què no hi podíem entrar, era així i punt.

Però en Max l'havia dibuixat,

havia dibuixat el taller que ell tenia al cap.

Amb la taula plena d'eines,
amb filtres i motors de rentadores també al damunt...
Amb una làmpara mòbil,
amb petits calaixos plens de claus i cargols.
També hi havia unes branques escampades
i una galleda plena d'herba fresca.
I el pare treballant d'esquena.
En el dibuix del taller hi havia també
un dibuix d'en Max penjat a la paret.
Era el millor dibuix que havia fet.
La primera vegada que vèiem el taller.
Encara que ni en Max ni nosaltres
no l'haguéssim vist mai.
Aquests dibuixos els vam guardar,
no els vam ensenyar mai ni al pare
ni a la mare.
En Max els havia deixat allà per a nosaltres.

5

Una nit la mare ja no va tornar mai més.
Aquella nit ningú no va dormir.
Jo sí.
No, ningú.
Una estona se'm van tancar els ulls.
No, estàvem aquí asseguts, davant les rentadores.
Vam esperar sense dir res tota la nit.
Pensàvem que potser era al bingo, o al casino...
Però no.
Era a la panxa d'un lleó.
Quan la llum del dia va travessar els forats de la persiana,
el pare va dir:

—Un lleó s'ha endut la mare, ja no tornarà mai més.

—Renteu-vos la cara.

—Preparo l'esmorzar.

—I us acompanyo a l'escola.

I vam anar a l'escola.

Amb l'esmorzar preparat.

Les ungles raspallades.

Els deures fets.

I sense mare.

I sense haver dormit ni una mica.

Sense entendre per què el pare acceptava
aquesta mena de cops com si res.

I sense entendre per què
ja no podríem parlar mai més de la mare.

El pare va guardar

totes les imatges religioses al taller.

I la mare ja no va tornar a aparèixer mai més,

ni en una conversa,

ni a la porta de l'entrada,

on li agradava mirar com passaven els ramats,

ni al casino.

Ni enlloc.

La mare ja no tornaria mai més.

i com que ningú no deia res

sobre ella, o sobre en Max,

com que ningú no es queixava,

tots els silencis, els dubtes i els neguits

s'anaven enterrant poc a poc

als budells.

El temps feia créixer l'herba,

i d'alguna manera la mare i en Max,

també.

A la mare li agradava dir

que els segons mastegaven minuts,

que les hores es menjaven els dies,

i que els anys se'ns cruspíen a nosaltres.
Un, dos tres, quatre.
Vist i no vist.
Creixíem.
Creixíem sense sortir gaire a pasturar,
sense refregar-nos gaire en el fang dels tolls,
sense banyar-nos als petits llacs.
Creixíem sense créixer.
Però creixíem.
Creixien les mandíbules.
La musculatura.
Els cabells.
Els intestins.
Creixíem.

6

Quan tornàvem de l'escola,
o de l'institut,
o de pastar fang,
el pare es tancava al taller
i nosaltres ens ocupàvem de la bugaderia.
Els clients se sorprenien una mica,
però no gaire.
I com que nosaltres havíem vist
funcionar la bugaderia sempre,
ens en sortíem prou bé,
la gent marxava contenta,
i tornava.
No, no tornaven.
Cada vegada venia menys gent.
No era culpa nostra.

No. No ho era.

Però no venien.

Començaven a estar de moda

bugaderies d'aquestes... més...

Menys personals...

Amb les rentadores grises, metal·litzades...

Les parets blanques... d'un blanc... d'hospital

Les llums... fredes...

La decoració previsible...

Estàndard...

Convencional....

Eren franquícies de franquícies...

Sense ningú que t'atengüés..

Sense conversa...

Només persones soles

que havien vist pel·lícules

de persones soles

que anaven a les bugaderies

a sentir-se més soles del que ja estaven,

mentre veien com el tambor donava voltes,

i la roba es rentava,

i la seva vida encaixava en una metàfora

tan estàndard, tan convencional,

i tan de franquícia com aquesta.

Els números no sortien,

vam provar de tot,

promocions, descomptes, sortejos... però res,

la bugaderia no feia calaix.

I el pare ens abandonava poc a poc,

no el vàiem gens, sempre al taller,

amb la guitarra, fent soroll,

o arreglant peces que no servien per a res.

Als matins ja no obria la bugaderia,

l'haviem d'obrir nosaltres quan tornàvem al migdia.

No teníem temps per relacionar-nos amb altres búfals,

haviem de tornar a la bugaderia,
sempre a la bugaderia,
i havíem de picar a la porta del taller perquè
el pare remugués alguna cosa,
per comprovar que no se l'havia menjat cap lleó.
Sense diners no hi havia herba,
ni roba, ni branques, ni llibres.
El pare tancat al taller
i nosaltres estampant les banyes contra les parets,
sense instruccions,
incapaços de pair la ràbia,
que es barrejava amb la tristesa,
que es barrejava amb el silenci.
No podíem viure fora de les quatre parets de la bugade-
ria
perquè érem massa fràgils,
perquè no podíem seguir el ritme de la manada.
I dins la bugaderia tampoc no podíem viure,
perquè el silenci ens havia adormit la curiositat,
perquè la incomprensió del que havia passat i del que es-
tava passant
ens havia atrofiat l'alegria i els nervis,
i només jèiem i comptàvem els clients,
que malgrat que fossin pocs, els volíem travessar, esclafar
a tots.
Perdíem el remuc, cada dia més prim, perdíem el remuc.
I aquest estat, aquesta degeneració de les articulacions,
aquest abandonament de l'ànima,
aquest abisme que era tan dens i profund
semblava que no tenia fi.
Sort dels acudits dolents que ens explicàvem,
jo diria que els acudits dolents
ens van salvar la vida.

Expliquen acudits dolents.

Una nit, just quan tancàvem la persiana,
va sortir del taller una melodia,
la primera melodia
que el pare treia de la guitarra en tots aquests anys;
no era perfecta, ni virtuosa,
però va calmar els nostres budells
com ho hauria fet un bri d'herba fresca.

Tots estàvem davant la porta,
estranyats, curiosos,
amb una complicitat que no teníem
des de feia molt temps.

No va durar ni un minut,
però aquella melodia
ens va transportar a tots cinc
al prat on de petits havíem passat tantes tardes:
de fons les muntanyes amb els cims nevats,
a la planúria envoltats d'arbres frondosos,
menjant aquella herba de color d'or,
tan dura com gustosa,
arrencant a córrer sense raó,
i després aturant-nos per recuperar la respiració,
deixar-se caure i la pell contra la terra
i alguns mugits inintel·ligibles,
però plens d'una felicitat indiscutible.

Pausa

De sobte la melodia es va aturar.

Silenci.

I després, tot seguit, cops...

Silenci

Cops forts,
cops contra les parets,
contra tot,
soroll de coses que queien,
calaixos plens de peces metàl·liques,
cargols, filtres, motors,
vidres que es trencaven,
sorolls que es barrejaven amb
el mugit dens i profund del pare.
L'imaginàvem destrossant-se les banyes,
obrint-se el cap amb cops secs
per saber què hi tenia a dins
i poder-nos-ho ensenyar.

Silenci

Després dels cops.
Silenci.
La porta s'obria.
El pare va treure el cap,
el tenia intacte,
ens va mirar a tots i va dir:
—Sortim.
—On?
—Aquesta nit soparem a la pizzeria.
—No tenim diners.
—No patiu per això.
I vam menjar pizza.
Molta pizza.
Prou bona.
I ens van tractar prou bé.
El pare va explicar alguns acudits dolents.
Nosaltres també.

I quan ens havíem acabat
 tots els crostons de les pizzes
 el pare ens va mirar com si s'adonés en aquell moment
 que havíem crescut
 i nosaltres també vam fixar-nos en els cabells blancs
 que li havien sortit darrere el clatell.
 S'havia fet gran en poc temps,
 però en els seus ulls hi bategava la intensitat de sempre.
 Va començar a parlar, va parlar molt,
 a dir coses que nosaltres
 no acabàvem d'entendre del tot.
 —Caminar per la ciutat
 obliga a tothom a estar en un
 estat constant de màxima alerta.
 I quan arribes a casa,
 només hi ha pel·lícules o programes
 on trobes més violència, més agressivitat.
 I després al llit dormim poc, descansem malament
 i ens llevem més irritables encara,
 de manera que l'estat d'alerta és més alt.
 No us heu fixat mai que cada vegada és més habitual
 trobar mascles i femelles a les esglésies o als supermer-
 cats,
 però no per una qüestió de fe,
 o per una qüestió pràctica de fer la compra?
 Aquests espais s'han convertit en refugis de calma
 on de tant en tant és necessari passar una estona
 per rebaixar la irritabilitat de les ciutats.
 A les esglésies hi ha poca llum,
 hi ha silenci, hi ha calma.
 Als supermercats la il·luminació reflecteix l'ordre
 amb què s'han organitzat els productes,
 per colors, per volum....
 Cada vegada més en els supermercats s'hi escolta una
 música relaxant,

tot plegat fa que els clients hi passin
més estona de la que necessiten per fer la compra.
Ho enteneu?

—Sí.

Però no ho acabàvem d'entendre.

—He trobat la manera que la bugaderia torni a funcionar
com abans.

—Com?

—La bugaderia s'ha de convertir
en un petit refugi,
hi posarem música clàssica (que calma les feres),
pintarem les parets amb tons més càlids,
ordenarem geomètricament les rentadores
i tots els cistells estaran ordenats per colors.
A l'entrada hi posarem plantes.

—I si les mengem?

—De plàstic, seran de plàstic.

—Alguna cosa més?

—Sí. Pujarem els preus, a poc a poc.

Això significava

una altra vegada reformes.

Quan va morir en Max i ens va tocar la loteria
vam modernitzar-la.

Il·luminació. Pintura. Cartells.

Una nova aparença per a la vella bugaderia.

Ara sense adonar-nos-en del tot

tornàvem a la bugaderia d'abans,

a la bugaderia on hi havia en Max i la mare.

Era el que el pare volia fer.

I ho va fer.

L'endemà no vam poder anar a l'escola

perquè havíem de començar les reformes

per convertir la bugaderia en un petit refugi.

Vam passar dues setmanes sense anar a l'escola,
però va valer la pena.

El pare abans de tornar a obrir la bugaderia
 va buidar el taller i va llançar moltíssimes coses,
 però no ens va deixar que l'ajudéssim,
 ni tampoc vam poder entrar al taller.

Això no havia canviat.

Els canvis van funcionar.

Venien més clients
 i s'hi estaven més estona.

No podríem dir que no donéssim a l'abast,
 però la cosa havia millorat considerablement.

Les plantes de plàstic

les havíem de canviar cada setmana
 perquè sempre hi havia alguna queixalada,
 bàsicament entre els remugants.

El pare obria matins, nosaltres tardes. .

Paral·lelament

a aquesta etapa de pau a la bugaderia,
 nosaltres vam experimentar
 certs canvis en el caràcter,
 ja fos per l'edat o per la ràbia
 que havíem anat acumulant a dins.

Una estranya i aclaparadora violència va esclatar dintre
 nostre.

Va començar com un joc, entre nosaltres,
 com una nova manera de relacionar-nos,
 passàvem moltes hores junts...

i sempre tan a prop...

Era inevitable, era la naturalesa.

Al principi semblava divertit,

cops, rascades, envestides;
poc a poc la cosa
es va anar tornant més... salvatge...

Riuen, broma interna.

Un dia salvatge el té tothom.

Tornen a riure.

Haviem de fer alguna cosa
amb la ràbia.
I les parets, les portes, les rentadores,
la persiana metàl·lica, no...
No era el mateix.
Colpejar una mica de vida,
un tros de carn amb vida,
era molt més... agradable.
Reconfortant.
Tenia més al·licients.
Generava més adrenalina.
Un dia salvatge el té tothom.

Riuen.

A mi em va tocar rebre
més que a ningú.

S'aguanten el riure.

La meva constitució,
el meu caràcter,
fos pel que fos,
sempre me'n duia els cops.
Cops n'hi havia per a tothom.

Sí, però a mi me'n tocaven més.

Els duies bé.

Quin remei.

T'agradava?

No.

Silenci

De vegades ho semblava.

Suposo que pensar això et deu fer sentir millor.

Uuuuuuuu.

No n'hi havia per tant.

Era una cosa inofensiva.

Un joc.

Eren carícies descontrolades.

A ningú no li agrada veure

què hi té sota la pell.

El pare mai no ens va posar la mà al damunt,
la mare vagament.

No ho vam aprendre d'ells.

Tot això va sorgir precisament

del que no ens havien ensenyat,

del que no ens havien dit.

La nostra vida era un cercle tancat.

Sempre a la bugaderia.

Passaven coses

i ningú no deia res,

d'alguna manera havia de sortir tot allò.

A tu et va tocar rebre més que a ningú.

És veritat. Ho sento.

A mi em va tocar repartir més que ningú.

No sabia que t'havia marcat tant tot això.

No us n'adonàveu,

us animàveu i perdíeu el control.

Tu t'hi tornaves.

És clar.
Cada vegada
anàveu més lluny.
Sobretot tu.
Un dia em vas trencar una... costella...
Des d'aquell dia mai més...

Riuem.

De tota manera,
aquella violència va servir per
començar-nos a relacionar amb els altres.
Havíem anat massa lluny entre nosaltres,
i era perillós.
Així que vam descarregar tota aquella ràbia
en els altres,
en el món exterior que tant desconeixíem.
Algun antílop, algun cadell de búfal,
sempre hi havia algú més dèbil que nosaltres
disposat a rebre.
Anàvem sempre junts,
ens donava seguretat.
Cada vegada provàvem
amb exemplars més grans,
més salvatges,
ens la jugàvem una mica.
No gaire.
Sí, una mica sí.
Era tan divertit topar amb algú,
s'hi tornaven,
era una mena de diàleg,
un diàleg que mai no havíem tingut.
Arribàvem a la bugaderia més relaxats,
amb alguna ferideta
que passava totalment desapercebuda,

però dormíem millor,
menjàvem més,
treballàvem i estudiàvem amb més ganes.

El pare estava plenament convençut
que el nostre somriure,
que la nostra tranquil·litat,
provenia dels efectes de la nova bugaderia,
de la bugaderia refugi,
de la música clàssica,
dels colors rancis de la paret,
de l'ordre,
de la simetria,
de les figures religioses
col·locades amb harmonia geomètrica...
Però no,
tota aquella calma,
aquella mena de pau,
venia d'un altre lloc,
venia precisament d'un lloc totalment oposat.

9

El pare deixava que sortíssim a divertir-nos.
Gairebé no havíem ni de demanar-li permís.
Pensàvem que després
del que li havia passat a en Max
o a la mare,
seria més reticent,
però no,
confiava en nosaltres.

I sortíem.

Això sí, ens deia una hora i tornàvem a aquella hora,

ens deia que no ens fiquéssim en embolics
i no ho fèiem,
les nostres batusses no passaven
d'inofensives esgarrapades.
Fèiem cas de tot el que ens deia.
De tot... excepte d'una cosa.
—No aneu, mai, mai, mai
a l'esplanada que hi ha a vora del riu.
La primera vegada que vam anar a l'esplanada
que hi ha vora el riu
ens ho vam mirar de lluny,
darrere d'una reixa metàl·lica.
Hi havia el riu, una mica d'herba i deixalles.
Cap rastre de vida.
Esperàvem veure algun cocodril,
algun rinoceront.
Algun esquelet si més no.
Res de res.
Vam trobar un forat prou gran a la reixa,
però ens ho seguíem mirant
des de darrere,
per si de cas.
El silenci d'aquella esplanada no era gaire tranquil·litzador.
Esperàvem i esperàvem, però no passava res.
Era l'hora de tornar, queia el sol,
però nosaltres seguíem absorts darrere la reixa,
alguna cosa invisible ens retenia
en aquella esplanada vora el riu.
Volíem veure una mica d'acció.
Després de molta estona
van aparèixer tres o quatre elefants.
Una femella i dues o tres cadells,
directes a l'aigua,
no ens van veure.
Més tard va fer acte de presència

una petita manada d'antílops.

Les cries saltaven,
menjaven la poca herba que hi havia,
feien petits glops d'aigua.

Cap cocodril.

Gens d'acció.

També van aparèixer búfals acompanyats d'algunes aus.

Haviem de tornar,
però teníem moltes ganes de travessar la reixa metàl·lica.

De sobte, sense saber ben bé d'on,
una lleona va saltar al coll d'una femella antílop,
la va agafar pel coll i ja no la va deixar fins a ofegar-la.
La resta d'antílops van escapar-se, també els búfals i les aus.

Els elefants seguien a l'aigua aliens a tot.

I nosaltres, petrificats, darrere la reixa.

Van aparèixer més lleons,

van depredar ràpidament a la femella antílop,
tenien la cara plena de sang,

en pocs minuts ja es començava a veure l'esquelet.

Una lleona es va girar cap on érem nosaltres.

La respiració es va congelar.

No ens va veure o no tenia gaires ganes de córrer.

De tota manera vam tornar cap a casa, amb la por al cos.

Els carrers eren foscos,

hi havia poca llum, pocs fanals,

semblava un altre paisatge,

l'olor de l'orina sobre l'asfalt es feia intensa,

tornàvem amb el cor accelerat cap a la bugaderia.

Com és que no havíem pensat

en la possibilitat de trobar-nos una manada de lleons,
si era més que probable?

Pensàvem que el mateix que li havia passat

a la femella d'antílop,

li havia passat a en Max.

Pensàvem també que...

mai no ens havien explicat, ni el pare ni la mare...

Com és que un lleó s'havia endut en Max, una nit, mentre nosaltres dormíem?

Quan el van agafar? Com?

Com és que nosaltres no ens vam adonar?

És que en Max va escapar-se una nit a l'esplanada vora el riu?

Fos el que fos, per què no ens ho havien dit?

I sobretot, per què no ho havíem preguntat mai?

El ritme accelerat del cor no era res comparat amb el ritme accelerat del pensament.

Feia estona que donàvem voltes.

Ens havíem perdut.

Vam girar per un carreró estret.

—És per aquí?

—Sí

—Com ho saps?

—Per aquí es talla.

—Com ho saps si no hi has vingut mai?

—Tinc molt bon sentit de—

Ens vam congelar.

Tres lleons mascles.

Dues femelles.

I quatre o cinc cries.

—Merda

—Sí.

—Merda

Vam voler girar-nos,

però ja hi havia una lleona darrere nostre.

Ens miraven.

Somreien.

No es podien creure

que un petit grup de búfals

facilités tant les coses.

Ens miraven més del compte.
 Per què no atacaven d'una vegada?
 Per què no es decidien?

Pausa.

Per fi, un cadell mascle i dos cadells femelles s'acostaven cap a nosaltres.

Potser els adults deixaven que els cadells s'iniciessin en la caça.

Al cap i a la fi podia ser un bon espectacle.

Vam baixar el cap, vam fer una mena de cercle per protegir-nos.

Un cadell accelerava el pas, decidida cap al nostre coll.

Les altres dues venien pel darrere.

D'una embranzida, una lleona va plantar-se davant nostre.

I quan el cadell era a punt de saltar, el va agafar pel coll i se'l va endur.

Els altres cadells van recular.

Van tornar a l'escala on jeien vora els adults.

Ara sí, podíem escapar-nos fàcilment.

Però no enteníem què volia dir tot allò.

Immòbils, petrificats seguíem al mig del carrer.

El lleó mascle ens va fer un gest, indicant el camí, la fugida.

Vam sortir d'allà sense anar massa ràpid, però tampoc lentament.

Vam arribar a casa sense saber com.

El pare va obrir la porta, ens va mirar i no va preguntar res.

Com si sabés perfectament el que havia passat.

Evidentment mai no en vam parlar d'allò.

Dormir, vam dormir poc aquella nit.

Una pregunta no ens deixava tancar els ulls.

Per què ens havien deixat escapar?

Potser no tenien gana.

Potser era una nit d'indult.

Fos el que fos, mai no vam tornar a l'esplanada vora el riu,
ni tampoc a aquell carreró estret i fosc.
Seguíem vius i aquesta era la millor resposta de totes.

2

1

L'endemà del que havia passat en aquell carreró amb els lleons, millor dit, del que no havia passat en aquell carreró amb els lleons, vaig entrar al taller del pare. No podia més, havia de parlar amb el pare, no podia més tot aquell silenci m'esclatava una vegada i una altra a dins. Truco a la porta del taller.

—He de parlar amb tu.

Silenci.

—És important.

Silenci.

—És important, obre.

Silenci.

—Em sents? Obre! Si no vols obrir almenys, surt! He de parlar amb tu. Si us plau !

Truco més fort. Dono una coça. La porta del taller s'obre a poc a poc. Tinc por. Els meus germans són a l'altra

habitació, des que han començat a masturbar-se es tanquen a l'habitació, fan competicions. La meva germana gran ha començat a sortir sola. No parlem gaire entre nosaltres, no parlem del que va passar en aquell carreró amb els lleons. No parlem.

Silenci

La porta del taller és oberta. És estrany, però hi entro. El pare no hi és, però tornarà en qualsevol moment. Em quedo una estona més, no sé què fer, em bloquejo. De sobte, un sotrac fort em sacseja a mi, sacseja al taller i tota la ciutat. És un terratrèmol de quatre a l'escala de Richter. O potser són els meus germans que ja s'han cansat de masturbar-se i juguen a estampar les banyes contra la paret amb la sana intenció de fer un forat i veure una mica de taller. El cop ha fet caure un calaix de la taula. Millor que el posi al seu lloc abans no torni el pare. Provo d'encaixar-lo al seu forat, em torna a caure a terra. Pesa massa, no sé què estic fent, no controlo gaire els pensaments. S'ha trencat, el fons del calaix s'ha trencat, s'ha esquerdat. És un calaix amb doble fons. Hi ha alguna cosa entre les fustes, una peça de roba.

Silenci.

És una camisa de nen petit, tacada de sang.

Silenci.

La camisa que en Max duia el dia que va desaparèixer, la nit que un lleó se'l va...
 Surto del taller amb la camisa a les mans, els meus germans ja no són a l'habitació. Amago la camisa dins la coixinera.
 La sang és seca, ja no taca. Vaig on hi ha les rentadores,

el pare està acabant de col·locar una peça a una rentadora que no funciona. S'ha deixat la porta oberta del taller sense adonar-se'n, es fa gran, es fa gran. Em mira de reüll, somriu se'n va cap al taller i jo me'n vaig cap a la cuina.

Temps.

És curiós que torni a ser en una església, després de tants anys. Evidentment no sóc creient, però de vegades hi entro, m'hi assec una estona; faig veure que em senyo per no cridar l'atenció, però el que faig és deixar que em pugui, que em pugui davant dels ulls de Jesús i dels seus amics. Les pujades aquí s'aprofiten més. És com sentir-se a casa una altra vegada, les espelmes, els sants...

Silenci.

Ara tanquen l'església, s'ha fet tard. Algú em posa la mà a l'espatlla: he de marxar. El que havia de pujar ja ha baixat.

Silenci.

M'acompanyen a fora, em diuen que no torni, que seria millor que no tornés. Per sort al barri hi ha altres esglésies, una altra cosa no, però d'esglésies n'hi ha un munt.

La nit abans que la mare desaparegués, vaig trobar-me el pare i la mare aquí, ballaven, les rentadores funcionant i ells ballaven. Vaig avisar als meus germans. Ens ho vam mirar des d'un racó, aquella imatge era la primera cosa que ens compensava una mica després de la mort d'en Max. I després, que jo recordi, res més.

Silenci.

Una nit el pare també va desaparèixer. No em va sorprendre gens. L'endemà vam obrir la bugaderia. Em va tocar a mi quedar-me, mentre els altres anaven cap a l'institut, jo ja no hi vaig tornar mai més (m'hi avorria molt). Era la primera vegada que estava sol a la bugaderia. Ara hi estic sempre, potser hauria de fer reformes, potser fa una mica d'angúnia a la vista... Està una mica abandonada, la veritat és que no hi entra ningú. Tothom té una rentadora a casa i, si no, s'ha de reconèixer que les bugaderies aquestes de franquícia... Wash&Dry... s'emporten tots els clients. El que vol la gent és estalviar-se la conversa, una moneda i punt. És així i punt.

Silenci.

La nit que va marxar el pare, me'ls vaig trobar a ell i a la meva germana petita a la cuina, era tard, parlaven amb un to greu, parlava el pare, el fill de puta del pare. Entro a la cuina i el fill de la gran puta em diu que torni al llit. —No, no torno al llit, si ella no se'n va a l'habitació ara mateix, jo tampoc.

El pare no em va aguantar la mirada ni tres segons, va abaixar el cap, la petita va tornar al llit, jo també. Era la

primera vegada que m'enfrontava al pare, mai no m'he tornat a sentir tan bé. L'endemà el pare ja no hi era. Tocava recórrer a la història del lleó, un lleó se l'havia endut, patatim-patatam... però la cosa ja no s'aguantava.

Silenci.

El pare li havia fet o li anava a fer alguna cosa horrible a la petita, la mateixa cosa horrible que li havia fet a en Max. No vull saber què. No vull pensar-ho. Almenys en veu alta. Va ser així i punt. Si algun dia el trobo li agafaré el cap amb la mans i l'obriré contra una paret, cops forts, cops durs i secs... de moment m'estimo més no pensar-hi gaire.

Silenci.

Encara no he entrat mai al taller del pare. Cap de nosaltres no hi ha entrat mai. Fa temps que el taller va perdre el misteri, fàstic sí, misteri gens.

Silenci.

No, no he explicat mai tot això als meus germans, primer perquè no hi són i després perquè no serveix de res remenar la merda. Millor deixar-ho tot com està.

Silenci.

Què cony hi faig a la bugaderia, tot sol? No ho sé.

Silenci.

No pago lloguer, ni tampoc hipoteca. Potser això.

Silenci.

I sí que hi ha una altra cosa que em compensa de tota aquesta merda tan dolorosa. Un dia a la setmana enretiro les rentadores, ve un grup de no sé quina associació i fem classes de ball de saló.

Silenci.

Quan marxen, la monitora es queda una estona més.

Silenci.

Alguna nit s'ha quedat a dormir, dormim al llit on sempre he dormit tan bé i on hi segueixo dormint tan bé..

Silenci.

Per què no ens van atacar els lleons?

No ho sé.

La veritat és que no ho sé.

No m'importa gaire.

El pare va desaparèixer i el meu germà gran va començar a fer de pare, sense que ningú l'hi hagués demanat. Ens deia què havíem de fer i què no. Al principi li fèiem cas, tenia les banyes molt dures, però, a poc a poc, ens vam anar cansant de representar el paper de fills una altra vegada.

Silenci.

A mesura que passaven els anys es feia evident que no tenia gens de sentit seguir vivint tots junts. El que ens havia unit començava a enfrontar-nos, però ens havíem criat en captivitat i ara que la porta de la gàbia s'obria, ningú no gosava sortir a fora. Almenys això era el que em semblava a mi, suposo que aquesta sensació em feia sentir més segur. La veritat és que un dia vam començar a separar-nos i des d'aquell dia gairebé no ens hem tornat a veure. La família no és el lloc d'on vénem sinó el lloc on vas. La sang dels vincles aviat es dilueix, només el costum manté les formes

Silenci.

La primera que va sortir de la bugaderia va ser la meva germana gran, va conèixer un mascle dominant i al cap de tres setmanes ja marxaven a viure al camp. La germana petita, no va trigar gaire més, d'ençà que el pare va desaparèixer s'havia tornat molt esquerpa, no parlava, gairebé no menjava, no... no reaccionava, no vaig tenir temps ni de trobar-la a faltar perquè ja no hi era, estava travessada per alguna cosa realment dolorosa i ja no hi era mai, fos el que fos el que li passava evidentment mai ens ho va explicar. Va marxar i ningú se'n va adonar. Quedàvem només els tres mascles, el germà del mig s'arrapava a les parets de la bugaderia tot i que seguia rebent cops del meu germà gran, també meus, també insults i vexacions, però un dia el meu germà gran li va trencar una costella, l'endemà només que-dàvem ell i jo. El gran i el petit.

Silenci.

Les coses van anar bé entre nosaltres durant un temps, però de cop i volta i sense saber ben bé perquè, vaig començar a odiar intensament al meu germà gran, sense motius. Em molestava profundament, tot el que feia em molestava profundament, els detalls, la seva cara, la seva respiració, no ho podia suportar. Un odi visceral que havia de treure, li va tocar al meu germà gran. Era un odi acumulat, com que no hi era el meu pare, el meu germà.

Silenci.

Vaig marxar un dia de la bugaderia i ja no vaig tornar mai més.

Silenci.

Després de deixar sol el meu germà gran, vaig voltar una temporada, per aquí, per allà... sense cap direcció... Una nit vaig anar a parar al carreró on aquells lleons ens havien perdonat la vida... No tenia res a perdre, que els lleons acabessin el que ni tan sols havien començat.

Silenci.

I una altra vegada en aquell carreró.

Aquesta vegada, però, només hi havia un lleó jove.

El vaig reconèixer perfectament,

era el cadell que havia estat a punt de saltar-nos al damunt.

La seva crinera havia crescut molt.

Silenci.

Ens miràvem. Cara a cara.

Què hi feia davant d'un lleó?

Què cony hi feia?

Silenci.

El lleó jove va dir:
Què vols?
Saps qui sóc?
Sí. I tu saps qui ets?
Qui sóc?
El búfal de la bugaderia. Què vols?
On és el meu pare?
Serà millor que marxis.
I la meva mare?

Silenci, cap resposta.

On és el meu germà?
El meu pare i el teu pare van fer un tracte. No em preguntis
quin.
El meu pare no parla gaire.

Silenci.

Consisteix a no tocar-nos?
El pacte el va fer el meu pare amb el teu pare,
però ara el meu pare és vell i els lleons vells fins i tot
les mosques els ataquen.

Silenci tens.

La propera vegada que et torni a veure
en aquest carreró
tastaré la teva carn amb molt de gust.

El millor que podíem fer era vendre la bugaderia, no tots hi estàvem d'acord, però sí la majoria.

Silenci.

Sí, seria un cop fort per al nostre germà gran. Era l'única cosa que tenia, era la seva vida, fora d'aquelles quatre parets el seu rol de mascle dominant seria poca cosa més que un acudit dolent, però les coses van anar així, poc importa d'on va sorgir la idea de vendre la bugaderia...

Silenci.

El fet és que no em va costar gaire convèncer quasi tots els meus germans de vendre-la, en una època de crisi, una quantitat respectable de diners no fa nosa a ningú.

Silenci.

Jo mateix em vaig encarregar de vendre-la.

Silenci.

La bugaderia més la vivenda fan cent seixanta metres quadrats: tres habitacions espaioses, un passadís ample, un lavabo amb possibilitats i una mena de taller que pot convertir-se en un despatx o bé en la quarta habitació. El barri, aquest barri, s'ha revalorat molt en els darrers anys, s'hi han obert galeries, museus, una facultat universitària. N'han eixamplat els carrers, ara tenen més llum i sobretot molta més salubritat, i tot això sense perdre la identitat del barri. En definitiva: aquesta bugaderia és una gran oportunitat.

Silenci.

El preu era raonable sobretot perquè no hi havia inclòs el valor emocional d'aquelles quatre parets.

Silenci.

Hi havia un racó on jo m'hi amagava, entre una rentadora i la paret. Un dia hi vaig anar a parar per casualitat, els meus germans em perseguien per pegar-me, bé, aquesta mena de joc que teníem entre nosaltres, aquell dia m'hi vaig estar una bona estona en aquell racó.

Silenci.

Amb el temps va convertir-se en el meu amagatall oficial, hi feia de tot: dormir, mirar als clients sense que se n'adonessin, fer els deures. Hi anava deixant coses, el meu sant Pancraç preferit, roba que no volia que m'agafessin els meus germans. Hi vaig posar també... un petit dibuix que havia fet en Max.

Silenci.

Un dibuix que cap dels meus germans havia vist. Vaig... vaig guixar-lo... Si els meus germans haguessin vist aquells gargots damunt d'un dibuix d'en Max m'haurien matat.

Silenci.

Amb els anys el record d'en Max s'havia mantingut intacte i gairebé immaculat. L'alimentàvem cada dia d'ençà que havia desaparegut. Havíem accentuat la part més positiva de la seva personalitat incipient. En Max no era perfecte, de fet era una mica repel·lent. Això no ho he dit mai davant dels meus germans, m'apallissarien i a aquestes alçades

deixaria de ser un joc definitivament. Aquella seguretat que tenia en ell mateix no era normal en un nen de gairebé nou anys. És clar que l'estimava, em tocava estimar-lo, era el meu germà, però potser l'havíem idealitzat una mica massa, els seus dibuixos, per exemple, d'acord no eren gargots, però tampoc eren per penjar-los en un museu.

Silenci.

Finalment vam vendre la bugaderia a unes girafes. Un preu raonable. Una mica baix, però raonable.

Silenci.

Fa temps que no veig als meus germans, no sé on són, no sé què fan. La veritat és que no m'importa gaire.

Silenci.

Quan vaig néixer vaig estar a punt de morir, vaig passar uns dies a la incubadora... Així que tota la resta la prenc com una propina. No he parat d'aprofitar cadascuna de les oportunitats que m'ha donat la vida. Les estadístiques diuen que els individus com jo, que han nascut en un barri com en el que vaig néixer, tenen menys possibilitats d'accedir a la universitat, no ha estat meu cas.

Silenci

M'agradaria que la meua mare sabés que les coses m'han anat bé. Segur que es posaria contenta, quasi tant com quan cantava un bingo.

En saps alguna cosa de la petita?

No

Pausa.

Em vaig creuar amb ella pel carrer.

Com estava?

No em va veure.

No li vas dir res?

Pausa.

Com estava?

No ho sé. No gaire bé. Somreia, però no estava gaire bé. Tu com estàs?

A punt, a punt.

Com és que has vingut al barri?

Havia de fer coses.

És clar.

I t'havia de veure.

Què vols?

Per què has acceptat que venguem la bugaderia?

I tu?

Pels diners.

Jo també.

Si tu no haguessis volgut no l'hauríem pogut vendre.

Si a tots us anava bé...

Va ser una idea del petit.

Ja ho sé. Encara està emprenyat amb mi.

Per què?

No ho sé.

I què faràs?

No ho sé...

Una manada de búfals només es pot moure a la velocitat del búfal més lent, quan hi ha un atac, els més lents són els primers que reben. Tard o d'hora els búfals més vells s'adonen que ja no són útils i que la seva lentitud posa en risc la manada. S'aparten, s'amaguen, desapareixen; no volen ser vistos en els darrers dies de la seva vida. És el que va fer el pare i potser també la mare. I el que li va passar al Max.....

Silenci.

El pare va fer un tracte amb els lleons: la vida d'un dels seus cadells a canvi de deixar en pau la resta. Aquesta mena de tractes són habituals en el barri on vam créixer.

Silenci

Però què en Max i no qualsevol de nosaltres? En Max era el seu fill preferit, també era el nostre germà preferit. Era el més ràpid, el més àgil, el més intel·ligent i aviat seria el més fort. Per què el pare va escollir-lo a ell? Si pensés malament diria que ho va fer perquè cap mascle dominant no li fes ombra abans d'hora, però no puc pensar malament, el pare va fer el millor per a nosaltres. Va donar una oportunitat als més dèbils? Per què? No ho sé, encara ara no ho he entès del tot.

Silenci.

Potser sí que en Max hauria acabat sent aviat el dominant i la resta no ens hauríem barallat mai per ser-ho, potser sí que el pare tenia tot això al cap dur que tenia, i sabia que

la resta ens espavilaríem més si hi hagués la possibilitat de dominar i per tant de lluitar i de superar-nos. El pare tenia ferides al coll i a l'esquena, se les havia fet de jove deia la mare, del ramat d'on venia el pare, era dels dèbils i sabia més bé que ningú que són precisament els dèbils els que necessiten una mica més d'ajuda que no pas els altres. Sigui quina sigui la raó per la qual va sacrificar en Max en comptes d'un de nosaltres, estic segura que ho va fer tan bé com va poder. Quan jo sigui mare, ho espero fer almenys quasi tan bé com ells. Estic de sis mesos...

FOSC

Lleons

Aquesta obra va ser estrenada el 12 de març del 2009 a la Sala Tallers del Teatre Nacional de Catalunya, dirigida per Pau Miró, amb escenografia de Francesc Moreno, vestuari de Pi Piquer i el següent repartiment:

Pare, *Víctor Pi*

Mare, *Àngels Poch*

Filla, *Anna Alarcón*

Inspector, *Òscar Muñoz*

• Un desconegut, *Bernat Quintana*

PERSONATGES

UN DESCONEGUT

FILLA

PARE

MARE

INSPECTOR

Espai

Una bugaderia de barri. De les que ja no en queden gaires. Parets estampades amb colors rancis. La bugaderia té una zona oberta al públic on hi ha les rentadores, bures amb roba penjada dins de plàstic. Bosses negres on hi ha roba bruta, també hi ha posts de planxar.

Per una altra banda hi ha la zona on viu la família propietària de la bugaderia. Hi ha una cuina-menjador. Un lavabo. I un taller on arreglen els motors i les peces de la bugaderia. Al taller hi ha una taula. Amb una bombeta que penja del sostre. Amb uns calaixos penjats a la paret. Moltes eines.

Època actual.

1

Zona de la bugaderia. Piles de roba. Rentadores. Posts de planxar. Cartells. Una NOIA al costat d'una rentadora llegeix un llibre gruixut. Apareix UN DESCONEGUT amb la camisa tacada de sang.

UN DESCONEGUT: Puc passar?

FILLA: És tancat.

UN DESCONEGUT: Ja ho veig, però puc passar?

FILLA: Què vols?

UN DESCONEGUT: Rentar la camisa.

FILLA: És tancat.

UN DESCONEGUT: Estàs sola?

FILLA: Tens la cara tacada... Sembles un animal.

UN DESCONEGUT: Puc passar? (*Silenci.*) Dignes, sí o no?

(*Silenci.*) Si dius no, marxo, si dius sí, entro.

FILLA: Ja ets a dins. Com t'ho has fet per travessar la persiana metàl·lica?

Silenci.

UN DESCONEGUT: Tinc poders.

FILLA: Ah!

UN DESCONEGUT: No havia quedat tancada del tot. Vols que me'n vagi?

FILLA: És una camisa molt cara.

UN DESCONEGUT: Sí.

FILLA: Aquestes rentadores no són per a roba de qualitat. S'espalllarà. No acceptem reclamacions.

Un cartell diu "No s'accepten reclamacions".

UN DESCONEGUT: M'aniria bé tornar a casa amb la camisa neta. Puc pagar molts diners.

FILLA: Les màquines estan parades.

UN DESCONEGUT: És molt difícil engegar-les?

FILLA: No sembles d'aquest barri.

UN DESCONEGUT: Conec aquest barri, potser superficialment, però el conec. Sempre vinc al carreró que hi ha aquí al costat.

FILLA: Vine demà al matí.

UN DESCONEGUT: M'aniria bé rentar la camisa ara. (*Silenci.*) Abans de venir al carreró he anat al cinema, he segut al costat de dues putes.

FILLA: Com ho saps que eren putes?

UN DESCONEGUT: Per com vestien, feien temps...

FILLA: A les fosques has vist com vestien?

UN DESCONEGUT: Quan la pel·lícula s'ha acabat les putes m'han dit: "Cuidado, aquesta nit hi ha eclipsi de lluna, vés amb cuidado la lluna està prenyada de mala llet, hi ha molta mala llet aquesta nit."

FILLA: Sí, ho he llegit al diari, però ara ja s'ha acabat l'eclipsi, s'ha acabat la mala llet.

Silenci.

UN DESCONEGUT: Així puc passar?

Ella somriu.

FILLA: Tan important per a tu és rentar aquesta camisa?
(*Silenci.*) Has dit que podies pagar molts diners...

UN DESCONEGUT: Quants en vols?

Silenci.

FILLA: No, diners, no. (*El DESCONEGUT somriu.*) Una vegada ens va tocar la loteria, ens van tocar molts diners. No va anar bé la cosa, tot al contrari.

Silenci.

UN DESCONEGUT: Doncs... què?

Silenci llarg.

FILLA: Vull veure't ballar.

UN DESCONEGUT: Què? (*Silenci.*) Ballar?

FILLA: Sí.

UN DESCONEGUT: És una broma?

FILLA: Si m'agrada com balles engego les rentadores.

Silenci.

UN DESCONEGUT: És...?

FILLA: No, no és cap broma.

El DESCONEGUT somriu.

UN DESCONEGUT: I si no t'agrada com ballo?

FILLA: Obrim a les nou del matí. (*Silenci.*) Acceptes?

UN DESCONEGUT: Tinc el cos una mica adolorit.

FILLA: Així no acceptes? (*Silenci. El DESCONEGUT fa que sí amb el cap. La FILLA posa música pop. El DESCONEGUT balla. Primer amb timidesa, més tard es deixa anar. El DESCONEGUT acaba. La FILLA aplaudeix. Silenci.*) Passa.

UN DESCONEGUT: Gràcies.

FILLA: Sara.

UN DESCONEGUT: David.

FILLA: Treu-te la camisa, David. (*Es treu la camisa. Ella obre la rentadora.*) Tu mateix.

El DESCONEGUT posa la camisa a la rentadora. Ella hi aboca un producte, després detergent, després la posa en funcionament.

UN DESCONEGUT: No hi ha ningú més?

Li dona una tovallola humida.

FILLA: Té, neteja't la cara.

UN DESCONEGUT: Gràcies. He vist una mica de llum per l'esclatxa de la persiana metàl·lica, per això he entrat.

FILLA: Aquesta és la millor hora de la bugaderia. Després del merder de tot el dia. No se sent res. Apago tots els llums per descansar i encenc la llanterna. M'agrada llegir llibres gruixuts al costat de les rentadores. (*Silenci.*) Quina pel·lícula has vist?

UN DESCONEGUT: Hi ha bugaderies de vint-i-quatre hores i he pensat...

FILLA: Vivim aquí, les vint-i-quatre hores del dia, dotze hores obrim al públic i dotze descansem del públic. Ara

representa que descansem, però no sobren els clients. (*Ella mira descaradament el tors del DESCONEGUT.*) In-còmode? (*Silenci. Agafa una samarreta de color rosa d'una pila de roba. El DESCONEGUT se la posa.*) No puc dir que aquest color t'afavoreixi. (*Silenci.*) Perquè quedi neta haurem de fer dues rentades. (*Silenci.*) Trigarà una estona.

UN DESCONEGUT: No tinc pressa. (*Silenci.*) Sembla un lloc tranquil.

FILLA: Ho és.

Silenci.

UN DESCONEGUT: Què?

FILLA: Què?

Silenci.

UN DESCONEGUT: Em dones un got d'aigua, Sara?

Silenci.

FILLA: Per un moment m'he pensat que eres una altra persona.

UN DESCONEGUT: Qui?

FILLA: Ara et porto el got d'aigua.

UN DESCONEGUT: Qui pensaves que era?

FILLA: Tant li fa.

Silenci.

UN DESCONEGUT: Tens els ulls tristos, com els d'una actriu porno. (*Silenci.*) Consumeixo molt de porno, de vegades m'afarto de mirar... ja saps, pits, culs, dobles penetracions i em fixo en els ulls de les actrius, normalment són tristos.

FILLA: Vaig a buscar el got d'aigua.

UN DESCONEGUT: Gràcies.

FILLA: No toquis res.

La FILLA marxa, el DESCONEGUT treu un petit paquet de la butxaca dels pantalons, una bosseta tacada de sang. L'obre, fa una ratlla damunt d'una rentadora, sent passes i li cau la bosseta a terra, d'un cop de peu la deixa sota d'una rentadora. De sobte li cau un ganivet a terra, també amb un cop suau prova de deixar-lo sota la rentadora que té al davant. Apareix un home d'uns seixanta anys amb un got d'aigua a les mans.

PARE: Té.

UN DESCONEGUT: Gràcies.

PARE: Hi ha poca llum aquí. (*Encén el llum.*) Tens gana?

UN DESCONEGUT: No.

Silenci.

PARE: He fet unes patates farcides de carn que... mal m'està dir-ho... són una meravella.

UN DESCONEGUT: De veritat, gràcies.

PARE: No ho dic jo... Ho diu... ho diu quasi tot el barri... quan fem la festa major del barri posem unes taules al carrer i cadascú cuina un plat, les patates farcides de carn són les triomfadores de la nit...

UN DESCONEGUT: Segur.

PARE: Faig un sofregit amb ceba, pastanaga, però en compres d'all, i aquí està el secret... gíngebre... hi dóna una mica de raresa, molt poca, i una mica de raresa no va gens malament, és una opinió.

UN DESCONEGUT: Absolutament d'acord.

PARE: I després la carn, ha de ser... la carn ha de ser ben picada, ben estovada, ha de ser una carn...

UN DESCONEGUT: M'està tornant la gana, però...

PARE: Pa remullat de llet, però ben escorregut, un ou batut i una miqueta de sal i pebre i... poca cosa més.

UN DESCONEGUT: Gràcies, de veritat, però ja he sopat.

PARE: Quantes vegades?

UN DESCONEGUT: Què?

PARE: Quantes vegades has sopat avui, una vegada?

UN DESCONEGUT: Una vegada.

PARE: No passa res si sopes dues vegades una nit...

UN DESCONEGUT: Ho dic de veritat, moltes gràcies.

PARE: Les patates es faran malbé. No et moguis, no toquis res... (*El PARE surt. El DESCONEGUT es posa les mans al cap. De sobte veu que el mànec del ganivet no està del tot sota la rentadora, es posa de quatre grapes, l'amaga bé. El PARE entra amb un plat amb quatre patates i una cervesa.*) Té, no cal que te les acabis totes, però ja ho veuràs, quan comences ja no pots parar...

El PARE li dona el plat. Espera que el DESCONEGUT mengi.

UN DESCONEGUT: Miri... jo...

PARE: Menja.

Silenci.

UN DESCONEGUT: Sí.

El DESCONEGUT menja.

PARE: A nosaltres no ens agrada fer preguntes, al barri, vull dir, la gent del barri no fa gaires preguntes, no som aquesta mena de gent que fa preguntes, la gent fa el que pot per anar endavant.

UN DESCONEGUT: Estan molt bones.

PARE: Ho celebros. Aquí, entre nosaltres, tampoc ens fem gaires preguntes... Menja, menja... (*El DESCONEGUT menja.*) Però, és clar, la meva filla m'ha dit que has vingut amb una camisa tacada de sang, oi?

UN DESCONEGUT: Sí.

Silenci.

PARE: Saps què passa? Que jo sóc un gran fill de puta, no em sorprèn res, res. No jutjo a ningú, a ningú. Les coses són... difícils. (*Silenci.*) T'hem deixat entrar a aquestes hores amb una camisa tacada de sang. Hauries de... entendràs que et demani un mínima explicació, encara que sigui una mentida, però mira que sigui... convincent... (*Silenci.*) I bé?

Silenci.

UN DESCONEGUT: Uns carrers més enllà, davant d'uns xinos, hi ha un edifici, una mena de nau en rehabilitació, fa un temps hi va haver ocupes, els van fer fora. Teòricament ara haurien de fer-hi obres, però està aturat, la crisi ho ha aturat tot. S'hi pot entrar a aquesta nau. És molt gran, hi ha molta profunditat, hi ha una porta, una altra porta i una altra, i una altra, arribes a una mena de sala... Un cop al més ens trobem un grup de gent, ens posem al voltant d'un cercle, bevem, posem música, algú pren alguna substància il·legal... més tard apareixen els gossos, un porta un gos, l'altre porta un altre gos... els gossos es barallen i un dels dos mor... Avui em tocava a mi portar el gos, ha perdut, és mort, és mort... L'altre gos també estava ferit, però ha destrossat el meu... No l'ha matat del tot, estava massa cansat per rematar-lo, l'he hagut de rematar jo, patia i l'he hagut de... li he agafat el cap amb suavitat i li he travessat el coll amb un ganivet... L'hem posat dins d'un

bidó, benzina, ha cremat ràpidament... La sang de la camisa és seva... Ara hauré de tornar a casa i dir que he perdut el gos, que s'ha escapat el gos, que l'he estat buscant i que per això he arribat tard.

PARE: Vius amb els teus pares?

UN DESCONEGUT: Sí.

PARE: A què es dediquen?

UN DESCONEGUT: Fan piscines.

PARE: Piscines? Va bé la cosa?

UN DESCONEGUT: Sí, hi ha molta gent que necessita piscines...

PARE: És clar...

Silenci.

UN DESCONEGUT: Quant voleu que pagui per rentar...?

PARE: No pateixis, després ho arreglem. S'està dutxant. (*El PARE mira la rentadora.*) Encara li queden uns deu minuts. No t'acabes les patates?

UN DESCONEGUT: No, gràcies. Són molt bones, però avui ja he vist prou carn picada...

Silenci.

PARE: Vindrà a dir-te bona nit. (*Silenci.*) T'agrada la bugaderia? Està una mica desordenada, però a les nou del matí fa goig. (*Silenci.*) Jo ja no hi sóc gaire amb els clients. Estic massa cremat. No els suporto. (*Silenci.*) Sempre sóc al taller arreglant peces de les rentadores. El greix se'm fica dins les ungles i no hi ha manera de fer-lo sortir. Em rento les mans, em raspallo les ungles, però el greix no se'n va. Quan m'enterrin, el maquillador s'hi haurà d'entretenir una bona estona, s'hi haurà d'esforçar, potser seria millor que m'incineressin. Tens les idees clares, oi?

UN DESCONEGUT: Què?

PARE: La teva mirada és... viva, tens els ulls molt oberts.
Sembla que tinguis les idees clares. Això ho deuen fer els diners.

UN DESCONEGUT: No cregui.

PARE: T'hi sents a gust aquí?

UN DESCONEGUT: Com?

PARE: A gust. Aquí.

UN DESCONEGUT: Sí. Passen els minuts i cada vegada sento més que formo part d'aquest lloc.

PARE: És el que volem que sentin els nostres clients.

UN DESCONEGUT: Ho dic sincerament. Conserva una... cosa autèntica, casolana, que costa trobar en aquesta ciutat.

PARE: Com aquesta bugaderia en queden dues o tres. (*Una mica de soroll a la porta de l'entrada.*) És la meva dona, ve del bingo. Els dijous sempre va al bingo amb les seves "col·legues de depressió".

Entra la MARE.

MARE: M'estic pixant, m'estic pixant molt, em sembla que se m'han escapat unes gotetes i tot. (*Veu el DESCONEGUT.*)
Bona nit!

UN DESCONEGUT: Bona nit.

La MARE surt al lavabo.

PARE: No li diguis que la camisa està tacada de sang. És molt aprensiva amb la sang, li porta mals records.

UN DESCONEGUT: És bonica.

PARE: És clar que és bonica, però ja està compromesa, tot i que podem arribar a un tracte.

Tornar a entrar la MARE.

MARE: Tenim convidats?

PARE: És un amic... de la Sara. Els seus pares fan piscines.

MARE: No ets del barri, oi?

UN DESCONEGUT: No.

MARE: I aquesta rentadora, que no ha treballat prou avui?

Silenci.

PARE: Hi ha la seva camisa.

MARE: Només la seva camisa?

PARE: Sí.

MARE: Nómés una peça? La podríem haver rentat a mà.

PARE: L'ha posat la Sara. Ja saps com és amb la bugaderia.

MARE: Un desastre. T'has tacat?

UN DESCONEGUT: Sí. (*Silenci.*) Sopant. (*Silenci.*) A la pizzeria.

MARE: Què duia la pizza?

UN DESCONEGUT: Una margarita. (*Silenci.*) He demanat que hi posessin extra de tomàquet. He pagat les conseqüències.

PARE: Com ha anat el bingo?

MARE: Res, no he cantat res, cap bingo, cap línia. Han reparat uns premis de consolació, aquests sí que m'han tocat. Un pintaungles, es veu que és de molt bona marca. T'has quedat amb gana?

UN DESCONEGUT: Com?

MARE: Menges patates farcides, t'has quedat amb gana després de la pizza?

UN DESCONEGUT: Les nits de lluna plena obren la gana.

MARE: Ets poeta?

UN DESCONEGUT: Com?

MARE: Les nits de lluna plena obren la gana? Segons on diguis aquesta frase t'obren el cap.

UN DESCONEGUT: Ho sento. Em volia fer el graciós.

MARE: Ets molt amic de la Sara?

UN DESCONEGUT: Normal.

PARE: No l'atabalis.

MARE: No l'atabalo. T'atabalo?

UN DESCONEGUT: Gens.

MARE: Ho veus.

PARE: Vaig al taller.

MARE: He de fer d'amfitriona? És tard.

PARE: He de revisar un motor. No faré gaire soroll.

MARE: Au, vés al taller i acaricia les teves peces i els teus motors i deixa'm tranquil·la.

El PARE somriu.

PARE: Estàs gelosa?

La MARE llança un pot de detergent al PARE. El PARE l'esquiva i surt.

MARE: Has tirat la quiniela?

PARE, *de lluny*: Sí.

Silenci.

MARE: És a punt d'acabar. La rentadora.

UN DESCONEGUT: Oli picant.

MARE: Què?

UN DESCONEGUT: M'he posat molt d'oli picant a la pizza, m'he pringat molt d'oli picant, no sé si marxarà només amb una rentada, em sap greu, no vull abusar.

MARE: No sóc imbècil, a vegades puc semblar-ho, però no ho sóc. Una camisa bruta, un client. No faig preguntes. Així doncs no cal que em donis respostes i si ho fas que siguin una mica menys idiotes. (*Silenci.*) Massa llum, et fa res?

UN DESCONEGUT: Al contrari, molt millor.

La MARE apaga el llum, penombra.

MARE: Se'm cansen els ulls.

UN DESCONEGUT: De veure sempre el mateix.

MARE: Com?

UN DESCONEGUT: No, res, res. Avui estic una mica així...

Silenci.

MARE: Els teus pares bé?

UN DESCONEGUT: Bé.

MARE: No s'ha ofegat ningú a cap piscina?

Silenci.

UN DESCONEGUT: Una zebra.

MARE: Una zebra?

UN DESCONEGUT: És veritat, en no sé quina urbanització es va ofegar una zebra. (*La MARE riu.*) Ho dic de veritat, es veu que s'havia escapat d'un safari patètic d'aquests que fan. Tenia molta set i va caure a la piscina.

MARE: I es va ofegar?

UN DESCONEGUT: Quan van tornar els propietaris de la casa la van trobar surant, inflada.

MARE: Es va ofegar.

UN DESCONEGUT: Potser la van torturar una mica i després la van ofegar a la piscina.

MARE: Qui?

UN DESCONEGUT: És broma.

MARE: Fas unes bromes una mica pesades, estúpides. (*Silenci. Una sirena de policia a prop.*) Alguna cosa ha passat.

UN DESCONEGUT: Què? On?

MARE: A un carreró que hi ha aquí, més avall. Hi havia un grup de gent, com si hagués passat alguna cosa, hi havia una ambulància i gent... (*Silenci.*) Ja està centrifugant. Aviso la Sara.

UN DESCONEGUT: Hi va sovint al bingo?

MARE: Em pots dir de tu.

UN DESCONEGUT: Hi vas sovint al bingo?

MARE: Un dia a la setmana vaig al bingo i dos o tres a l'església.

UN DESCONEGUT: Al meu pare també li agrada apostar.

MARE: Suposo que el teu pare no és un habitual dels bingos de barri.

UN DESCONEGUT: No, les seves apostes són d'una altra mena.

Silenci.

MARE: Diria que hi ha més miracles al bingo que no pas a l'església i això que no em toca mai. (*Silenci.*) Sempre és el mateix, sopar barato, beure molt i cap bingo. (*Silenci.*) Alguna nit, després del bingo, anem al karaoke. Desafinem una mica. Hi ha qui desafina molt, no és el meu cas. No, no farem una coral. (*La MARE es desfà els cabells amb elegància.*)

UN DESCONEGUT: Tens molta classe per ser d'aquest barri.

La MARE riu.

MARE: Aquest to burleta, aquí no et cal, desarma't, relaxa't.

UN DESCONEGUT: No, ara no em volia fer el graciós, ho deia de...

MARE: Dius frases irritants, aquí no calen, vés amb compte. (*Silenci.*) Ara vindrà la nena, que posi la camisa a l'assecadora.

UN DESCONEGUT: Quants diners...?

MARE: Els preus són aquí.

UN DESCONEGUT: Sí, però és un horari especial.

MARE: Has dit que ets amic de la Sara, no? (*Silenci.*) Quants diners portes al damunt?

UN DESCONEGUT: Em sembla que... força... (*El DESCONEGUT busca la cartera.*)

MARE: Deixa-ho estar, ja ho tancaràs amb la Sara. (*Es miren.*) En fi, jo me'n vaig a dormir, el gintònic és infal·lible.

UN DESCONEGUT: No, no te'n vagis. Ho sento, m'he portat com un imbècil, és veritat. De vegades no sé on tinc la cara. Fes-me companyia, només cinc minuts. Només cinc, de veritat, si us plau. Procuraré no dir frases irritants.

Silenci.

MARE: Què coi hi fas aquí? He parlat amb la Sara al lavabo i m'ha dit que no et coneix. M'ha parlat de la camisa.

UN DESCONEGUT: De vegades agafo el cotxe i començo a donar voltes i voltes, sense anar a cap lloc en concret, només la nit, el cotxe... Tothom en la mateixa direcció i jo de vegades... És tan fàcil girar el volant i anar en la direcció que no toca.

MARE: Has tingut un accident?

UN DESCONEGUT: No, no. Són pensaments que de vegades em passen pel cap. Només pensaments. (*Silenci.*) Deu voler dir alguna cosa que tingui aquesta mena de pensaments, potser hauria d'interpretar-los...

MARE: Vaig a una església que hi ha a prop d'aquí, res, dos o tres carrers més enllà, procuro entrar-hi quan no hi ha ningú, m'assec en un banc, tanco els ulls i sota els meus peus el terra comença a tremolar. La primera vegada que el terra es va posar a tremolar vaig pensar: "És un senyal? Ho he d'interpretar d'alguna manera?"

UN DESCONEGUT: I?

MARE: I no, era el metro que passa per sota, només el metro, no hi ha senyals, no hi ha res per interpretar, només hi ha el que veiem, la resta són ganes de complicar-se la vida. (*Silenci.*) És com anar a l'església, no escolto mai al

capellà, mai no m'he cregut cap de les històries que explica. Només hi entro perquè la gent que hi ha a dins fa bona cara, estan tranquils. Tu fas més bona cara que fa cinc minuts.

UN DESCONEGUT: Sí.

MARE: Estaves blanc. Has fet una mala digestió? Les patates del meu marit t'han...

UN DESCONEGUT: Eren molt bones, però... (*Silenci.*) No, no eren les patates.

MARE: Tu no estàs bé, oi? (*Silenci.*) Te'n passa alguna, oi? (*Silenci.*) Estàs desanimat per alguna cosa, oi? (*Silenci.*)

No et desanimis. Tothom vol que et desanimis. Quan les coses no surten bé, la gent se n'alegra. Respiren alleugerits, assenyalen el desgraciat. Mira allà hi ha un desgraciat i no sóc jo. (*Silenci.*) No et desanimis, encara que sigui per no donar el gust a aquesta mena de gent. (*Silenci.*) Vols que et prepari un Cola Cao? Es posa molt bé a l'esperit.

UN DESCONEGUT: Potser sí.

Silenci.

MARE: En faré dos, ara ve la Sara, us el preneu mentre s'as-seca la camisa. (*Silenci.*) La Sara és molt especial. Val molt. (*Silenci.*) Quan era petita va perdre el seu germà. A tots ens ha costat recuperar-nos, a la Sara especialment. (*Silenci.*) Has de tenir tacte amb ella, com jo n'he tingut amb tu. L'has de tractar bé. D'acord?

UN DESCONEGUT: D'acord.

MARE: He d'anar a la perruqueria.

UN DESCONEGUT: No et cal, estàs bé.

MARE: No, no estic gens bé. He d'anar a la perruqueria.

Silenci.

UN DESCONEGUT: El teu marit m'ha dit que eres una mica aprensiva amb la sang, per això m'he inventat el tema de la pizza...

MARE: Es pensa que sóc de cotó fluix. A mi la sang no em mareja, només que em fa pensar en el meu fill mort, però ja està superat. (*Silenci.*) Al final ens hem acabat entenent. Més o menys. Les coses són més fàcils del que sembla, no cal embolicar-se, oi?

Sona el timbre, un timbre antic.

UN DESCONEGUT: Què és això?

MARE: Un elefant.

UN DESCONEGUT: Com?

MARE: A tu què et sembla, és el timbre.

UN DESCONEGUT: Qui és?

MARE: No ho sé.

Silenci.

UN DESCONEGUT: Hi vaig jo?

MARE: Tu?

UN DESCONEGUT: No?

MARE: Per què tu?

UN DESCONEGUT: No hi va ningú?

MARE: Com, ningú?

UN DESCONEGUT: Normalment quan truquen al timbre algú va a obrir.

MARE: Estàs nerviós?

Torna a sonar el timbre, després d'una pausa apareix el PARE.

PARE: Truquen.

MARE: Al timbre.

UN DESCONEGUT: Sí.

PARE: Vaig a veure qui és.

MARE: Hi vas tu?

PARE: Sí.

MARE: És tard.

PARE: Per això.

MARE: Sí, vés-hi. (*El PARE surt.*) Qui deu ser?

Apareix la FILLA. Pels cabells es nota que s'ha dutxat.

FILLA: Què passa?

UN DESCONEGUT: Han trucat.

FILLA: Qui?

MARE: El teu pare ha anat a veure qui era.

FILLA: S'ha acabat la rentadora?

MARE: Sí. Com se t'acut posar només una peça de roba a la rentadora?

FILLA: Què havia de fer, mare, rentar a mà?

UN DESCONEGUT: És culpa meva.

MARE: Cap culpa, ets un client, ens agrada tractar bé els clients.

FILLA: Hi ha poca llum, oi?

MARE: Tinc els ulls cansats, abans l'he afluijat una mica.

FILLA: La torno a encendre, eh? És una mica sinistre.

UN DESCONEGUT: A mi ja m'estava bé així.

La FILLA encén el llum.

FILLA: Qui deu ser?

MARE: Ho vas a veure?

FILLA: Ara vindrà el pare.

MARE: Sí, ara vindrà.

FILLA: Et trobes bé?

UN DESCONEGUT: Sí, per què?

MARE: Tornes a estar blanc.

UN DESCONEGUT: Una mica cansat.

FILLA: Vols un... cafè?

MARE: No, ja li preparo un Cola Cao, en vols un?

FILLA: Em fas quedar en ridícul, mare.

MARE: En aquesta casa tothom pren Cola Cao.

FILLA: Sí, però...

MARE: M'ha dit que en vol, potser a casa seva també en prenen, potser els seus pares també en prenen, oi?

UN DESCONEGUT: La meva mare pren whisky sour per esmorzar, quan era petit, potser...

MARE: Ho veus.

Apareix el PARE.

PARE: Me'n vaig al llit. Estic cansat.

FILLA: Qui era?

PARE: La policia.

FILLA: La policia?

Silenci.

MARE: L'inspector?

PARE: Sí, amb uns agents...

UN DESCONEGUT: Quin inspector?

MARE: No ha volgut passar?

FILLA: Coneixem un inspector de la comissaria que hi ha...

PARE: Tenia molta feina.

FILLA: ... que hi ha uns carrers més enllà. És un home... jove.

La seva mare...

PARE: Què?

FILLA: La seva mare, la mare del comissari, era veïna...

MARE: La seva mare? Sí, vivia a prop d'aquí.

FILLA: Era veïna nostra.

PARE: Vivia...

MARE: Pobra dona...

PARE: I no és un noi tan jove...

FILLA: No arriba als quaranta...

PARE: No, no hi arriba, però...

UN DESCONEGUT: Què volien?

Silenci. Tots miren el DESCONEGUT.

PARE: Si havíem vist o sentit alguna cosa estranya...

UN DESCONEGUT: Estranya?

Silenci.

PARE: No m'ha dit què havia passat.

FILLA: Si sempre t'ho diu tot.

MARE: No t'ha dit què havia passat?

PARE: No, es veu que tenia feina tota la nit.

FILLA: No l'has convidat a entrar?

PARE: Et dic que sí, però que no tenia temps.

MARE: Alguna cosa deu haver passat.

FILLA: Què deu haver passat?

Silenci.

PARE: Qualsevol cosa.

Pausa.

MARE: En fi... Vaig a preparar el Cola Cao.

PARE: Estàs bé?

MARE: Sí, sí. Ara vinc.

UN DESCONEGUT: No cal.

MARE: Sí. Dos Cola Caos. Ara els porto.

La MARE surt.

PARE: Vaig a dormir.

FILLA: Bona nit, pare.

UN DESCONEGUT: Jo ja marxo...

PARE: Tranquil. (*Silenci.*) Saps quina imatge tinc d'ell, de l'inspector?

FILLA: Quina?

PARE: La seva mare sempre estava a la porta del bar, al carrer, amb un grup de gent, bevent cervesa, haixix amunt haixix avall. El seu fill, el comissari, sempre estava allà, amb ella.

Silenci.

FILLA: I?

PARE: Una tarda...

FILLA: Què?

PARE: El nen va començar a estirar la màniga de la mare, no sé què volia, però li estirava la màniga constantment, la mare no li feia cas, ni se n'adonava... el nen va començar a cridar... tenia una veu desagradable, me'n recordo. La mare de sobte es va girar i li va tirar tota la cervesa al damunt... i tothom va riure, tothom va riure... Em sembla que jo també. No sé per què cony vaig riure... I ara és inspector. En fi, bona nit...

UN DESCONEGUT: Bona nit.

El PARE marxa. La MARE entra amb dos Cola Caos i els deixa damunt la rentadora.

MARE: Demà m'he de llevar a les set, tinc muntanyes i muntanyes de tovalloles, llençols, camises, calçotets, cobrellits, camises, planxes...

La MARE surt. Silenci. La FILLA treu la camisa de la rentadora i la posa a l'assecadora. Silenci.

UN DESCONEGUT: T'imagines que ara comencés a nevar?

Aquí dins, una bona nevada, t'ho imagines?

FILLA: Que nevés dins la bugaderia? (*Silenci.*) L'any passat van fer reformes al pis de dalt. Queien trossets de sostre.

Per què vols que nevi?

UN DESCONEGUT: Necessito refrescar-me.

FILLA: Tens calor? (*Silenci.*) Vols que hi posem gel al Cola Cao?

UN DESCONEGUT: No, no em facis cas, només era una manera de parlar.

Silenci.

FILLA: No vols Cola Cao?

UN DESCONEGUT: Em sembla que tens sort de tenir els pares que tens.

FILLA: Hi ha dies de tot.

UN DESCONEGUT: Suposo, però no ho sé... El teu pare m'ha fet menjar. La teva mare gairebé m'ha bressolat. I tu...

FILLA: Jo què?

UN DESCONEGUT: Tu m'has fet ballar. (*Silenci.*) També hi treballes, a la bugaderia?

FILLA: Sí.

UN DESCONEGUT: Hi ha una mena de calma quan entres aquí dins, no perquè hi hagi res especial, ni perquè tingueu gaire bon gust, no ho sé, es nota que... no ho sé, a casa meva tot és tan fred...

FILLA: Normalment els que viuen ara en una planta baixa són immigrants, com els de la carnisseria islàmica d'aquí al costat. La botiga al davant i la casa al darrere.

UN DESCONEGUT: Et molesta viure com un immigrant?

FILLA: Sempre he viscut així.

UN DESCONEGUT: Et molesta?

FILLA: Només dic que no és tan ideal com et pugui semblar.

UN DESCONEGUT: Suposo.

FILLA: És una mica trist aquest lloc, tranquil, però trist...
 (*Silenci.*) M'agradaria viure millor, m'agradaria viure en un altre lloc.

UN DESCONEGUT: Per què segueixes aquí?

FILLA: Sí, ja ho sé, se m'està passant l'arròs.

UN DESCONEGUT: Per algun motiu? Perdona, no volia, no he pensat que...

Silenci.

FILLA: Tranquil.

Silenci.

UN DESCONEGUT: Vas tenir un accident? (*Silenci.*) Et molesta que t'ho preguntí?

FILLA: És una mica estrany d'explicar.

UN DESCONEGUT: Avui ha sigut el dia més estrany de la meua vida. És com un puto malson i ho segueix sent.

FILLA: Gràcies.

UN DESCONEGUT: No, no ho dic per tu, ni per vosaltres.

FILLA: Per què ho dius?

Silenci.

UN DESCONEGUT: Tant li fa, la qüestió és que... Només volia dir que avui és el dia indicat per entendre coses estranyes.

Silenci.

FILLA: El meu germà petit va...

UN DESCONEGUT: Morir.

FILLA: Desaparèixer. (*Silenci.*) Una nit va desaparèixer i ja no va tornar mai més.

UN DESCONEGUT: M'ho ha dit la teva mare.

FILLA: Tenia vuit anys. La porta de l'entrada estava mig oberta com avui, jo l'havia de vigilar teòricament... però... no ho sé, em vaig despistar... i... va sortir per aquella porta, va desaparèixer... Ningú va veure res, ningú... (*Silenci.*) Després les coses van anar molt ràpid. Tothom va acceptar molt ràpid que en Max ja no tornaria més... i no en parlàvem, aquí, entre nosaltres no en parlàvem mai. (*Silenci.*) Un dia, mirant la persiana metàl·lica, els dits dels peus se'm van tornar rígids, després les cames, després vaig... caure... i no he pogut... (*Silenci.*) Moltes nits vinc aquí, m'imagino que s'obre la porta i és ell... (*Silenci.*) És estrany, oi? No és gaire normal, oi?

UN DESCONEGUT: Està bé, encaixes en aquest lloc, amb aquestes parets estampades...

FILLA: Què vol dir això?

UN DESCONEGUT: Faig una mica de broma, tot és molt dramàtic aquesta nit.

Silenci.

FILLA: Les coses que dius...

UN DESCONEGUT: Què?

FILLA: No ho sé... És difícil parlar amb tu.

UN DESCONEGUT: Potser sí.

FILLA: Vols Cola Cao o no?

UN DESCONEGUT: Brindem?

FILLA: Brindar?

UN DESCONEGUT: No ho sé, sembla un elixir màgic, el putó Cola Cao. Va, bevem.

Els dos beuen.

FILLA: Què?

UN DESCONEGUT: Fa segles que no bevia Cola Cao, entra bé. Em dones la camisa i em dius quant és?

La FILLA obre l'assecadora i treu la camisa.

FILLA: No ha quedat perfecta, però no l'haurem de tornar a rentar.

UN DESCONEGUT: Millor.

FILLA: Tan important és per a tu?

UN DESCONEGUT: Aquí no feu gaires preguntes, però a casa meva, sí. Massa preguntes.

FILLA: Es preocupen per tu.

UN DESCONEGUT: No exactament. Em dónes la camisa i em dius quant és?

El DESCONEGUT es posa les mans a la cara

FILLA: Et trobes bé?

UN DESCONEGUT: Sí, estic molt cansat, però em trobo... Em dónes la camisa?

FILLA: L'he de posar a l'assecadora.

UN DESCONEGUT: Sí... És veritat.

FILLA: La poso?

UN DESCONEGUT: Sí... posa-la. (*Silenci.*) Aquesta camisa...

FILLA: Què?

UN DESCONEGUT: ... No perdrà el color, oi?

FILLA: Ja t'he dit que no s'acceptaven reclamacions.

Silenci.

UN DESCONEGUT: Se'm tanquen els ulls.

FILLA: Deixa'ls caure.

UN DESCONEGUT: He de tornar a casa.

FILLA: Has tingut un dia horrible. Molta tensió.

UN DESCONEGUT: Em pesen les parpelles.

FILLA: Deixa-les caure. Pots dormir a l'habitació del meu germà.

UN DESCONEGUT: He de tornar... Somrius? Per què somrius?

FILLA: Demà tot s'haurà arreglat, demà ja haurà passat el malson.

El DESCONEGUT cau desplomat. La FILLA el tapa amb un llençol i apaga el llum.

2

La taula del menjador parada amb estovalles. Una mica de porcellana barata. Coberts. Torrades. Melmelada. Suc de taronja. Cafè.

MARE: Vols cafè?

UN DESCONEGUT: Sí, gràcies.

Silenci.

FILLA: Estàs bé?

UN DESCONEGUT: Mal de cap.

PARE: Gelocatil?

UN DESCONEGUT: Cafè, gràcies.

MARE: Tu en vols, nena?

FILLA: No, jo suc de taronja.

Silenci.

PARE: Jo sí que prendré una mica de cafè. (*A la FILLA:*) Portes la llet?

FILLA: Sí. (*Acosta la llet.*)

MARE: S'ha d'acabar aquesta llet.

PARE: Està caducada.

MARE: Si és només d'uns dies, no passa res.

FILLA: Fa un mes que està caducada.

MARE: Fins a un mes no passa res.

Silenci.

PARE: Avui és divendres, oi?

MARE: Em sembla que sí.

PARE: No sé ni quin dia som.

Silenci.

FILLA: Has dormit bé?

UN DESCONEGUT: Em sembla que he somiat molt.

Silenci.

MARE: Jo ja no me'n recordo mai del que somio.

Silenci.

UN DESCONEGUT: On és la meva camisa?

Silenci.

MARE: A la post de planxar. (*Silenci.*) Te la volia planxar a primera hora, però m'he estimat més planxar les estovalles per l'esmorzar. Encara són una mica calentes si t'hi fixes, encara fan aquella olor de la planxa. (*Silenci.*) Toca, toca, ja ho veuràs.

UN DESCONEGUT: Sí, sí.

MARE: Olorà, olorà, ja ho veuràs.

PARE: No l'atabalis.

MARE: No l'atabalo.

FILLA: No discutiu.

PARE: No discutim.

UN DESCONEGUT: Sí, sí que fa l'olor de planxa. Feia anys que no sentia aquesta olor.

MARE: No planxen la roba a casa teva?

UN DESCONEGUT: No.

MARE: Aneu sempre arrugats?

UN DESCONEGUT: Hauria de marxar.

PARE: Acaba't la torrada.

UN DESCONEGUT: No... no tinc gaire..

MARE: Melmelada de gerds, la faig jo.

FILLA: És natural.

Silenci. El DESCONEGUT mastega la torrada.

MARE: No t'agrada aquesta melmelada?

PARE: Potser la troba una mica amarga. Jo sempre l'he trobat una mica amarga, però, mira, m'hi he acostumat.

MARE: Et poses massa sucre al cafè amb llet i després tot et sembla amarg.

UN DESCONEGUT: Està molt bé. (*Segueix mastegant.*)

PARE: Així que els teus pares fan piscines?

UN DESCONEGUT: Sí.

MARE: I viuen només d'això? De les piscines?

UN DESCONEGUT: No, no ho sé. Tenen alguns pisos de propietat, els lloguen, ara no se'n venen gaires.

MARE: Però de piscines sí?

UN DESCONEGUT: Sí.

MARE: Estrany.

UN DESCONEGUT: Estrany?

MARE: Sí. On posen les piscines si no venen cases?

UN DESCONEGUT: Són negocis diferents. Els pisos que venen normalment no tenen piscines. Les piscines que tenen són per a una altra mena de clients.

MARE: Tu tens piscina?

UN DESCONEGUT: És en aquest barri on no es feien gaires preguntes?

Silenci.

MARE: Em sembla que hem sigut prou amables amb tu com perquè, com a mínim, ens contestis unes...

FILLA: Mare!

MARE: Què? És veritat.

UN DESCONEGUT: No hi ha cap problema.

Silenci.

MARE: I bé?

UN DESCONEGUT: Sí, tenim una petita piscina.

PARE: Teniu algun local en aquest barri? Per això vas venir?

UN DESCONEGUT: Pel local?

PARE: Per cobrar el lloguer?

UN DESCONEGUT: No, no és per això que vaig venir, a més, aquesta mena de feina no cal fer-la personalment.

MARE: Algú que no volia pagar?

UN DESCONEGUT: No, jo de moment no estic gaire ficat en el negoci. Toco la bateria.

FILLA: La bateria?

UN DESCONEGUT: Sí.

FILLA: En un grup?

UN DESCONEGUT: Dos o tres.

MARE: Mira que bé.

UN DESCONEGUT: He de trucar a casa.

PARE: Ara, ara trucaràs.

UN DESCONEGUT: De veritat. Me'n vaig. (*Silenci.*) Gràcies per tot.

Silenci.

FILLA: De res.

UN DESCONEGUT: Gràcies, de veritat, feia segles que no descansava tan bé.

MARE: No exageris.

UN DESCONEGUT: Ahir va ser una nit difícil per a mi. Quan vaig entrar aquí... Gràcies.

MARE: No es mereixen. (*Silenci.*) No t'agrada aquesta finestra?

UN DESCONEGUT: La finestra? Sí, està bé.

MARE: Cada matí em quedo embadalida mirant com les partícules de pols giravolten. (*Silenci.*) El so de les nostres mandíbules de fons. (*Silenci.*) És un lloc agradable, no creus?

UN DESCONEGUT: La veritat és que molt.

PARE: Li planxes la camisa?

UN DESCONEGUT: No cal.

PARE: I tant que cal.

MARE: Moltes cabòries que de nit no tenen solució al matí es tornen engrunes de pols. Tot és més fàcil.

PARE: I ara què t'agafa?

MARE: Amb els anys passa el mateix. Mires de complicar-te menys. Necessites menys, cada vegada menys coses per a tu. Jo ja no vull res, no espero res, amb el que tinc me'n sobra. Tot el que demano a l'església és per a la meva filla.

Silenci.

PARE: No t'entenc, noia.

UN DESCONEGUT: Jo sí que l'entenc. (*Silenci.*) Podem dir-ho clarament. És una qüestió de diners. Jo tenia un problema i ara ja no el tinc i... això costa...

MARE: Ningú parla de diners, fill. Els diners en aquesta casa són una maledicció. (*Silenci.*) Ens va tocar la loteria, fa uns anys. No gaires diners, però sí uns quants. Tres setmanes després el meu... el meu fill, el meu nen... va morir. (*Silenci.*) Una desgràcia. Els diners, una desgràcia.

UN DESCONEGUT: Ho sento... però... (*Silenci.*) Ara sóc jo qui no ho entén. (*Silenci.*) No voleu... diners...?

MARE: Nosaltres no volem diners, ja t'ho hem dit.

UN DESCONEGUT: On és la meva camisa?

MARE: Ara te la dono.

PARE: Hauríem d'obrir, passen dos minuts.

MARE: Obriu vosaltres?

FILLA: Ja hi vaig jo.

MARE: No sé per què ets tan puntual, si no hi haurà ningú.

PARE: Vindrà aquella dona que s'ha separat.

MARE: La del bar? L'Antònia?

PARE: Sí, es veu que se li ha espatllat la rentadora.

MARE: Ah, és clar, totes les estovalles i... les tovalloles i...

PARE: Sí, són del seu bar.

MARE: Per què s'han separat?

PARE: No ho sé.

FILLA: Vaig a obrir.

PARE: Obres tu? Vaig un segon al taller que he d'acabar una cosa.

MARE: Abans recolliu una mica això.

FILLA: Sí, sí, ara recullo.

PARE: Sí, sí, ara recollim...

La FILLA comença a recollir. El DESCONEGUT i la MARE van cap a la zona de planxar. El PARE va cap al taller. La MARE i el DESCONEGUT a la zona de planxar. La MARE planxa la camisa. El PARE és al taller arreglant una peça. La FILLA després de recollir va cap al lavabo, es pentina, pixa, es pinta.

MARE: No et sembla bonica? La meva filla, és bonica, oi?

UN DESCONEGUT: Sí.

MARE: Va sortir bé, eh?

UN DESCONEGUT: Us assembleu.

MARE: No cal que facis compliments, de seguida acabo i ja podràs marxar.

UN DESCONEGUT: No feia compliments. Sí, és bonica.

MARE: Si vols... sí, potser sí, potser està una mica encallada. No ha acabat de superar el que va passar amb el seu germà... (*Silenci.*) Ho ha provat. Ho prova constantment. (*Silenci.*) Va voler viure fora d'aquí. Va provar-ho. Fins i tot es va buscar una altra feina. De caixa al Dia%. Volia viure en un altre lloc, cap problema, té l'edat. Va compartir pis durant un temps, la vam recolzar. S'estava equivocant, però tot i així la recolzàvem. És el que han de fer els pares, recolzar els seus fills, en el que sigui, en el que sigui. (*Silenci.*) Però no se'n va sortir. (*Silenci.*) La vida és plena d'oportunitats, fins i tot per a uns desgraciats com nosaltres, però has de saber escollir, has de saber escollir l'oportunitat que et toca. (*Silenci.*) Això de trobar la persona de la teva vida és una tonteria, aquella cosa tan especial del principi desapareix en dos o com a molt en tres anys. No és important qui tens al costat, el que és important és que hi hagi algú. (*Silenci.*) Em sento com d'una altra època dient aquestes coses, ara ja no hi ha sidecars, les coses funcionen d'una altra manera, tothom va amb la seva moto, oi? (*Silenci.*) S'ha de tenir paciència. Els problemes arriben i si tens paciència acaben marxant. La Sara té molta paciència. (*Silenci.*) Et penses que mai no he estat a punt d'engegar-ho tot? Més d'un cop i més de dos. (*Silenci.*) De vegades quan torno de comprar, amb les bosses a les mans, m'imagino que la bugaderia està cremant. (*Silenci.*) I no em preguntis si amb ells a dins. (*Silenci.*) Millor que no m'ho preguntis. (*Silenci.*) Els teus pares s'estimen?

UN DESCONEGUT: No ho sé.

MARE: Com que no ho saps?

UN DESCONEGUT: Potser una mica, però a mi no m'ho sembla.

MARE: És important tenir paciència. Els problemes arriben i, si tens paciència, acaben marxant. (*Silenci.*) La mort del meu fill, per exemple, una de les coses més terribles que

et poden arribar a passar. El primer any va ser una merda, un horror, però a poc a poc vas traient el cap, si tens paciència t'adones que la vida segueix, sense gaire sentit, però segueix i val la pena. (*Silenci.*) És així de senzill. Brutal i senzill.

Silenci.

UN DESCONEGUT: S'ha descolorit?

MARE: No ho sé, potser una mica. La nena ho ha fet tan bé com ha pogut.

UN DESCONEGUT: Aquesta camisa... és del meu PARE. Me la va deixar ahir a la nit.

MARE: Feu servir la mateixa talla?

UN DESCONEGUT: Vam fer una aposta. Ell va fer una aposta. (*Silenci.*) No ho fa amb mala fe, però sempre ho ha fet. Aposta contra mi. És la seva manera d'estimular-me. Aposta contra mi. Es veu que el seu pare també ho feia amb ell. Sempre aposta contra mi. El meu pare. (*Silenci.*) He tingut alguns problemes... Cocaïna... No molt greus, només una mica greus. (*Silenci.*) Feia gairebé un any que no sortia de nit. Li vaig dir: "Estic preparat per sortir." Em va deixar la seva camisa. (*Silenci.*) Va apostar que... seria incapaç de tornar-li la camisa sense cap taca. (*Es queda mirant fixament la camisa.*) Aquesta no és la meva camisa.

MARE: Què vols dir?

UN DESCONEGUT: Què cony passa aquí?

MARE: Què t'agafa?

Silenci.

UN DESCONEGUT: Em vaig adormir de cop.

MARE: Estaves cansat.

UN DESCONEGUT: No recordo res més.

MARE: Una nit intensa.

UN DESCONEGUT: M'he llevat i estava esmorzant amb vosaltres.

MARE: No t'has sentit a gust?

UN DESCONEGUT: Molt, però no és això.

MARE: I doncs?

UN DESCONEGUT: Hi havia alguna cosa al Cola Cao?

MARE: Què?

UN DESCONEGUT: Aquesta no és la meva camisa. (*Es treu la camisa, l'arruga, la llança al terra.*) És important que la recuperi. Només vull la camisa.

MARE: Bé... és evident que tens un problema. És evident que estàs en un carrer sense sortida, abans en dèiem un atzucac, d'això.

UN DESCONEGUT: Què?

MARE: El dubte és més que raonable. Una camisa tacada de sang.

UN DESCONEGUT: És sang del meu gos.

MARE: Ho sé, però tot i així el dubte segueix sent raonable. Les ambulàncies, la policia. (*Silenci.*) Si fossis de la família, malgrat el dubte més que raonable, en el cas que t'haguéssim de defensar d'alguna cosa, fos el que fos, et defensaríem sense pensar-ho dues vegades.

UN DESCONEGUT: És un puto malson.

La MARE recull la camisa del terra.

MARE: Et poses la camisa? Aquesta samarreta no t'afavoreix gaire. (*Sona una campaneta.*) Sembla que ha entrat algú. No et moguis d'aquí.

El PARE surt del taller.

PARE: Encara no has obert, Sara.

La SARA sortint del lavabo.

FILLA: Ja va, ja va.

L'INSPECTOR Sánchez ha entrat a la bugaderia sense que ningú li obrís la persiana metàl·lica de l'entrada. Canta discretament un tango. Musicalment l'INSPECTOR té dos gustos diferenciats, la música indie i el tango. S'asseu a la taula, prova la melmelada de gerds, la torrada, fa un glop de cafè i tot això sense deixar de cantar el tango.

INSPECTOR: Sé que no és un bon costum, però no ho puc evitar. La temptació és massa gran. L'olor de cafè travessa la persiana metàl·lica. (*Silenci.*) La melmelada de gerds. (*Silenci.*) L'hauríeu de revisar. (*Silenci.*) La persiana metàl·lica. La melmelada de gerds, ni tocar-la, és perfecta. Una mica amarga, perfecta. (*Silenci.*) La persiana, tancada, però sempre trobo la manera d'entrar. L'hauríeu de revisar. (*Silenci.*) El dia està per fer i jo me n'he d'anar a dormir. (*Silenci.*) Tanco els ulls, ara, ara mateix, els tanco i em vénen unes imatges fastigoses, cada matí és el mateix, tancar els ulls i veure unes imatges fastigoses, realment fastigoses. Les nostres intencions i els nostres fets, sobretot els nostres fets, poden arribar a ser profundament fastigosos. (*Silenci.*) La nit sempre em deixa aquesta sensació desagradable, estranya, espessa. (*Silenci.*) Acabo amb un batibull considerable dins del cap. (*Silenci.*) I el cos també, regirat. (*Silenci.*) Tot desendreçat. (*Silenci.*) Però hi ha coses que compensen. (*Silenci.*) La melmelada, el cafè. La llum que entra per aquesta finestra. Aquesta taula. (*Silenci.*) Les estovalles encara amb l'olor de la planxa, impecables. (*Silenci.*) La simetria d'aquesta taula em calma, m'inspira. (*Silenci.*) No vull molestar, ja marxo.

MARE: No diguis que molestes.

PARE: Sempre dius que molestes, no molestes mai.

INSPECTOR: Però ho he de dir, per si de cas, ho he de dir.

FILLA: Ja te'n vas?

INSPECTOR: Sí, arribo a casa, abaixo les persianes, em poso els taps i miro la tele fins que m'adormo. Sempre al sofà, dormir, al sofà. Tinc un llit de làtex, fantàstic, però sempre he de dormir al sofà. (*Silenci.*) I quan m'aixeco ja és de nit. La mare que va parir les hores del dia. (*Silenci.*) Un conte africà diu que, en una època molt antiga, el sol anava molt més ràpid que ara, tenia molta, molta pressa. Des del moment que sortia fins que es ponia ningú no tenia temps per fer res. Un matí, un grup de pescadors, enrabiats, molt furiosos, van dirigir-se just al lloc per on cada matí sortia el sol. Li van llançar una xarxa al damunt i amb pals, remes i altres fustes, van començar a colpejar-lo una bona estona, cops secs, cops durs, cops i més cops, cops sense contemplacions. Prou cops com perquè el sol reconsiderés la seva velocitat i decidís anar una mica més tranquil. Si jo pogués atrapar el sol com van fer aquells pescadors, provaria de convèncer-lo, vull dir que li fotria una altra pallissa, perquè encara anés més lent. Despertar-se i tenir una mica de llum.

MARE: I per què no demanes de canviar el torn?

PARE: Ja fa uns anys que hi ets.

MARE: Et respecten, podries fer-ho.

INSPECTOR: Ho fan veure.

PARE: No, no, et respecten.

INSPECTOR: La veritat és que sóc addicta al torn de nit. És absurd, em passo tota l'estona queixant-me del torn de nit, però no podria viure sense el torn de nit, que no me'l canviïn. (*Silenci.*) Hi ha alguna cosa de la gresca nocturna, de la mentida, de la sang, que m'agrada, bé no ho sé si m'agrada, però que m'atrau. Sí. (*Silenci.*) Això sí, al matí m'he de desprendre de tota aquesta merda. Una dutxa, un passeig pel mar, una horeta al gimnàs... Avui he

portat la bossa, però m'he deixat la roba, ah! I la millor opció és una visita a la vostra taula.

MARE: Véns molt de tant en tant.

PARE: Vine més sovint.

MARE: Els dies que vulguis.

INSPECTOR: Gràcies. Ho faré.

MARE: No et cobrarem gaire.

PARE: Res.

MARE: És una broma.

PARE: No cal fer aquesta mena de bromes.

MARE: Quina mena de bromes? Què dius?

FILLA: No discutiu.

PARE: No discutim.

MARE: No discutim.

PARE: No cal fer aquesta mena de bromes.

INSPECTOR: Aquest cafè sembla fet a Itàlia. (*Silenci.*) Ho dic de veritat que sento l'olor darrere la persiana...

MARE: Exageres.

PARE: No exagera, si diu que sent l'olor és que la sent.

INSPECTOR: Sí, bé, ja sabeu que tinc el sentit de l'olfacte un set per cent més desenvolupat que la majoria de la gent, però m'hi jugo el que vulguis que si vosaltres us poseu darrere la persiana també sentiu l'olor de cafè.

FILLA: Estàs estrany avui.

INSPECTOR: Estrany, per què?

PARE: Per què li dius que està estrany?

MARE: Sí. Per què?

INSPECTOR: Per què m'ho has dit?

FILLA: És una sensació.

MARE: Guarda't les sensacions per a tu, filla.

INSPECTOR: És curiós.

PARE: El què?

INSPECTOR: Us anava a dir el mateix a vosaltres.

PARE: El què?

INSPECTOR: Que us trobo estranys.

PARE: Un divendres al matí, estranys? No.

MARE: Estranys nosaltres? Si som massa normals i tot.

FILLA: Per què dius que estem estranys?

INSPECTOR: No ho sé, una sensació.

MARE: Què vol dir tantes sensacions?

INSPECTOR: No em feu cas.

FILLA: Què tens?

INSPECTOR: Ha sigut una nit especialment dura.

PARE: Per què?

INSPECTOR: No us en puc parlar.

PARE: És clar.

INSPECTOR: Han matat el Vicente.

FILLA: El Vicente?

MARE: El Vicente de la Maria?

INSPECTOR: Sí.

MARE: No.

INSPECTOR: Sí.

PARE: Sí?

FILLA: No.

INSPECTOR: Sí, sí. (*Silenci.*) Al carreró.

PARE: Al carreró dels contenidors?

INSPECTOR: Entre els contenidors. Un toll de sang. Sis o set ganivetades. (*Silenci.*) Era un desgraciat, passava una mica d'això, una mica d'allò, però no feia mal a ningú. El teníem controlat, era inofensiu. (*Silenci.*) De petits jugàvem junts. (*Silenci.*) No m'hauria d'afectar, però m'afecta. (*Silenci.*) La seva mare no està bé, l'hi he hagut d'explicar jo mateix, però no ho ha entès. No recorda res, gairebé no sap ni qui és el seu fill... La tenia lligada, pobra dona.

PARE: Lligada?

INSPECTOR: Al llit, amb un orinal al costat. (*Silenci.*) Mentre ell no era a casa. Perquè no fes cap disbarat, suposo. (*Silenci.*) El Vicente la tractava molt bé. La banyava cada dos o tres dies, la pentinava, li preparava el menjar, la

portava a donar una volta per la plaça. Prenien el sol. (*Silenci.*) La cuidava millor del que es cuida a ell mateix. (*Silenci.*) Els serveis socials se'n faran càrrec... Suposo. (*Silenci.*) Ho sento no us volia... Ho sento. (*Silenci.*) Era púrria, però em queia bé. (*Silenci.*) Tens raó, estic estrany. I suposo que tot em sembla estrany, fins i tot el lloc menys estrany del barri. (*Silenci.*) Has canviat de perfum?

FILLA: No. Nenuco. Per què?

INSPECTOR: M'havia semblat... Veus, ni l'olfacte em funciona... (*Silenci.*) No, no és només el Vicente, és que no he fet vacances aquest estiu, estic cansat. (*Silenci.*) No hi ha ocells. No hi ha arbres. Em canso més. (*Silenci.*) Heu de revisar la persiana metàl·lica, és molt fàcil entrar. (*Silenci.*) Bé, jo me'n vaig a dormir.

PARE: Te'n vas?

INSPECTOR: Sí.

FILLA: Vols que et preparem una mica més de cafè?

INSPECTOR: No, que no dormiré. El carregueu, eh?

Silenci.

FILLA: Se sap alguna cosa de qui ho ha fet?

INSPECTOR: No en puc parlar, ja sabeu com... No, pots comptar... No. Es veu que hi havia un eclipsi i algú es va girar, com si calguessin els eclipsis per girar-se. (*Silenci.*) Vosaltres no heu sentit res... estrany o... (*L'INSPECTOR badalla.*) Prou, ara... a dormir...

FILLA: Ha sigut aquesta nit, oi?

INSPECTOR: Sí.

PARE: Per això vas venir i...

INSPECTOR: Sí...

PARE: Feies mala cara, ahir, feies mala cara.

INSPECTOR: Una cara d'àngel comparada amb la que el Vicente deu fer ara.

Apareix el DESCONEGUT.

MARE: On vas tu?

UN DESCONEGUT: He de marxar.

MARE: On?

UN DESCONEGUT: He de tornar a casa.

INSPECTOR: Ja és oberta la bugaderia?

PARE: Encara no.

MARE: Espera, et presentarem l'inspector.

INSPECTOR: Qui ets?

UN DESCONEGUT: Jo?

INSPECTOR: Sí, tu, qui ets?

UN DESCONEGUT: El David.

Silenci.

MARE: És un amic de la Sara.

INSPECTOR: David?

UN DESCONEGUT: David.

INSPECTOR: No ets del barri.

UN DESCONEGUT: No.

INSPECTOR: Aquesta samarreta.

UN DESCONEGUT: És de la Sara.

INSPECTOR: Et fa una mica... Onda indie.

MARE: Indie?

INSPECTOR: Sí, pop indie. Pop independent o música independent. Més o menys és un estil musical.

UN DESCONEGUT: Sí.

INSPECTOR: Sonic Youth.

UN DESCONEGUT: Yo La Tengo.

INSPECTOR: Primal Scream.

UN DESCONEGUT: Architecture in Helsinki.

INSPECTOR: I aquí, La Casa Azul.

UN DESCONEGUT: Fresones Rebeldes.

INSPECTOR: I en un altre sentit, Refree.

UN DESCONEGUT: Sí, en un altre sentit.

Silenci.

INSPECTOR: No us ho he explicat mai, però de vegades faig cançons.

PARE: Fas cançons?

INSPECTOR: Mentre preparo el sopar, de vegades em vénen cançons.

MARE: Les cançons et vénen?

PARE: És una manera de parlar.

INSPECTOR: Sí.

PARE: Li vénen, com quan nosaltres posem el cartell d'alguna oferta amb una mica de gràcia, ens ve la frase, és una...

MARE: Sí, una manera de parlar, ja ho he entès.

Silenci.

UN DESCONEGUT: Jo toco la bateria.

INSPECTOR: Jo canto i toco la guitarra. Puc atrevir-me amb els teclats.

UN DESCONEGUT: El Hammond sempre dona un toc...

INSPECTOR: Sí... Podem quedar un dia.

UN DESCONEGUT: Sí, per què no?

INSPECTOR: A la meva edat... fa una mica de vergonya explicar tot això de la música, a la comissaria no ho sap ningú. (*Silenci.*) Sóc de la policia, però no t'espantis, ara no... (*Silenci.*) Has passat la nit aquí?

UN DESCONEGUT: Què?

INSPECTOR: Sara, no sabia que... M'havia fet esperances...

MARE: Ah, així era per la Sara que venies a visitar-nos?

PARE: És clar que no.

INSPECTOR: Faig broma.

PARE: Fa broma.

MARE: És clar.

INSPECTOR: Ho celebro, Sara. (*Silenci.*) És curios.

PARE: El què?

INSPECTOR: Les connexions que fan de vegades els neurotransmissors. (*Silenci.*) Els de la carnisseria islàmica... van dir que ahir a la nit havien vist algú estrany davant la vostra persiana, una bona estona. Vora les vint-i-tres cinquanta.

MARE: No tanquen mai aquesta gent.

INSPECTOR: De fet per això vaig venir a preguntar si... (*Silenci.*) Et vaig preguntar si havíeu vist alguna cosa. Em vas dir que no.

PARE: Et vaig dir si volies entrar. Em vas dir que no.

INSPECTOR: Et vaig dir que tenia feina, que no podia prendre res.

PARE: Em vas preguntar si encara anava a la bolera.

INSPECTOR: Sí, em vas dir que no gaire.

PARE: Sí, però hi podem anar un dia si vols.

Silenci.

INSPECTOR: Volia ser cantant, però sóc policia. El meu pare no volia que fos cantant, però policia, encara menys. S'ho va prendre com una traïció, però jo trobo que és molt pitjor traïr-se un mateix. (*Silenci.*) Què fa el teu pare?

FILLA: Piscines.

MARE: També lloguen pisos, oi que sí?

UN DESCONEGUT: Sí.

Silenci.

INSPECTOR: Has esmorzat? Has tastat la deliciosa melmelada de gerds.

UN DESCONEGUT: Sí.

INSPECTOR: Mereix una cançó, com és que no hi he pensat abans? (*Silenci.*) Tens una esgarrapada. Al coll.

Silenci.

FILLA: És cosa meva.

Silenci.

INSPECTOR: Una mica més de cafè, només una mica, sí que en prendré.

MARE: Ara mateix. (*Surt a preparar el cafè.*)

INSPECTOR: Fa molt que aneu junts?

FILLA: No.

PARE: No gaire.

INSPECTOR: L'amor és important fins que deixa de ser-ho. (*Silenci.*) Faig broma, és la lletra d'un tango. M'agrada la música indie, el tango i res més. Vau sortir ahir?

FILLA: Sí...

UN DESCONEGUT: Vam anar a una pizzeria.

FILLA: Sí...

UN DESCONEGUT: Una margarita amb extra de tomàquet.

INSPECTOR: Margarita? La mare de les pizzes. Una pizzeria del barri?

UN DESCONEGUT: No.

FILLA: No, no.

INSPECTOR: Aquí, en aquest barri, fan unes pizzes amb la base gruixuda, a la zona alta la base és prima. Suposo que a tu et deuen agradar les bases més primes, oi?

UN DESCONEGUT: Depèn de la companyia.

INSPECTOR: És clar. Era bona, la van fer bé la margarita?

FILLA: Sí.

PARE: Impecable. (*Silenci.*) M'ho van explicar. Boníssima.

INSPECTOR: On era? Potser hi vaig un dia, una nit.

UN DESCONEGUT: No ho sé, no recordo el nom.

INSPECTOR: No té importància. Així que venen piscines?

PARE: I pisos.

FILLA: En lloguen.

INSPECTOR: Si venen piscines...

UN DESCONEGUT: Sí...

INSPECTOR: Vius amb els teus pares?

UN DESCONEGUT: Sí.

INSPECTOR: Teniu piscina?

FILLA: Una de petita.

INSPECTOR: Ja l'has vist?

FILLA: Encara no, però me n'ha parlat, me la imagino.

INSPECTOR: És clar. (*Silenci.*) Bé, em sembla que aprovo la vostra relació.

UN DESCONEGUT: Gràcies.

Silenci.

INSPECTOR: Me'n vaig.

PARE: I el cafè?

INSPECTOR: No, estic cansat i a més acabo de recordar que tinc els plats bruts a la pica. (*Silenci.*) No suportó tenir els plats bruts a la pica. (*Silenci.*) Ja ho veus, David, no sóc perfecte. I tu, ets perfecte?

UN DESCONEGUT: No, normalment no.

INSPECTOR: Em sap greu pel cafè.

FILLA: No pateixis, aquí en prenem tot el dia.

L'INSPECTOR s'aixeca de la taula.

PARE: T'acompanyo. Hem d'obrir que avui anem una mica tard.

INSPECTOR: És culpa meva, us he distret massa.

PARE: Com ho has fet per travessar la persiana?

INSPECTOR: N'heu de comprar una de nova.

El PARE i l'INSPECTOR són davant les rentadores. El PARE aixeca la persiana. La FILLA i el DESCONEGUT són a la zona de la cuina menjador. Quan el PARE obre la persiana

un feix de llum entra violentament pels vidres de l'entrada. L'INSPECTOR es posa les mans a la cara, fa un lleu balanceig i sembla que cau a terra. El DESCONEGUT i la FILLA encara són a la zona de la cuina menjador. A la zona de les rentadores l'INSPECTOR és a terra i el PARE prova d'aixecar-lo.

PARE: Estàs bé?

INSPECTOR: Espera.

PARE: Què?

INSPECTOR: Què hi ha sota la rentadora?

PARE: Què? Estàs bé?

INSPECTOR: Sí, mira, aquí hi ha alguna cosa.

PARE: Netegem cada dia, la nena neteja cada dia, però pot ser que hi hagi anat a parar qualsevol cosa.

L'INSPECTOR és davant la rentadora, es posa un guant. Fica la mà sota la rentadora. En treu una petita bossa de plàstic i un ganivet tacat de sang.

L'INSPECTOR s'aixeca. Apareix la MARE.

MARE: El cafè és a punt.

FOSC

I
Guantánamo

Al taller del PARE.

INSPECTOR: Així que la sang d'aquest ganivet...

UN DESCONEGUT: Sí...

• INSPECTOR: És del teu gos?

UN DESCONEGUT: Sí.

INSPECTOR: Vaja.

UN DESCONEGUT: Sí.

INSPECTOR: I la pizza... ?

UN DESCONEGUT: La pizza...

INSPECTOR: La margarita, no...

UN DESCONEGUT: No, la margarita, no...

INSPECTOR: Estàs molt afligit per la seva mort?

UN DESCONEGUT: Una mica.

INSPECTOR: És clar. Com es deia?

UN DESCONEGUT: El gos?

INSPECTOR: El gos.

UN DESCONEGUT: Mr. Ameche.

INSPECTOR: Mr. Ameche?

UN DESCONEGUT: Sí.

INSPECTOR: Em sona. De què em sona?

UN DESCONEGUT: Yo La Tengo.

INSPECTOR: Ah, sí.

UN DESCONEGUT: És el títol d'una cançó...

INSPECTOR: Sí, sí, sí.

UN DESCONEGUT: Saps quina és?

INSPECTOR: Sí, sí, aquella... No.

UN DESCONEGUT: Aquella que és molt hipnòtica, guitarres penjant i... "Mr. Ameche plays the stranger".

INSPECTOR: Sí... Mr. Ameche.

UN DESCONEGUT: No hi ha més llum?

INSPECTOR: La bombeta d'aquest taller sempre està fosa.
Serà un moment.

UN DESCONEGUT: Sí.

INSPECTOR: A casa teva deuen estar patint.

UN DESCONEGUT: Suposo.

INSPECTOR: Per tu i pel gos. Per Mr. Ameche.

UN DESCONEGUT: Sí.

INSPECTOR: Ara, ara trucaràs, no pateixis. Has pensat en...

UN DESCONEGUT: En què?

INSPECTOR: Què diràs? Com plantejaràs la situació. Suposo que els teus pares no deuen saber que Mr. Ameche de dia passejava pel jardí, vora la piscina, i de nit... es barallava amb altres gossos...

UN DESCONEGUT: Diré... que l'he perdut. Diré que... he passat la nit buscant-lo.

INSPECTOR: És convincent. Molt bé. Tens una bona relació amb els teus pares?

UN DESCONEGUT: Amb la meva mare, no gaire. Amb el meu pare... tampoc.

INSPECTOR: Vaja. (*Silenci.*) Fins aquí, tot encaixa. Vols cafè?

UN DESCONEGUT: No gràcies.

INSPECTOR: Me l'acabo, eh?

UN DESCONEGUT: Sí.

INSPECTOR: No saps el que et perds.

UN DESCONEGUT: No, no ho sé. Gràcies.

INSPECTOR: Relaxa't, no estic de servei.

UN DESCONEGUT: Sí. Em relaxo.

Silenci.

INSPECTOR: Tot encaixa, excepte... La bossa de cocaïna...

UN DESCONEGUT: Què?

INSPECTOR: Em sembla perfecte que prenguis coca, perfecte.

Vull dir que no és aquest el tema.

UN DESCONEGUT: Quin és el tema?

INSPECTOR: El tema és d'on ha sortit?

UN DESCONEGUT: La coca?

INSPECTOR: D'on ha sortit?

UN DESCONEGUT: En aquesta nau abandonada...

INSPECTOR: On feu aquestes baralles de gossos?

UN DESCONEGUT: Sí.

INSPECTOR: Què?

UN DESCONEGUT: Sempre n'hi ha, no sé d'on surt... però sempre n'hi ha... Fem un pot... El que passa és que... algú se la va descuidar i... la bossa, la bosseta...

INSPECTOR: No t'amoïnis per la coca, aquest no és el tema.

(*Silenci.*) El tema és que han matat algú que passava coca, a prop d'aquí, dos o tres carrers més enllà, el Vicente. La mateixa nit. Mr. Ameche i el Vicente. És estrany.

UN DESCONEGUT: Hi havia eclipsi.

INSPECTOR: En aquest barri hi ha un eclipsi cada nit.

UN DESCONEGUT: Pot semblar ridícul.

INSPECTOR: El què?

UN DESCONEGUT: No ho sé, la mort de Mr. Ameche, realment m'ha afectat, i el fet de... d'haver-ho d'explicar a casa, em mata. Confirmarà la teoria que tenen sobre mi.

INSPECTOR: Una teoria?

UN DESCONEGUT: Sí, no surto gaire ben parat.

INSPECTOR: Vaja. (*Silenci.*) A la comissaria no sabíem res d'aquestes baralles... en aquesta nau... I ho sabem tot...

UN DESCONEGUT: En aquest barri ho sabeu tot?

INSPECTOR: Sí, en aquest barri ho sabem tot o quasi tot...

UN DESCONEGUT: Mr. Ameche estava nerviós, pressentia alguna cosa, no volia sortir, no tenia ganes de sortir, m'ho va

dir, em va mirar als ulls i m'ho va dir, però no el vaig voler entendre.

INSPECTOR: Seré pràctic. Ara, hauríem de ser a la comissaria en comptes d'aquest taller. (*Silenci.*) Hauria de trucar als teus pares i confirmar que teniu o teníeu, ho sento, un gos. (*Silenci.*) Hauríem d'analitzar les restes de sang que hi ha en el ganivet. (*Silenci.*) En definitiva, saber si aquest ganivet ha travessat el coll de Mr. Ameche o el coll del Vicente. (*Silenci.*) És només un dubte, un dubte raonable. No t'ofenguis. Estic teoritzant. (*Silenci.*) Imagina't, sé que no és així, sé que aviat farem una cançó de tot això, però imagina't... que el ganivet, aquest ganivet, hagués travessat el coll del Vicente i que tu haguessis empès el mànec d'aquest ganivet... (*Silenci.*) En aquest cas no series l'únic que tindria problemes. La gent d'aquesta casa, gent que realment m'importa, no com tu, tindria greus, greus problemes. (*Silenci.*) La Sara també. (*Silenci.*) La Sara m'importa especialment. (*Silenci.*) El desordre d'aquest taller, m'atabala. Puta merda. (*Silenci.*) Hauria d'haver anat al gimnàs, però la bossa és buida. Quan treballa massa em passen aquesta mena de coses. Preparo la bossa per anar al gimnàs, però no hi poso el que he preparat. (*Silenci.*) De tota manera... Hauria d'haver anat al gimnàs. Ara no tindria aquest dubte. (*Silenci.*) Deixar-ho estar. Creure'm la història de Mr. Ameche. Arribar a casa, oblidar-me del Vicente, oblidar-me de tot, masturbar-me, dormir unes hores. (*Silenci.*) Cap problema per a tu. Cap problema per a la Sara. Cap problema per a mi. (*Silenci.*) Cap problema. (*Silenci.*) Si tingués vacances, menys problemes. (*Silenci.*) Veus aquesta bossa? Si fos plena de bitllets, menys problemes encara. Molts menys. (*Silenci.*) Totes les bosses haurien de ser plenes de bitllets. (*Silenci.*) De vegades m'imagino que un helicòpter comença a llançar bitllets i bitllets des del cel, pura fantasia, ja ho sé. En tot cas, mai caurien en aquest barri. Com a màxim

alguna moneda, però ens cauria damunt. Ens obriria el cap. (*Silenci.*) Vacances. Gravar un disc. Tinc una dotzena de temes. Bé, tinc els títols. Moltes vegades, la majoria de les vegades, els títols són més importants que les cançons. Tinc dotze o tretze títols. Et faria una prova, conec altres bateries, però sempre estic obert a provar coses noves. Sí, per què no? Podries ser el bateria del meu primer disc.

Silenci.

UN DESCONEGUT: No entenc el que estàs dient, de veritat. Des del moment que he entrat en aquesta bugaderia que no entenc res, parlem un altre idioma.

INSPECTOR: Tranquil.

UN DESCONEGUT: Què cony hi fem aquí? És un puto Guan-tánamo.

INSPECTOR: Tranquil·litza't.

UN DESCONEGUT: No, no em vull tranquil·litzar.

INSPECTOR: Com vulguis, però sóc jo qui ha pres cafè.

UN DESCONEGUT: Me'n vull anar a casa.

INSPECTOR: Jo també, però tinc un dubte. Un dubte raonable. M'entens? Parlo el teu idioma, ara? (*Silenci.*) Si no estiguessis amb la Sara, ja seríem a la comissaria. No vull perjudicar-la. (*Silenci.*) Però tot i així, el dubte segueix. Merda de dubte. (*Silenci.*) Si alguna cosa, si alguna cosa diluís aquest dubte...

Truquen a la porta del taller. És el PARE. Porta unes cerveses i unes olives.

PARE: Puc passar un moment?

INSPECTOR: Passa, passa...

II
El vent

La FILLA està plegant samarretes, pantalons, tovallols, estovalles. De sobte li agafa un atac de ràbia, comença a llençar enlaire els pilots de roba. Després s'asserena i s'asseu fràgil. Entra la MARE.

MARE: Què ha passat aquí?

FILLA: Res.

MARE: Com que res?

FILLA: El vent.

MARE: Quin vent? (*Silenci.*) Què tens?

FILLA: Què tinc?

MARE: Estàs nerviosa?

FILLA: És clar que estic nerviosa, mare. És clar que ho estic.

MARE: Anirà bé.

FILLA: I si no va bé?

MARE: Amb l'inspector?

FILLA: I si no se'n surt?

MARE: S'entendran, ja ho veuràs.

FILLA: Com ho saps?

MARE: Ja ho veuràs. A més, el teu pare hi acaba d'anar.

FILLA: El pare? I si ho espatlla?

MARE: El teu pare sempre ho arregla tot.

FILLA: Estàs molt positiva, mare.

MARE: Et sap greu?

FILLA: Em sorprèn.

MARE: Per què?

FILLA: Sempre tens la catàstrofe a la boca i avui...

MARE: Què dius?

FILLA: No ho sé, no sé què dic.

MARE: Tranquil·la. Vols que anem a escoltar darrere la porta?

FILLA: M'estimo més no saber què passa.

MARE: Anirà bé.

Silenci.

FILLA: Quants anys fa que en Max...?

MARE: Que el teu germà va...?

FILLA: Sí.

MARE: Deu anys, filla, per què?

FILLA: Porto deu anys aquí, sense poder... sense trobar a ningú que realment... m'entens?

MARE: És clar que t'entenc, eren... desgraciats.

FILLA: I ho he provat.

MARE: Ja ho sé que ho has provat, massa i tot.

FILLA: Encara que sigui per inèrcia, ho he provat, mare.

MARE: Et dic que ja ho sé.

FILLA: Només per veure si podia sortir de la bugaderia. Sortir i oblidar-me de tot, però sempre m'equivocava.

MARE: Eren desgraciats.

FILLA: Tu deies que m'equivocava i m'equivocava, tenies raó, m'equivocava.

MARE: Sempre t'he recolzat.

FILLA: M'equivocava i tornava a la bugaderia, sempre a la bugaderia, sempre.

MARE: És casa teva.

FILLA: Odio la bugaderia, sempre l'he odiat, mare, però sempre aquí. Sempre m'oblido de buidar butxaques, de tançar cremalleres, però sempre aquí com si fos l'únic lloc del món on pogués estar. (*Silenci.*) I si m'estic equivocant una altra vegada?

MARE: No, ara no t'equivoques.

FILLA: Per què no?

MARE: És un bon noi.

FILLA: No és un bon noi, mare.

MARE: Sí que ho és, potser està una mica perdut, però...

FILLA: Per què ell?

MARE: És una bona oportunitat...

FILLA: No té cap sentit.

MARE: Escolta bé el que et dic, Sara, ara no t'estàs equivocant, ara no hi ha cap error. (*Silenci.*) El teu pare sí que és un error, sempre amb el greix a les ungles, sempre. I si no toqués els motors també tindria greix a les ungles, el porta incorporat. (*Silenci.*) Al principi, abans de tenir-vos, havíem arribat a dormir una temporada al cotxe. (*Silenci.*) I quan vas néixer tu i després en Max...

FILLA: Què?

Silenci.

MARE: Robàvem als supermercats perquè no podíem omplir la nevera. (*Silenci.*) Estimo el teu pare, no puc evitar-ho. Em fa riure, és un bon home, però no vull això per a tu. (*Silenci.*) Anirà bé, l'inspector és un desgraciat, s'entendran.

FILLA: Em cau bé l'inspector.

MARE: T'anava al darrere.

FILLA: No.

MARE: I tant que sí.

FILLA: No.

MARE: És un desgraciat. Les ulleres que porta, com vesteix, com parla. Façana. És només un desgraciat més d'aquest barri. (*Silenci.*) I t'has fixat com parla últimament? No puc, m'irrita, cada vegada dona més voltes per dir menys coses. (*Silenci.*) La música aquesta dels indis...

FILLA: Quins indis?

MARE: Ara resulta que fa cançons dels indis... L'única cosa que feia bé el seu pare...

FILLA: El pare de l'inspector?

MARE: ... era ballar tangos. Ballava prou bé els tangos. Tangos sí, indis no. (*Silenci.*) Si la seva mare el veiés li torna-

ria a llançar una altra cervesa al damunt. És només un desgraciat més d'aquest barri. Mereixes una cosa millor. Viure millor.

FILLA: I ara per què parles malament de l'inspector?

MARE: N'he parlat prou bé. (*Silenci.*) Si et perjudica, parlo malament d'ell, sí.

FILLA: Fa la seva feina.

MARE: En què quedem? Vols que aquest noi se'n surti o no?

FILLA: És clar que ho vull, però...

MARE: Ah.

Silenci.

FILLA: I si no li agrado?

MARE: És clar que li agrades. Ets molt bonica. Agrades a tot-hom.

FILLA: No ho sé, mare, és una mica estrany.

MARE: El què?

FILLA: La manera.

MARE: Sempre és així, sempre és estrany.

FILLA: I si ho deixem estar?

MARE: Se t'està passant l'arròs, Sara, has d'aprofitar aquesta oportunitat.

FILLA: Sento les teves frases, les teves paraules a la meva boca, com si fossin meves... Sempre et tinc al damunt, sempre present, dient-me què he de fer, cap on he d'anar. (*Silenci.*) A vegades penso que ja t'està bé que no pugui aixecar-me.

MARE: Què dius?

FILLA: Per poder-me repetir que m'equivoco... Qualsevol cosa que faci... Repetir-me que m'equivoco. (*Silenci.*) De vegades penso que és la teva manera de venjar-te.

MARE: Què estàs dient, Sara? Sóc la teva mare.

FILLA: El que va passar amb en Max va ser culpa meva... ja ho sé... No m'has pogut perdonar mai, oi?

MARE: Encara que em sembli ridícul pregar a Déu, prego per tu, perquè tornis a aixecar-te. Ho demano, cada dia, per si de cas serveix d'alguna cosa.

Silenci.

FILLA: No em facis cas, mare, estic tan nerviosa que no sé ni què dic...

MARE: Tranquil·la, vaig a recollir tot això.

FILLA: Encara no hem obert, oi?

MARE: No. Li he dit a l'Antònia...

FILLA: La del bar?

MARE: Sí. Li he dit que s'havien espatllat les rentadores, que ens havia fallat la FECSA una altra vegada, però que aquesta tarda a primera hora ja estaria tot llest. M'ajudes a recollir?

Silenci.

FILLA: T'ha sabut greu, oi mare?

MARE: Estic bé, m'ajudes o no? (*La FILLA es posa les mans a la cara.*) Estàs tremolant?

FILLA: Una mica.

MARE: Dóna'm la mà.

S'agafen la mà.

MARE: Tanca els ulls.

FILLA: Per què?

MARE: Tanca'ls. (*La FILLA tanca els ulls.*) Imagina't... Estirada a la gespa. Una cervesa. Unes olives. La piscina al costat. Mirant els núvols que passen. (*Silenci.*) Ho veus?

FILLA: Sí.

MARE: Tot anirà bé.

Silenci.

FILLA: Ho sento, mare, ja ho plego jo, tot això.

MARE: Deixa, ja ho acabo jo.

FILLA: No he pogut controlar els nervis.

MARE: És normal.

FILLA: Sí?

MARE: No vols que anem a escoltar?

FILLA: No, m'estimo més trobar-m'ho fet.

MARE: Anirà bé.

FILLA: Potser sí. (*Silenci.*) Quan el David...

MARE: Aquest noi?

FILLA: Sí.

MARE: Què?

FILLA: Va entrar per la porta... El primer que vaig pensar és... (*Silenci.*) Que era en Max.

MARE: El teu germà?

FILLA: Sí, és el primer que vaig pensar, que era ell, que havia de tornar i que havia tornat. (*Silenci.*) Que tot s'havia arreglat. (*Silenci.*) És el primer que vaig pensar. (*Silenci.*) Després no, després vaig veure que era una tonteria pensar que era en Max.

MARE: És clar!

FILLA: No tornarà mai més, oi?

MARE: No, és clar que no.

FILLA: Com és que he estat tants anys esperant que tornés en Max?

Silenci.

MARE: Té. (*Treu el pintaungles de la butxaca.*) Pinta't les ungles. Pentina't una mica. Ets bonica, però si t'esforces pots arribar a ser preciosa.

La FILLA li fa un petó.

FILLA: Mare!

MARE: Què?

FILLA: Has begut gintònic.

MARE: No. Per què? (*Silenci.*) Una mica. Jo també puc estar una mica nerviosa.

III

Una festa

El PARE a la porta del taller amb tres llaunes de cervesa.

PARE: Puc passar?

INSPECTOR: Passa, passa.

El PARE entra al taller. El DESCONEGUT segueix a la cadira. L'INSPECTOR somriu.

PARE: Molesto?

INSPECTOR: Ets a casa teva.

PARE: Tens raó, de vegades me n'oblido. (*Silenci.*) Heu resolt el... malentès?

INSPECTOR: El malentès? Gairebé.

PARE: Perfecte. Esteu bé, aquí? Us falta alguna cosa?

UN DESCONEGUT: Hi ha poca llum.

PARE: La bombeta, sempre es fon. Deu haver-hi un curtcircuit... (*Silenci.*) He pensat que potser us havíeu acabat el cafè i...

INSPECTOR: I ho has encertat. Sóc el principal culpable.

PARE: Beus molt cafè.

INSPECTOR: Sí.

PARE: No... t'altera?

INSPECTOR: De vegades perdo els nervis en alguna costella, però no gaire sovint.

Silenci.

PARE: Tres llaunes de cervesa, tres homes, una pausa.
(*Silenci*) Bevem una mica i seguïu, si és que heu de seguir.

UN DESCONEGUT: Jo me'n vull anar a casa.

El PARE i l'INSPECTOR miren el DESCONEGUT.

PARE: Una mica de cervesa i seguïu, eh?

INSPECTOR: No, gràcies.

PARE: No estàs de servei.

INSPECTOR: No bec cervesa.

PARE: Sóc amable, ets a casa meva, t'ofereixo una cervesa...

INSPECTOR: Et dic que no que no bec cervesa, gràcies. (*Silenci.*) Sprite, Pepsi, Fanta de taronja, sí.

PARE: I alcohol, no?

INSPECTOR: Els cap de setmana, un rus, un margarita, una mica de vi blanc... però entre setmana no.

PARE: És una cervesa d'importació.

INSPECTOR: Del Lidl?

PARE: Sí. (*Silenci.*) La teva mare en bevia, en bevia molta.

INSPECTOR: Odio la cervesa.

Silenci.

PARE: No m'ofendré, podria ofendre'm però no m'ofendré.

INSPECTOR: No t'ofenguis. Jo tampoc.

Silenci.

PARE: Pensava que una mica de distensió, al taller, podria anar bé.

INSPECTOR: Ben pensat.

PARE: Vols que li digui a la meva dona que prepari un gintònic? Hi té la mà trencada.

UN DESCONEGUT: Ara farem una festa?

PARE: Relaxa't.

INSPECTOR: Sí, tranquil.

Silenci.

PARE: Un gintònic?

INSPECTOR: No, millor que no, de veritat, gràcies.

PARE: Com vulguis, com vulgueu. (*Silenci.*) Ho sento. No us volia... destorbar...

INSPECTOR: No diguis que destorbes. És casa teva, és el teu taller...

El PARE obre un calaix.

PARE: Tinc... això.

INSPECTOR: Això?

UN DESCONEGUT: Què és?

Silenci.

INSPECTOR: És...

UN DESCONEGUT: Haixix?

PARE: Espero no tenir problemes amb la justícia...

INSPECTOR: No, cap ni un... Fes, fes.

PARE: De vegades, entre peça i peça... faig una pausa... La meva dona no en sap res...

El PARE comença a cremar la pedra.

INSPECTOR: Jo no l'hi diré.

PARE: Gràcies.

UN DESCONEGUT: Jo tampoc.

Silenci.

PARE: És un petit refugi. (*Silenci.*) El taller. (*Silenci.*) Tenia una nina inflable.

INSPECTOR: Aquí?

PARE: Sí.

INSPECTOR: No.

PARE: Sí, me la vaig trobar un dia i... (*Silenci.*) Li fotia peces, cargols, puntes, pel cul. (*Silenci.*) Li explicava contes.

Silenci.

INSPECTOR: Ja no la tens?

PARE: No.

INSPECTOR: Què va passar?

PARE: Un dia va explotar.

INSPECTOR: Vaja.

Silenci.

PARE: La meva dona tampoc ho sap... Un secret, com un altre. Qui no té un secret, eh? (*Silenci.*) El comparteixo aquí, entre amics. (*Silenci.*) Jo no diré res.

PARE: T'ha explicat la història del gos?

INSPECTOR: De Mr. Ameche? Sí.

PARE: Mr. què?

UN DESCONEGUT: Mr. Ameche.

INSPECTOR: El nom del gos.

PARE: Ah, sí... Mr...

UN DESCONEGUT: Ameche.

PARE: Ameche. Sí. Una història trista. (*Silenci.*) Està bé poder explicar... les... coses... als... amics...

UN DESCONEGUT: Millor que a una nina inflable...

Silenci.

PARE: Segurament. (*Silenci.*) Ara feia temps que no venies.

INSPECTOR: Sí.

PARE: I de sobte avui has vingut.

INSPECTOR: No em podia treure la cara del Vicente del cap. Havia de fer alguna cosa especial abans d'anar a dormir. Veure la Sara, veure-us a vosaltres, riure una estona, la melmelada de gerds... Però no em puc treure la cara del Vicente del cap...

PARE, *referint-se a la pedra*: Me la va passar ell, el Vicente.

INSPECTOR: No.

PARE: Sí, sí. (*Primera calada. Silenci. Els tres homes miren el fum.*) Era molt pesat.

INSPECTOR: El Vicente?

PARE: Sí.

INSPECTOR: Una mica.

PARE: Només una mica? (*Silenci.*) Dius que la seva mare no s'ha enterat de res?

INSPECTOR: De res. Quan l'hi he dit, la seva mirada... ha semblat que... però no, res.

PARE: Així, ningú el plorarà.

INSPECTOR: Suposo que no. Algun client, potser.

PARE: Sí, però aviat trobaran algú altre que... La vida segueix...

INSPECTOR: Sí... (*Silenci.*) Li deia, abans que entressis, li deia al...

UN DESCONEGUT: David.

INSPECTOR: Li deia que tinc un dubte.

PARE: Vaja.

INSPECTOR: Dubto de...

PARE: De què dubtes?

INSPECTOR: De si la sang d'aquest ganivet és de Mr. Ameche o del Vicente.

PARE: Carai, quin dubte.

INSPECTOR: Sí. (*Silenci.*) De fet, hauríem de ser a la comissaria.

PARE: A la comissaria, que no estàs a gust aquí?

INSPECTOR: Per resoldre el dubte.

PARE: Ja. De veritat que no en vols un glop?

INSPECTOR: No, gràcies. (*Silenci.*) Hauria de ser a la comissaria, però no hi sóc.

PARE: No hi ets.

INSPECTOR: No. (*Silenci.*) No sabia que la Sara estava amb algú.

PARE: Ja ho veus.

INSPECTOR: Saps que sento... una cosa especial per ella.

PARE: Ho sé, però...

INSPECTOR: Si no fos així, ara mateix seríem a la comissaria.

PARE: És clar, però ara està... (*Silenci.*) Faries molt feliç la Sara, si deixessis córrer aquest dubte.

Silenci.

INSPECTOR: Cada vegada que la veig tot s'endreça. Té una llum que m'endreça.

PARE: És bonic això que dius.

INSPECTOR: És veritat.

PARE: Però ara està... compromesa...

INSPECTOR: Sí... Li he vist un somriure que no li havia vist mai... (*Silenci.*) Estic cansat... però aquests petits detalls no em passen per alt...

PARE: Si estàs cansat, vés a dormir... (*Silenci.*) Si no vols perjudicar la Sara, vés a dormir.

UN DESCONEGUT: Tens els plats bruts a la pica...

Silenci. El PARE ofereix el cigarret a l'INSPECTOR.

PARE: En vols?

INSPECTOR: No.

PARE: Tampoc?

INSPECTOR: Tampoc.

PARE: Estàs tens?

INSPECTOR: Ho estic?

PARE: Ho estàs? (*Silenci.*) Estàs enfadat amb mi?

INSPECTOR: Enfadat amb tu?

PARE: Dolgut?

INSPECTOR: Què dius?

PARE: No ho sé, és una sensació.

Silenci.

INSPECTOR: El desordre d'aquest taller m'atabala... (*Silenci.*)

Estic cansat, els dies s'assemblen massa. No sé on acaben ni on comencen. (*Silenci.*) No tinc temps per a les emocions... delicades...

PARE: Ja...

INSPECTOR: Molta feina i poques emocions delicades.

PARE: Hi ha unes putes noves que... no estan gens malament...

INSPECTOR: Sí... però no. Després em surten unes cançons molt sòrdides...

PARE: Has canviat molt...

INSPECTOR: No.

PARE: La teva mare no et reconeixeria... No semblés d'aquest barri...

Silenci.

INSPECTOR: Malgrat que estigui cansat els detalls no em passen per alt... (*Silenci.*) Ahir, els teus ulls deien una cosa i tu en deies una altra...

PARE: De veritat que no vols ni un glop de cervesa?

INSPECTOR: No. No bec cervesa. No en bec mai. La meva

mare es passava el dia bevent cervesa i feia pudor de cervesa i jo no la suportó. No suportó la cervesa. No suportó assemblejar-me ni una mica a la meua mare. (*Perd els nervis.*)

PARE: Què et passa? Estàs bé?

INSPECTOR: Què em passa? Vols saber què em passa?

PARE: Sí. Què et passa?

INSPECTOR: Que cada vegada tinc més clar que...

PARE: Que què?

INSPECTOR: Que no crec que la sang d'aquest ganivet sigui d'un gos.

PARE: No?

INSPECTOR: No em crec la història de Mr. Ameche.

PARE: No?

INSPECTOR: No. Tu sí?

UN DESCONEGUT: És sang del meu gos.

INSPECTOR: Tu, calla una estona.

PARE: Sí, calla.

UN DESCONEGUT: Sí...

Silenci.

PARE: No et creus la història de...

INSPECTOR: Mr. Ameche...? No.

PARE: Si no et creus aquesta història, no te'l creus a ell, i tampoc em creus a mi.

INSPECTOR: És com de la família?

UN DESCONEGUT: Sí...

PARE: Sí. I si no em creus a mi, tampoc no creus la Sara.

UN DESCONEGUT: Ei, de veritat que la sang és del meu...

EL PARE i L'INSPECTOR miren el DESCONEGUT.

PARE: Creus que la sang d'aquest ganivet és...?

Silenci.

INSPECTOR: Del Vicente.

PARE: Del Vicente?

INSPECTOR: Probablement. (*Silenci.*) És una intuïció.

Silenci.

PARE: Però en comptes de ser a la comissaria...

INSPECTOR: Sí...

PARE: ... ets aquí, en aquest taller...

INSPECTOR: Sí... (*Silenci.*) Podria oblidar-me de tot. De fet ningú de la comissaria sap que he vingut aquí, ningú sap res del ganivet, ningú no en sap res...

PARE: Vols oblidar-te d'això?

Silenci.

INSPECTOR: Vull oblidar-me d'això, d'això del Vicente, però no és tan fàcil. Aquí és impossible, hauria de passar un temps a fora... Demanar una excedència. Gravar uns temes i tornar.

PARE: Per què no ho fas?

INSPECTOR: Saps on aniria?

PARE: On?

INSPECTOR: A la catarates del Niàgara.

PARE: On?

INSPECTOR: A la frontera entre el Canadà i els Estats Units.

PARE: Ah, sí. Molta aigua.

INSPECTOR: Sí. (*Silenci.*) Sóc un idealista. Fantasies que tinc. (*Silenci.*) Hauria d'haver anat al gimnàs. L'esforç físic acaba amb les fantasies. (*Silenci.*) Però tinc la bossa buida. (*Silenci.*) Totes les bosses haurien de ser plenes de bitllets. (*Silenci.*) És una altra fantasia que tinc... La bossa plena de bitllets... (*Silenci.*) Aniria ara mateix a

l'aeroport... (*Silenci.*) Només la bossa i jo... (*Silenci.*) La bossa plena de bitllets i jo... (*Silenci.*) M'oblidaria de tot...

Silenci.

PARE: És raonable. (*Silenci.*) Jo crec que és força raonable, no creus, David?

UN DESCONEGUT: El què? Una bossa plena de bitllets és raonable?

PARE: Jo crec que sí, tu no?

UN DESCONEGUT: No sé fins a quin punt estic entenent el que esteu dient...

PARE: Què?

INSPECTOR: Es veu que parlem un altre idioma.

PARE: Nosaltres?

INSPECTOR: Es veu que sí.

PARE: Que no ets d'aquí?

El PARE i l'INSPECTOR riuen.

UN DESCONEGUT: On és la meva camisa?

PARE: La teva camisa?

UN DESCONEGUT: Vull tornar a casa amb la meva camisa.

PARE: Vols tornar a casa?

UN DESCONEGUT: Sí.

PARE: I la Sara?

UN DESCONEGUT: La Sara què?

PARE: La Sara, què?

UN DESCONEGUT: Vull dir que sí, que aquesta nit la vindré a veure. Anirem a la pizzeria. Si recordem el nom ja te'l...

INSPECTOR: I la bossa...

UN DESCONEGUT: Sí, la bossa, plena de bitllets... On és la meva camisa?

PARE: Què és el que no entens?

UN DESCONEGUT: El que no entenc?

PARE: Exactament què és?

UN DESCONEGUT: Què vols dir?

INSPECTOR: Tens un problema greu, molt greu. Hi ha aquest ganivet. Hi ha la sang.

UN DESCONEGUT: És del meu...

PARE: Deixa el gos dels collons d'una puta vegada! (*Silenci.*)

No som imbècils. Fem veure que ho som, però no ho som.

Fa massa hores que estic fent comèdia i en començo a estar cansat. Ei, aquí ningú no jutja a ningú, d'acord?

Tothom pot perdre els nervis en un carreró, tots els que estem aquí hem perdut els nervis alguna vegada, és així o no? És així o no?

INSPECTOR: És així.

PARE: Jo també he tacat una camisa, una camisa tacada de sang. No he mort ningú, però sí que he tacat una camisa de sang. (*Silenci.*) Va morir el meu fill. Vés a saber per què. A Déu un dia li va passar pels collons que el meu fill de vuit anys havia de morir. Ok. Amén. Res a dir-hi. Déu ens va donar un cop de puny sec al nas i a l'os encara hi ressona el dolor, res a dir-hi. Se suporta com es pot, se suporta o es fa veure que se suporta. Ok. (*Silenci.*) Després la nena, la Sara, un dia cau i no pot tornar a aixecar-se, la culpa la va fer caure, la puta culpa dels collons. Sé que algun dia tornarà a caminar, ho sé, però ara no camina, ara no pot aixecar-se. (*Silenci.*) Vull dir que ja hem patit prou, la meva dona, jo, la meva filla. (*Silenci.*) Vull dir que ha de ser feliç, tu l'has de fer feliç, la Sara, l'has de fer feliç. Ets com un àngel, un fill de puta i un àngel a la vegada, d'acord? Tens un problema molt greu al damunt i l'única manera de sortir-te'n... és... eh? Ja saps... quina és...

UN DESCONEGUT: Jo no...

PARE: Una bossa plena de diners i una mica... d'amor per la meva filla... que et farà unes mamades divines, eh?

UN DESCONEGUT: És sang del...

PARE: Ningú et jutja, collons. Portem la ràbia dins i de vegades esclata, de vegades travessa la tristesa i esclata. No és gens estrany. Cada vegada hi ha més gent que esclata. Jo mateix he esclatat més d'una vegada. (*Silenci.*) Després de comprar-li la cadira a la nena, vaig esclatar... (*Silenci.*) Tornava a la bugaderia amb la cadira de rodes i un somriure a la cara. Per què collons somreia? (*Silenci.*) Vaig passar davant d'una bugaderia d'aquestes, d'una wash&dry. Hi entro. (*Silenci.*) Li pregunto a un noi que llegia un llibre, quina hora és? El noi estava esperant que la seva rentadora s'acabés, i li pregunto: "Quina hora és, si us plau?" I ell em diu: "Que no té ulls?" "Què?", li dic. "Darrere seu, a la paret hi ha un rellotge. Que no sap llegir les agulles del rellotge?" (*Silenci.*) Vaig esclatar, vaig rebentar-li el nas... Un cop de puny sec i després un altre i un altre, vaig agafar-lo pels cabells, la gent em mirava, però ningú no deia res, vaig esclafar el seu cap contra les rentadores grises, metal·litzades, de franquícia... Li vaig obrir el cap perquè li entrés l'educació, li vaig obrir el cap... I després vaig marxar amb la cara i la camisa tacades de sang... (*Silenci.*) A casa, quan la meva dona em va veure, no em va preguntar res, ho va entendre tot sense preguntar-me res. Em va eixugar la cara amb una tovallola humida i em va rentar la camisa. (*Silenci.*) Em va dir a cau d'orella que tot s'arreglaria. (*Silenci.*) Quan perdo el cap, perquè de vegades perdo el cap, ella ve i em diu a cau d'orella: "Tranquil, tranquil, tot s'arreglarà...", i tot es calma aquí dins. (*Silenci.*) De vegades la tristesa que duc acumulada a dins esclata... A tots ens ha passat alguna vegada, no t'has d'averkonyir. (*Silenci.*) No t'averkonyeixis.

UN DESCONEGUT: No m'averkonyeixo de res.

PARE: Què?

UN DESCONEGUT: Jo no he travessat el coll del Vicente, me'l vaig trobar així...

PARE: Què?

Silenci.

UN DESCONEGUT: No sé si ara parlo el vostre idioma, no sé si ara ens entenem...

Silenci.

PARE: Li fotem uns tornillos pel cul a veure si...

INSPECTOR: Vols dir que la Sara no mereix una cosa millor?...

PARE: Potser sí...

INSPECTOR: Jo crec que sí...

PARE: L'amor és cec...

Silenci.

UN DESCONEGUT: Esteu molt desesperats, molt.

PARE: Nosaltres?

UN DESCONEGUT: Sí. (*Silenci.*) Què volíeu, que em... casés amb la Sara?

PARE: No cal casar-se...

UN DESCONEGUT: I tu? T'ho jugues tot per una bossa plena de bitllets?

INSPECTOR: És una lliçó això? Ens està alliçonant?

PARE: Sembla que sí.

Silenci.

INSPECTOR: Vols que anem a la comissaria?

PARE: Vols tastar els tornillos?

Silenci.

UN DESCONEGUT: Vaig agafar el cotxe, feia un any que no sor-

tia de nit, però ahir vaig agafar el cotxe. Mr. Ameche al darrere, la camisa del meu pare i jo al davant. Prenem una Coca-Cola i tornem. Vam començar a donar voltes i més voltes. Mr. Ameche volia pixar, m'ho va dir amb els ulls. Vaig aparcar a prop d'aquí. Passejant vam anar a parar a un nau abandonada, el vaig deixar anar perquè fes la seva, de sobte va començar a córrer i a córrer, vaig pensar que tornaria, vaig esperar-lo una hora a la puta nau. I no venia. Feia fred. I no venia. Em vaig sentir fastigosament sol. La nau i jo. Fastigosament sol. Necessitava companyia, vaig entrar a un cinema, una pel·lícula dolentíssima. Surto. Torno a la nau. No hi és, el puto Mr. Ameche no hi és. Encara em sento més sol que abans, necessito companyia, penso en el Vicente... fa un any que no... però segur que el trobo, els carrers em sonen... Necessitava la companyia de la coca. Vaig al carre ró... i em trobo el Vicente... estès... amb un ganivet travessat al coll, li trec el ganivet... i surto corrents i arribo aquí...

Silenci.

INSPECTOR: I la bossa de coca?

UN DESCONEGUT: Li trec el ganivet i començo a córrer... però em giro i torno... i busco entre les butxaques... i li agafo la coca i sento un sirena de policia i començo a córrer...

PARE: Qui parlava de desesperació?

INSPECTOR: Anem a la comissaria?

UN DESCONEGUT: Anem a la comissaria. Cap problema, el meu pare té bons advocats... El Vicente estava fred... quan el vaig... Segur que quan el van... jo estava al cine... Hi ha dues putes i la taquillera que poden confirmar si... Mai havia vist un mort...

Silenci.

INSPECTOR: Tens molta imaginació...

PARE: Sí, molts problemes i molta imaginació...

UN DESCONEGUT: I qui no té problemes? (*Silenci.*) Ara sortiré per aquesta porta, si em voleu obrir el cap o ficar-me alguna cosa pel cul, endavant, però ara me'n vaig,estic cremant per dins i necessito sortir...

Silenci.

INSPECTOR: Què?

PARE: Què hi farem...

INSPECTOR: Anem a la bolera?

PARE: Per què no?

INSPECTOR: Avui no crec que pugui adormir-me...

El DESCONEGUT s'aixeca, l'INSPECTOR li fa la traveta. L'INSPECTOR i el PARE comencen a donar puntades de peu al DESCONEGUT... Quan acaben el PARE treu la camisa del DESCONEGUT d'un calaix i la llença damunt del DESCONEGUT. El DESCONEGUT a quatre grapes s'aixeca i surt del taller.

IV

Un miracle. El got d'aigua i l'esperança

El DESCONEGUT apareix a la zona de rentadores de quatre grapes, s'aixeca i es corda la camisa a poc a poc. La FILLA l'estava esperant, es pinta les ungles. Es troben les mirades. Silenci.

FILLA: Què?

Silenci.

UN DESCONEGUT: Què?

Silenci.

FILLA: Estàs bé? (*El DESCONEGUT fa que sí amb el cap.*) Com ha anat?

Silenci.

UN DESCONEGUT: Bé.

Silenci.

FILLA: Bé?

Silenci.

UN DESCONEGUT: Bé. (*Silenci.*) Et pintes les ungles?

FILLA: Sí. (*Silenci.*) Em calma.

UN DESCONEGUT: Estàs nerviosa?

FILLA: Una mica. (*Silenci.*) Una mica. (*Silenci.*) De vegades perdo els nervis. (*Silenci.*) Tens l'ull inflat?

UN DESCONEGUT: Em sembla que necessitaré un bon advocat.

Silenci.

FILLA: És la... la teva camisa?

UN DESCONEGUT: Me l'ha donat el teu pare. (*Silenci.*) No ha quedat bé del tot, però...

FILLA: Ja et vaig dir que no acceptàvem reclamacions.

UN DESCONEGUT: Cap queixa.

Silenci.

FILLA: Tornes a casa, oi?

Silenci.

UN DESCONEGUT: Com a mínim hauria de trucar.

Silenci.

FILLA: Però te'n vas, oi? (*Silenci.*) No em facis patir més. (*Silenci.*) Somric, però estic passant una mala estona. (*Silenci.*) Te'n vas. (*Silenci.*) Aquesta camisa és molt important per a tu. (*Silenci.*) Sabia que no marxaries sense la camisa. (*Silenci.*) Ara ja la tens. (*Silenci.*) Ja pots marxar. (*Silenci.*) Marxes, oi? (*Silenci.*) Ara no m'equivoco. (*Silenci.*) Sempre he de mirar la mare per saber si m'equivoco, però ara sé que no m'equivoco, oi?

Silenci.

UN DESCONEGUT: A mi em passa el mateix. (*Silenci.*) Sempre he de mirar el meu pare... (*Silenci.*) Odio tornar a casa. (*Silenci.*) Però... (*Silenci.*) És l'únic lloc on sé tornar. (*Silenci.*) Què volíeu?

FILLA: No ho sé.

UN DESCONEGUT: No ho saps?

FILLA: No.

UN DESCONEGUT: Diners?

FILLA: No.

UN DESCONEGUT: No és pels diners?

FILLA: No.

UN DESCONEGUT: Doncs per què?

Silenci.

FILLA: No ho sé. T'assembles al meu germà. (*Silenci.*) La meva mare diu que ets una bona oportunitat, però....

UN DESCONEGUT: Gràcies.

FILLA: Li recordes en Max. (*Silenci.*) No ho diu. (*Silenci.*) No ho vol dir. (*Silenci.*) Però li recordes en Max, i a mi també.

Silenci.

UN DESCONEGUT: No entenc què hi fas aquí.

FILLA: És clar que no ho entens. Jo tampoc ho entenc.

UN DESCONEGUT: Podries caminar, córrer. I en canvi ets aquí.
(*Silenci.*) Què esperes?

Silenci.

FILLA: Quan va desaparèixer en Max va ser una putada. Un cop. (*Silenci.*) Un cop molt fort, el cop més fort. Em va dur cap a una direcció. La direcció equivocada. Ara espero un altre cop per..... tornar. (*Silenci. Comença a nevar. Silenci.*) Per què no marxes d'una vegada?

UN DESCONEGUT: No ho sé... (*Silenci.*) La veritat és que no ho sé... (*Silenci.*) Mira...

FILLA: Què?

UN DESCONEGUT: Comença a nevar.

FILLA: Sí.

UN DESCONEGUT: Ens calmarà els nervis.

FILLA: Sí...

Silenci.

UN DESCONEGUT: Tinc ganes d'assajar amb el grup.

FILLA: La bateria?

UN DESCONEGUT: Sí... (*Silenci.*) M'he passat un any tancat a l'habitació... (*Silenci.*) Un puto any tancat. No hauria d'haver sortit... (*Silenci.*) O potser sí.

Silenci.

FILLA: I no t'has banyat a la piscina durant aquest any?

UN DESCONEGUT: Una vegada. O dues. (*Silenci.*) Podries venir un dia.

FILLA: A la teva piscina?

UN DESCONEGUT: Sí.

FILLA: Te'n rius de mi?

UN DESCONEGUT: Ara no. (*Silenci.*) Hauries de portar un flotador, això sí.

FILLA: No ho sé... potser vinc. (*Silenci.*) M'hauria de depilar.

UN DESCONEGUT: Millor. (*Silenci.*) S'hi està a gust aquí...

FILLA: Hi ha estones de tot.

UN DESCONEGUT: És veritat. (*Silenci.*) És veritat.

Silenci.

FILLA: He sortit amb alguns nois... (*Silenci.*) Sempre que explico... (*Silenci.*) El tema de la cadira... (*Silenci.*) Del meu germà... (*Silenci.*) La raó per la qual... (*Silenci.*) La cadira... (*Silenci.*) Em volen ajudar... (*Silenci.*) Faig pena. (*Silenci.*) I a tu no. (*Silenci.*) Tu te'n rius.

Silenci. La FILLA i el DESCONEGUT es miren sota una intensa nevada. Es fan un petó.

FILLA: Tinc mal alè?

UN DESCONEGUT: No... (*Silenci.*) Una mica de gust d'aigua destil·lada. (*Silenci.*) Tinc set. (*Silenci.*) Em portes un got d'aigua, Sara? (*Silenci.*)

FILLA: Sí. (*Silenci.*) Seràs aquí quan torni?

Silenci.

UN DESCONEGUT: Què? (*Silenci.*) Sí... tinc molta set...

Silenci. La FILLA surt a buscar el got d'aigua. Silenci. El desconegut veu passar un lleó. Després deixa un feix de bitllets damunt d'una rentadora. Obre la persiana i surt. Camina tranquil·lament. Un gos borda. Silenci. La FILLA torna amb el got d'aigua a les mans, no veu el desconegut, es beu el got d'aigua. Silenci. La FILLA agafa un llibre gruixut que hi ha damunt d'una rentadora, comença a llegir-lo. Veu la persiana oberta. Silenci. De sobte la FILLA llença el llibre. Silenci. Mira la persiana oberta. Amb dificultat s'aixeca de la cadira de rodes, sembla que camina, però cau, s'arrossega. Surt per la persiana. Silenci. Apareix la MARE. Veu la cadira buida de la seva FILLA. Veu la persiana oberta. Silenci.

FOSC

Girafes

Aquesta obra va ser estrenada el 15 de juliol del 2009 a La Cuina de Barcelona, dirigida per Pau Miró, amb espai escènic de Pi Piquer i la interpretació d'Anna Alarcón, Albert Ausellé, Bernat Cot, Carles Flavià, Òscar Muñoz.

Carles Flavià, *venedor de rentadores / narrador / don Genaro*

Anna Alarcón, *dona / Violeta "La Estrecha"*

Òscar Muñoz, *home / tía Consuelo*

Bernat Cot, *germà / sobrina Angustias*

Albert Ausellé, *rellogat / Aurora "La Siniestra"*

PERSONATGES

NARRADOR

VENEDOR DE RENTADORES

DON GENARO

DONA

VIOLETA "LA ESTRECHA"

HOME

TÍA CONSUELO

GERMÀ

SOBRINA ANGUSTIAS

RELLOGAT

AURORA "LA SINIESTRA"

Espais

Interior d'un pis humil. Un menjador. Una habitació. Terrat comunitari del pis humil. Hi estenen la roba. Escenari d'un cabaret.

Època

Final dels anys cinquanta. Barcelona.

Escena zero
Una rajola de xocolata

1

Unes girafes caminen delicadament damunt l'escenari. Un saxofon les acompanya. Apareix el NARRADOR, es dirigeix al públic.

NARRADOR: Després de tots aquests anys puc dir
que la meua vida ha sigut una merda.

(Silenci.)

He tingut una existència estúpida.

Sense cap fill.

Res que valgui la pena recordar.

(*Silenci.*)

L'any 1959 jo tenia vint-i-pocs anys.

(*Silenci.*)

Vaig perdre la virginitat al barri Xino.

(*Silenci.*)

A canvi d'una una rajola de xocolata

una dona molt amable

em va ajudar a perdre-la.

(*Silenci.*)

“La Gallega”.

(*Silenci.*)

En aquell any,

havia arribat

o estava a punt d'arribar a casa

la primera rentadora. “Una Bru”.

Escena u Roba estesa

1

Roba estesa en un terrat comunitari, de la roba encara goteja aigua. El VENEDOR i la DONA són a al terrat, present la fresca.

VENEDOR: Bru. Teddy. Ostein. Ter. Pingüino.

DONA: Sembla un poema.

VENEDOR: No em puc imaginar aquestes mans arrugades abans d'hora.

DONA: Arrugues? No. Quin horror!

VENEDOR: Tindrà més temps.

DONA: Temps...

VENEDOR: I el que és més important. Anirà al lloc on es parla d'aquestes coses i en podrà parlar.

DONA: Una mica d'aigua?

VENEDOR: Un mica de pa amb vi i sucre?

DONA: No, avui, no. Una mica d'aigua? És de la Font del Gat.

VENEDOR: L'economia ha fet un gir.

DONA: L'economia ha fet un gir?

VENEDOR: Està a punt de fer-lo.

DONA: Sí?

VENEDOR: La prosperitat és aquí, aquí mateix. A tocar. S'ensuma. (*Silenci.*) La Bru és la millor. És econòmica, la que més es ven. La reina de les rentadores per a la reina de la casa. De reina a reina. (*Silenci.*) Li puc fer una confidència? Vostè podrà parlar amb la rentadora. (*Ella somriu.*) De veritat, la Bru escolta.

DONA: I si és indiscreta?

VENEDOR: Cregui'm, amb una Bru a casa estarà de bon humor els set dies de la setmana.

DONA: Si ja ho estic.

VENEDOR: Mmmmmh...

DONA: Què?

VENEDOR: Veig una petita esclatxa de tristesa en els seus ulls.

DONA: No!!!! Sóc feliç.

VENEDOR: Ho serà molt més. (*Silenci.*) I és molt fàcil de fer-la anar. (*Silenci.*) S'estalviarà molt de temps. Podrà des- triar les lleties de les pedretes tranquil·lament i encara n'hi sobrarà per seure una estona al carrer a veure com passa la gent. (*Silenci.*) Mai ningú no havia pensat tant en el que necessiten les dones.

Interior d'un pis humil. Un HOME parla al públic.

HOME: Jo vivia al pis de d'alt. Tenia una habitació llogada. M'havia creuat alguna vegada amb ella a l'escala. Em va costar molt, però una tarda li vaig demanar si volia venir al ball amb mi. Una cosa tenia al meu favor, jo sabia ballar molt bé. Excepte el tango, la resta de balls els sabia ballar molt bé. Em va dir que sí. Només la vaig trepitjar una vegada. O dues.

El terrat. VENEDOR i DONA.

DONA: Una màquina per rentar la roba. L'altre dia deia que se n'havien inventat una per rentar els plats. També hi ha la nevera. I el famós televisor.

VENEDOR: Els electrodomèstics salvaran vides. Especialment la seva, que és la que a mi m'importa.

DONA: Com vol que li comprem una rentadora si encara estem pagant aquest vestit a plaços?

VENEDOR: És que no ho entén? Li canviarà la vida.

DONA: M'agrada la vida que porto. A més a més, si les màquines ho fan tot, què farem nosaltres?

VENEDOR: Tenir fills. (*Silenci.*) Quan tinguin fills les coses canviaran. La feina es multiplicarà. Els nens donen molta feina, ho dic perquè jo he sigut nen i he donat molta feina, molta. Quan fa que son casats?

DONA: Més de tres anys.

VENEDOR: Tard o d'hora vindrà la cigonya.

DONA: Potser no.

VENEDOR: És posar-s'hi.

DONA: No és tan fàcil.

VENEDOR: Jo ja no me'n recordo gaire, però juraria que—

DONA: No podem tenir fills.

VENEDOR: Perdoni la pregunta...

DONA: Sí...

VENEDOR: Ho proven? Això és com la loteria, si no es prova no....

DONA: Ho provem, ho provem, però no... (*Silenci.*) És culpa meva.

VENEDOR: Ho ha dit el metge, això?

DONA: És culpa meva, no cal anar al metge.

4

Interior d'un pis humil.

HOME: Vine. (*La DONA s'asseu damunt de l'HOME.*) Saps que a vegades, quan estic sol, dic el teu nom? En veu baixa.

DONA: Sí?

Ell li fa un petó.

HOME: Avui, des que m'he llevat, només penso en una cosa.

DONA: Quina?

HOME: De què serveix la nit? (*Ella riu.*) Ahir no ho vam provar. (*Silenci.*) Abans-d'ahir tampoc.

DONA: Arribes cansat de la fusteria.

HOME: No sempre.

DONA: No estàs cansat, avui?

HOME: Jo no. Tu?

DONA: Per què ho dius?

HOME: No ho sé, mai sé què tens al cap. M'agradaria ser dins del teu cap i saber-ho. (*Silenci.*) De vegades t'imagino amb el nostre fill en braços i em cauen llàgrimes com a plats. (*Silenci.*) Anem a provar-ho?

DONA: Sí. (*Silenci.*) L'altre dia vaig veure una dona passejant amb el seu cotxet. (*Silenci.*) Molt bonica, no era d'aquest barri. Fina, amb uns cabells preciosos. Els ulls li somreien, estava radiant.

VENEDOR: Segur que tenia una Bru.

Silenci.

DONA: Portava un vestit discret, però elegant, insinuava... unes formes, unes corbes... Una mare preciosa. Si la pogués convertir en una nina la tindria damunt del tocador. (*Silenci.*) No sóc una dona eixuta. És per alguna cosa que he fet... o que he menjat. Alguna cosa... sense adonar-me'n. Algun dia ho sabré. Hi posaré remei. Mentrestant. Pacència. (*Silenci.*) Però no estic trista. No. Al contrari. Els problemes vénen i si tens paciència acaben marxant.

Silenci

Al terrat, la DONA i el VENEDOR.

DONA: Quina tarda més bona que ha fet.

VENEDOR: Sí.

DONA: La llum comença a marxar. Comença a fer una mica de fresca.

VENEDOR: Hi pensarà? N'hi parlarà al seu home? Ho farà?
Bru. Bru

DONA: Sí, Bru, Bru. Bru, però ho veig difícil.

VENEDOR: Tothom té una rentadora a casa. A més, el seu marit és un sant. Ho entendreà.

DONA: Ho és, oi?

VENEDOR: A mi m'ho sembla.

DONA: Sí, ho és. Normalment la gent va un dia a la setmana al cine. Jo algunes setmanes dues vegades. M'han d'arren- car del cinema. I ell no em diu res. Li sembla bé.

VENEDOR: Amb la Bru a casa tindrà més temps per anar al cinema.

DONA: És un home de fe, vostè.

VENEDOR: Jo? Des de petit que no trepitjo una església.

DONA: Quantes tardes ha passat aquí provant de vendre'ns algun trasto?

VENEDOR: Trastos, no. Cap trasto.

DONA: No, volia dir "trastos", el que vull dir és que, comprar- li, mai no li hem pogut comprar res, i de veritat que em sap greu, però....

VENEDOR: M'agrada passar per aquí, parlar, berenar una mica...

DONA: Avui no ha pogut ser ...

VENEDOR: Hi estic bé aquí.

DONA: S'hi està bé, oi? (*Entra el GERMÀ de la DONA amb una llibreta i un llapis.*) A veure què has dibuixat avui... Una església, és la del carrer Tallers, oi? Molt bé. Estàs més tranquil? (*El GERMÀ fa que sí amb el cap.*) Porta uns dies una mica inquiet. Passa hores al terrat, mirant al cel, com si n'hagués de venir alguna cosa.

VENEDOR: L'altre dia van dir per la ràdio que un dia d'aquests cauria una tempesta de bitllets i monedes, deu ser això.

El GERMÀ de la DONA és mut, però podem sentir el que escriu a la llibreta.

GERMÀ: Alguna nit, quan pujo al terrat,
el vent porta el so de trets.
Són trets d'una època no gaire llunyana,
si escoltes atentament
encara se sent com espeteguen en el buit.
Quan sento l'eco dels trets la por em fa posar al llit,
em tapo amb els llençols,
per despertar-me més segur l'endemà.
Però ara ja no tinc por,
perquè vindran.
Vindran a ajudar-me.

Silenci.

DONA: Per què no busca una altra dona? Es torna a casar?
VENEDOR: Una altra?
DONA: Per fer-se companyia.
VENEDOR: No, gràcies.
DONA: No la troba a faltar? No hi pensa? No... es pregunta on deu ser. D'això no li agrada parlar-ne, oi?
VENEDOR: Jo sóc inofensiu. Quasi bé invisible. Venc... venc trastos, com diu vostè. Millor no complicar-se. Ella era més... complicada. Deia que no li agradava aquest país, que semblava que la terra hagués deixat de girar en aquesta part del món. Has d'anar amb compte amb el que dius, amb el que fas. És perillós, la gent desapareix. És perillós.

Interior d'un pis humil.

HOME: Per què ve cada tarda a casa si sap que no li comprem res?

DONA: Diu que tothom té una rentadora.

HOME: Tothom, tothom...

DONA: Diu que hi ha... Com era? Prosperitat econòmica...

HOME: Sí. Molta.

DONA: Potser si tornés a treballar a la lleteria...

HOME: Què?

DONA: Potser podríem...

HOME: Què?

DONA: No ho sé, sonava bé... Bru. Teddy. Ostein. Ter. Pingüino.

HOME: Què dius?

DONA: No ho sé, també podria tornar a servir en alguna casa.

HOME: No, servir una altra vegada, no.

DONA: Per què?

HOME: La meva àvia va servir, la meva mare també.

DONA: Quin mal hi ha?

HOME: Això de servir és una cosa que queda al caràcter... Si tenim una filla també acabarà servint?

Al terrat.

VENEDOR: Així, quantes en vol? Quantes rentadores?
Quantes Bru? Mitja dotzena?

DONA: Mitja dotzena.

VENEDOR: I no vol que li arregli res? Per un preu mòdic aquestes manetes fan miracles.

DONA: No, està tot arreglat, i a més, el meu home també té bones mans.

El GERMÀ escriu una cosa a la llibreta i la deixa llegir a la seva germana.

VENEDOR: Què?

DONA: He de posar l'olla al foc. S'ha fet tard. Vol quedar-se a sopar?

Escena dos Concert de plats buits

1

A l'interior del pis humil, la DONA para la taula per sopar. Plats buits, gots d'aigua i una mica de pa.

HOME: Avui he estat a punt de perdre els dits, a la fusteria. Et distreus un moment i... De tota manera ha estat una tarda estranyament feliç. Ens ha deixat sols. Treballem més quan ell no hi és, treballem millor. Ha anat a visitar a la fulana. "Vaig a fer un encàrrec." Sí, sí, un encàrrec. I dos, també. (*Silenci.*) Fa bona olor. Aquesta casa, fa molt bona olor. No és que no m'agradi l'olor de la fusta, la fusta cremada... la fusta nova, totes les olors de la fusta... Però quan porto moltes hores allà dins, penso en l'olor

d'aquesta casa i em poso de bon humor. Avui al final de la tarda només pensava en l'hora d'arribar a casa. Quan he sortit al carrer feia una mica de fresca. Venia cap a aquí i pensava que el món de vegades sembla que estigui ben fet. Pensava això i de cop he vist com un noi li fotia un cop a una pobre dona i li agafava la bossa... La dona ha cridat i el noi ha començat a córrer. Dos li han anat al darrere. No l'han enganxat. Jo estava lluny, sinó també hi hagués corregut al darrere. Em passes el pa? (*EL GERMÀ li passa el pa.*) Gràcies. Arribo a casa i tot és al seu lloc. Arribo i sé perfectament el que hi trobaré. No hi haurà sorpreses. Arribo, la taula parada, vosaltres esperant-me. El sopar a punt.

DONA: Avui no.

HOME: Ah, no, no passa res, no ho deia per això. És la primera vegada en tres anys que el sopar no és a punt. No passa res. Si fos cada dia, mira, no ho sé, en parlariem, però no... Només volia dir que m'agrada arribar a casa.

DONA: Està bé la sopa?

HOME: Sí. T'ha passat alguna cosa?

DONA: M'he distret.

HOME: De veritat que no passa res. És només per saber-ho. Què has fet?

DONA: Res.

HOME: Res?

Els tres riuen.

DONA: Com sempre. Avui tocava bugada, anar al colmado, he agafat una mica de bacallà, s'havia acabat el carbó, he escombrat una mica. El pa.

HOME: Com sempre.

DONA: Sí.

HOME: Però avui no has tingut temps...

DONA: Ha vingut—

HOME: Qui?

DONA: El de sempre, el de quasi cada tarda. El senyor Ventura.

HOME: Ja.

2

Al terrat.

DONA: Com ho fa?

VENEDOR: El què?

DONA: Aconseguir les coses, les rentadores, tot el que ven, tot més barat que a les botigues?

VENEDOR: Molt més barat, i per a vostè encara més.

DONA: Sí, molt més barat, com ho fa? Quin és el secret?

VENEDOR: No hi ha cap secret.

DONA: No m'ho dirà mai, oi?

VENEDOR: Pensi que és una mena de descompte que li faig.

DONA: Només a mi?

VENEDOR: A vostè una mica més que a la resta. Bru, Bru, Bru.

3

Interior del pis.

DONA: Una Bru.

HOME: Bru?

DONA: És la marca.

HOME: No podem comprar una rentadora.

DONA: Ja ho sé, és clar que no. En vols més?

HOME: No. Estic bé.

DONA: Què farem aquest diumenge?

HOME: Havíem dit d'anar a collir ginesta.

DONA: Si encara en queda de l'última vegada. Per què no anem a la platja?

HOME: A la platja?

DONA: Ja comença a venir la calor.

HOME: No m'agrada la platja, allà a la sorra em sento com una croqueta. Arrebossat.

Els tres riuen. El GERMÀ escriu a la llibreta i la passa a la seva germana

DONA: Al merendero.

HOME: Ah, també. Ho veiem, ho veiem, encara queden uns dies. (*Sona una trompeta.*) Mira, la trompeta. Baixes tu la galleda? (*El GERMÀ fa que sí amb el cap.*) Segur? (*El GERMÀ fa que no amb el cap.*) No et fa cosa, oi? (*El GERMÀ fa que no amb el cap.*) Si algú et diu alguna cosa, no li facis cas. Tu fixa't en el carro i en les potes gruixudes del cavall.

Silenci

DONA: La galleda no és plena.

HOME: L'hem de llançar igualment.

DONA: Sí.

El GERMÀ surt amb la galleda de les escombraries

HOME: Està una mica estrany el teu germà, no?

DONA: Una mica.

HOME: Què li passa?

DONA: No ho sé, es passa el dia mirant al cel.

HOME: Al cel?

DONA: Sí.

HOME: En fi...

4

Al terrat.

VENEDOR: Alguna vegada m'ha passat pel cap que em podrien llogar una habitació. Sí, ja ho sé, només hi ha una habitació per llogar i ja està llogada. (*Silenci.*) El podrien fer fora. (*Silenci.*) Faig broma.

DONA: És bona gent i molt treballador.

VENEDOR: L'habitació on dorm és prou gran, amb un envà al mig, un de fusta, en surt una altra habitació.

DONA: És una proposta en ferm?

El VENEDORriu o somriu.

VENEDOR: És tota una dona. Fa dos dies encara tenia por de l'home del sac i avui ja porta una casa.

DONA: Però és una proposta en ferm o no?

VENEDOR: M'agrada parlar.

5

Interior del pis.

HOME: I escolta... Sabem alguna cosa de...

DONA: No.

HOME: Portem dos dies sense saber res d'ell, dos dies i dues nits. No li hem vist el pèl. És a casa nostra. Hauria de dir-nos alguna cosa.

DONA: El diumenge va pagar la setmana.

HOME: Això no li dóna dret. I si li ha passat alguna cosa?

DONA: No, no ho crec.

HOME: No sé si va ser una bona idea llogar-li l'habitació.

DONA: Espera, espera un moment. Em sembla que ja sé...

HOME: Què? (*La DONA treu de la butxaca una peça de roba interior, color vermell.*) Què cony és això?

DONA: Ho he trobat entre la seva roba.

HOME: Entre la seva roba?

DONA: Sempre em deixa una pila de roba bruta per rentar i...

HOME: I has trobat això?

DONA: Deu tenir un embolic.

HOME: I per això no ha dit res durant dos dies?

DONA: Podria ser.

HOME: Tu creus?

DONA: Un arrebató d'amor.

HOME: Vas massa al cine.

DONA: Per què no? Finalment ha trobat algú i...

HOME: I si no torna, estariem millor.

DONA: Per què?

HOME: Només la família.

DONA: Necessitem el que ens paga. I és bona gent.

HOME: Una mica raret.

DONA: Tothom és estrany a la seva manera, no creus?

Silenci.

HOME: Sí, potser sí. Me'n vaig al llit.

DONA: Recullo i vinc.

Silenci.

HOME: Hem de pensar noms.

DONA: Noms?

HOME: Per al nostre fill.

Escena tres
Una mica de pols

1

Un local d'espectacles. Clandestí. El Club de la Polvera. Colors desafinats. Daurats discrets. Cadires. Copes. La girafa del Paral·lel comença a cantar. Al costat de l'escenari hi ha una taula on s'asseu DON GENARO. La girafa acaba de cantar. Aplaudiments. La girafa beu un got d'aigua.

AURORA: Y el agua, como me purifica.

DON GENARO: Eso es ginebra, guapa.

AURORA: ¿Cómo? (*Silenci.*) ¿Es ginebra? (*Silenci.*) Uf ¿Sí? (*Fa un glop.*) Uy. A lo mejor sí. Es que la hacen del mismo color. Uy que lío! Hay tanta confusión en esta vida. (*Silenci.*) Yo misma soy una confusión constante. (*Silenci.*) Esta mañana, por ejemplo, juraría que me he levantado en París. (*Silenci.*) París. Oh là là, París. (*Silenci.*) Me he despertado en una habitación del barrio ese de Montmartre. He mirado por la ventana y una de artistas concentraos, uf! Y yo me digo, tienes que bajar, Aurora, vete allí, en medio del bullicio, vete dispuesta a servir de musa, dispuesta a comerte lo que haga falta,

Aurora. (*Silenci.*) Me he vestido un poco, nada, sencilla, discreta. Dos o tres joyas por aquí, me pinturreo un poco por allá, nada, nada, nada, muy práctico. Tenía que desayunar algo, pobre de mí, porque aunque no lo parezca, una come. (*Silenci.*) Ya vestida me bajo por una escalera de caracol. Tan mona. Las dos. La escalera y yo. (*Silenci.*) Y veo la plaza, grande como el coño de tu madre, y veo una mesita preciosa, deslizo mis posaderas en una sillita divina y me pido una copa de champagne. ¿Qué si no? (*Silenci.*) Y en el primer sorbo del champagne. (*Silenci.*) Patapam.!!! (*Silenci.*) Se me acerca un joven pintor parisino, descarado, morenito, de manos robustas, fornido de cuerpo, tierno donde los haya, ancestralmente guapo, antropológicamente deseable... (*Silenci.*) Y me confiesa que en el primer instante en el que ha visto mis andares ha sabido que yo era arte y que se ha visto con la obligación de llevarme al lienzo. Primero al lienzo y después ya veremos, pienso yo. (*Silenci.*) El fuego, la llama, me prende. (*Silenci.*) Me pide que lo acompañe al estudio. Me dice que no tiene mucho dinero. Le pregunto si tiene champagne y el me dice que *ouiiiiii*. Pues si hay champagne que se aparte el mundo porque lo demás no importa. (*Silenci.*) Y bueno lo que pasó en ese estudio me permitirán que me lo lleve a la tumba.

Silenci.

DON GENARO: Aurora, que tu no has estado en Paris.

AURORA: ¿Cómo?

DON GENARO: Eso de París... es una paparruchada que tu te has inventado, que tú, hija mía, has estado dos días en el calabozo.

AURORA: Calabozo. Que fea palabra! (*Silenci.*) Habrase visto semejante ignominia. (*Silenci.*) ¿Que yo he pasado un par de noches entre rejas? ¿Y por qué razón?

Silenci.

DON GENARO: ¿No te acuerdas, Aurora?

Silenci.

AURORA: Yo sólo me acuerdo de París.

Silenci.

DON GENARO: ¿No te acuerdas que hace un par de noches estabas hablando tranquilamente con “una amiga tuya” en un bar y de repente alguien llamó a las fuerzas del orden porque no erais lo suficientemente decentes?

Silenci.

AURORA: Válgame Dios.

Silenci.

DON GENARO: ¿Y que luego vinieron y os esposaron. Y que hubo jaleo y fuerza bruta...

Silencio.

AURORA: Con lo que me gusta a mi la fuerza bruta y no me acuerdo de nada.

Silencio.

DON GENARO: Y hasta que no se ha pagado la multa, la dichosa multa, no sus han soltado.

Silencio.

AURORA: Yo eso del calabozo lo veo muy inverosímil.
(Silenci.) Con la buena gente que hay en este país, con el respeto y el amor que encuentras en todas partes, en todos los rincones. Con la libertad que transpira de los poros de esta fantástica y maravillosa y sin igual península, ¿cómo diantre alguien me va a denunciar a mi, por ser lo que soy? *(Silenci.)* Yo estaba en París. Y qué queréis que os diga, de alguna manera, yo siempre estoy en París. *(Silenci.)* Hace un par de noches que no actúo en este club de mierda porque estaba en París. *(Silenci.)* Oh là là. París. París, capital del amor. *(Silenci.)* Ay el amor. El amor ordeña el universo. Lo pone todo en su sitio, incluso a nosotros. *(Silenci.)* Uy, me parece haber escuchado un suspiro. *(Silenci.)* Fantástico, maravilloso. Sin igual. *(Silenci.)* He cumplido mi misión.. *(Silenci.)* Que recuperen la capacidad para suspirar, ese es mi cometido.

2

Entre el públic una TABAQUERA, porta roba un xic picant.

VIOLETA “LA ESTRECHA”: Puros, puritos, purazos!!!
 Puros de todos los tamaños!!!
 Puros, puritos, purazos!!!
 Vean, vean ustedes!!!
 Los hay de todos los tamaños
 Y de todos los colores.
 Mire que purito tengo señor,
 mire, mire, es pequeñito, pequeñito,
 como éste he visto yo unos cuantos,
 al principio parece que no dan para mucho

pero después... tiran, tiran y tiran...
Uh! Los condenados, como tiran...
¿Señor, quiere usted un puro?
¿Ya tiene uno?
¿Seguro que tiene puro?
¿Quiere que se lo encienda?
Piense que yo tengo mucho fuego!!!
Puros, puritos, purazos!!!
Puros, puritos...
Tengo también el puro del tamaño medio.
Ni pa ti ni pa mi,
un puro ideal
para compartir.
Puros, puritos, purazos!!!
Puros, puritos y... purazos!!!
Miren que ejemplar.
Dios Santo, qué dimensiones!!!
Qué apuro de puro.
Puro, puro!!!
¿Señora, había visto uno cómo estos?
¿Cómo tiene el puro su caballero?
No se desanime, que la vida es solo un sueño
y los sueños
que puros son.
Puros, puritos, purazos!!!

A l'escenari del Club La Polvera

AURORA: Antes de irme les recuerdo que la puertas de mi camerino están abiertas *de bat a bat* para que entren flo-

res y turrone y salchichones. (*Silenci.*) Por cierto, un caballero de entre los presentes me ha regalado un número de la lotería, un décimo. El 5775, un número bonito, capicua. 5775, el número de la suerte y yo se lo agradezco mucho, pero tengan a bien ser más concretos en los obsequios para con los artitas, no sean tan abstractos, que yo ya no tengo ni para carmín. (*Silenci.*) Bueno, mi boquita inquieta se despide de ustedes. (*Saluda el públic.*) I recordin que són al club La Polvera. Dónde a uno le sirven lo que quiera. De polvos también, los que quiera, en el Club La Polvera. (*La girafa riu i mutis.*)

Escena quatre

La cabanya

1

Sala d'estar del pis. Una palangana. Una navalla d'afaitar. L'HOME s'afaita. Temps. Sota d'una taula el GERMA de la dona escriu a la llibreta. Temps. L'HOME descobreix el GERMA.

HOME: Què hi fas aquí? És molt d'hora. (*Silenci.*) Per què no ets al llit? (*Silenci.*) Has dormit aquí? (*Silenci.*) Què...? (*Silenci.*) Estàs bé? (*Silenci.*) Tranquil. No passa res. (*Silenci.*) Tranquil. (*Silenci.*) L'has sentit quan ha arribat? (*Silenci.*) Sí o no? (*Silenci.*) Li has obert tu la porta? (*Silenci.*) Eren les cinc. (*Silenci.*) M'ha despertat. (*Silenci.*) Després ja no he pogut tornar a tancar els ulls.

(*Silenci.*) Quan he sentit la porta, m'he aixecat del llit.
 (*Silenci.*) L'he vist com entrava a l'habitació. No m'ha dit res.
 (*Silenci.*) No m'ha vist o ha fet veure que no em veia.
 (*Silenci.*) Ja no he pogut tornar a tancar els ulls. (*Silenci.*)
 Ha vingut amb aquella olor de sempre. (*Silenci.*) En quina mena de fàbrica deu treballar? (*Silenci.*) No en parla mai. (*Silenci.*) La seva olor sí que diu coses.
 (*Silenci.*) Surt d'aquí. (*Silenci.*) Surt de sota la taula d'una vegada. (*El GERMÀ surt de sota la taula.*) Què tens?
 (*Silenci.*) Estàs... (*Silenci.*) Què hi feies ahir estès a terra, enmig del carrer? (*Silenci.*) Què miraves tan fixament amunt? (*Silenci.*) El cel? (*Silenci.*) Algú et va fer caure?
 (*Silenci.*) Has de començar a defensar-te, si no cada cop et picaran més fort. (*Silenci.*) Escrius molt aquest matí.
 (*Silenci.*) Estàs nerviós? (*Silenci.*) Tranquil. (*Silenci.*) La teva germana està acabant de preparar l'esmorzar. (*Silenci.*) Ara esmorzes amb mi i després tornes al llit.
 (*Silenci.*) Potser m'aniria bé escriure. (*Silenci.*) Tinc moltes coses al cap. (*Silenci.*) A tu no et sembla que... (*Silenci.*) A mi em sembla que el defensa. (*Silenci.*) Sí. (*Silenci.*) Per què m'ho sembla? (*Silenci.*) A tu no?

Silenci.

Al terrat. El RELLOGAT i el GERMÀ.

RELLOGAT: Aquest matí ens hem trobat al passadís, li anava a dir bon dia, però s'ha girat. No ens acabem d'entendre. Aquí no m'acabo d'entendre amb ningú. Amb tu una

mica i amb la teva germana també. (*Silenci.*) Què mires, el cel? Esperes alguna cosa? Què tens?

3

Sala d'estar. L'HOME i el GERMÀ.

HOME: Merda. (*Silenci.*) Res. (*Silenci.*) No em miris així. (*Silenci.*) M'he tallat una mica, no res. (*Silenci.*) Et dic que no és res. (*Silenci.*) Ja està. (*Apareix la DONA, com si fos un pensament de l'HOME.*) "Tothom és estrany a la seva manera" (*Silenci.*) A la fusteria no paro de pensar. Ahir vaig estar a punt de tallar-me els dits. (*Silenci.*) Tallo les fustes i penso i penso. Penso en ella. Imagino coses... coses bones, intento que siguin sempre bones, sempre amb llum, però de vegades... no l'entenc... M'agradaria ser dins del seu cap.

DONA, *com si fos un pensament de l'HOME*: "Tothom és estrany a la seva manera."

Silenci.

HOME: Jo no sóc estrany. No ho sóc gens. (*La DONA desapareix.*) M'agradaria viure al bosc, en una cabana, amb ella. (*Silenci.*) I amb tu si volguessis. (*Silenci.*) Si fa fred fer foc. (*Silenci.*) Si hi ha gana sortir a caçar. (*Silenci.*) I res més. (*Silenci.*) Així de senzill, res d'estrany. (*Silenci.*) Viure tranquils a la cabana fins que ens arribés la mort. (*Silenci.*) I que algun dia algú trobés els nostres ossos. (*Silenci.*) Senzill. Gens estrany. (*Silenci.*) Ara a les ciutats hi ha massa gent. Tothom deixa el camp. Res és al seu lloc. Les coses perden el seu lloc i no el tornen a trobar.

(*Silenci.*) Per què? (*Silenci.*) Què és el que escrius amb tanta...? (*Silenci.*) Puc llegir-ho? (*Silenci.*) Tranquil. Si no vols que llegeixi no ho... (*Silenci.*) És una cosa teva, jo mai no... llegiria sense el teu permís. (*Silenci.*) Què? (*Silenci.*) Vols que llegeixi...? (*Silenci.*) Sí o no? (*Silenci.*) Sí? (*L'HOME s'acosta al GERMA com si anés a agafar la llibreta de les mans .*) Com vulguis. (*Finalment no agafa la llibreta, només li etziba un calbot amistós. L'HOME comença a riure.*) No has dormit gaire, oi? (*Silenci.*) A la nit, quan no hi ha llum és millor dormir. L'endemà les coses són al seu lloc. (*Silenci.*) Ara no sé si et vull a la cabana. (*Silenci.*) Anem a esmorzar que he d'anar a la fusteria. (*Silenci.*) Un dia t'hi duré. (*Silenci.*) Va, que la teva germana està preparant uns ous que han posat les tórtors. (*Silenci.*) No se t'acudeixi deixar-ne anar cap.

Escena cinc

El vel

1

Al menjador, la DONA i el RELLOGAT escolten la ràdio, el consultori sentimental d'Helena Francis. Miren la ràdio. Beuen dos gots d'aigua. Riuen. Silenci.

DONA: Hauria de pujar al terrat. No m'agrada deixar al meu germà tanta estona sol.

Silenci.

RELLOGAT: Estàs incòmoda?

DONA: No. Per què? No. No. (*Silenci.*) Està una mica estrany.

No sé què li passa. (*Silenci.*) Potser et trobava a faltar.
(*Riu o somriu.*)

RELLOGAT: Em sap greu no haver-vos avisat, no...

DONA: No t'amoïnis. (*Silenci.*) Ens has fet patir una mica, però no t'amoïnis.

Silenci.

RELLOGAT: Avui quan he entrat i he sentit l'olor d'aquesta casa...

DONA: Fa mala olor?

RELLOGAT: Al contrari. (*Silenci.*) Tranquil·litza. Fa sentir segur.

Silenci.

DONA: I aquest ull?

RELLOGAT: Res.

DONA: Res?

RELLOGAT: Una... baralla.

DONA: A la fàbrica?

Silenci.

RELLOGAT: Un malentès.

DONA: Un malentès? (*Silenci.*) No m'ho vols explicar, ja ho veig. (*Silenci.*) Així... estàs bé? (*El RELLOGAT fa que sí amb el cap.*) De veritat que tot està bé?

RELLOGAT: Sí. Tot bé.

Silenci.

DONA: Has dormit bé?

RELLOGAT: Molt. (*Silenci.*) Què és allò que em deies abans, de...?

DONA: De què?

RELLOGAT: Sí, de... La rentadora, que no m'ho has acabat d'explicar.

DONA: De la Bru?

RELLOGAT: La Bru?

DONA: És la marca. (*Silenci.*) Res, el senyor Ventura que m'ha ficat la idea al cap. Bru. Bru. Bru. (*Silenci.*) I no para de donar-me voltes. (*Silenci.*) N'he vist una a la Ronda. (*Silenci.*) Blanca. (*Silenci.*) Brillant.

RELLOGAT: Una Bru?

DONA: Preciosa. (*Silenci.*) Caríssima.

Silenci.

RELLOGAT: Si em voleu pujar el lloguer...

DONA: No.

RELLOGAT: De veritat, fa temps que us ho volia dir.

DONA: No, no pateixis, no ho deia per això. (*Silenci.*) És només que se m'ha ficat aquesta idea al cap. (*Silenci.*) En parlaria tota l'estona, ja em marxarà.

RELLOGAT: Per què ?

DONA: Per què, què ?

RELLOGAT: Si se t'ha ficat al cap has de trobar la manera d'aconseguir-ho.

DONA: No ho sé, no és gens fàcil. (*Silenci.*) Amb prou feines podem menjar tall un parell de cops a la setmana. (*Silenci.*) Saps una cosa ridícula?

RELLOGAT: M'encanten les coses ridícules.

DONA: Em sembla que he somiat amb una rentadora. (*Riu o somriu.*)

RELLOGAT: De veritat?

Els dos riuen.

DONA: Em sembla que sí. Aquesta nit.

RELLOGAT: I què has somniat?

DONA: Una cosa una mica estranya. (*Silenci.*) Asseguda damunt la rentadora.

RELLOGAT: Sí.

Silenci.

DONA: Funcionava. (*Silenci.*) Feia... sotracs. (*Silenci.*) I jo al damunt. (*Silenci.*) Somreïa. (*Silenci.*) Després es calmava. (*Silenci.*) Em posava de genolls al seu costat. (*Silenci.*) I...

RELLOGAT: Segueix.

DONA: Em fa una mica de vergonya... .

RELLOGAT: Per què?

Silenci.

DONA: La rentadora... em deia una cosa... a l'orella.

RELLOGAT: La rentadora et parlava?

DONA: Pensaràs que estic boja.

RELLOGAT: Home, sí.

DONA: Ho veus?

Riuen.

RELLOGAT: Però què et deia la rentadora? (*Silenci.*) Es ficava amb tu?

DONA: Què dius?

RELLOGAT: Et deia que tenies la brusa bruta?

DONA: No!!

RELLOGAT: Doncs què t'ha dit?

Silenci.

DONA: És que no podia sentir el que em deia.

RELLOGAT: Per què?

DONA: Hi havia... un vel.

RELLOGAT: Un vel?

DONA: Sí, un vel i no ho podia sentir.

RELLOGAT: Un vel entre tu i la rentadora?

DONA: Una mena de vel prim, llis, gairebé invisible, però que no em deixava sentir el que em deia la rentadora.

2

El GERMÀ al terrat.

GERMÀ: Per què no vénen?

Potser hi he d'anar jo?

Potser m'esperen.

Si hagués d'anar a la lluna

hauria d'esperar la lluna plena,

seria més fàcil arribar-hi.

Hi hauria d'anar amb una bala de canó.

Hi deu haver restes de ciutats i antigues civilitzacions.

Sí, sí, sí, sí, m'esperaré que hi hagi lluna plena.

Silenci.

3

El RELLOGAT i la DONA segueixen al menjador.

DONA: Ai, quines tonteries! No em facis cas.

RELLOGAT: No, no són tonteries.

DONA: De veritat, deixa-ho córrer. Avui treballes?

RELLOGAT: No, avui no em toca.

DONA: Fas uns horaris una mica estranys. (*Silenci.*) Què faràs?

RELLOGAT: No ho sé, potser vaig a fer un volt.

DONA: Sol?

RELLOGAT: Ja ho veurem.

DONA: Soparàs amb nosaltres?

RELLOGAT: Sí, sopar sí.

DONA: Molt bé. (*Silenci.*) Si algun dia has de portar algú a sopar, nosaltres encantats, només m'has d'avisar amb una mica de temps.

Silenci.

RELLOGAT: No ho crec.

DONA.- Com vulguis. En fi, jo pujo al terrat, a veure què fa el meu germà.

RELLOGAT: Sí.

DONA: Et quedes aquí?

RELLOGAT: Aniré als banys del Tívoli, m'anirà bé una mica d'aigua i sabó.

DONA: Ets molt polit.

RELLOGAT: Com tothom.

DONA: El meu home hi va un cop a la setmana. Tu dos o tres.

RELLOGAT: Potser sí.

Riuén.

DONA: Ja ho sé que no m'hi hauria de ficar, però no ho puc evitar.

RELLOGAT: El què?

DONA: He trobat això entre la teva roba bruta. (*Mostra les*

calces vermelles.) Si tens una aventura, ho pots dir. Aquí som molt discrets. (*Silenci.*) És una treballadora de la fàbrica? (*Silenci.*) Gasta unes... unes mudes molt sofisticades. (*Riu o somriu.*)

Escena sis Julio Verne

Al terrat. Nit. El GERMÀ sol. En calçotets. Llegint un llibre. Amb la llibreta al costat. Sota la lluna plena i unes estrelles dèbils. Temps. Després arriba el RELLOGAT, també en calçotets.

RELLOGAT: Quina nit. La calor s'enganxa. Almenys aquí corre una mica l'aire. Llegies? (*Agafa un llibre.*) Julio Verne? Molt bé. (*Silenci.*) Molesto? (*El GERMÀ fa que no amb el cap.*) Què és això? (*Agafa una rajola de xocolata.*) Ah, menges xocolata. D'on l'has tret? (*Silenci.*) No ho diré a ningú. Sé guardar molt bé els secrets. Puc? Gràcies. (*Mossega, mastega, assaboreix.*) Mmmmmh... És bona. Una mica... amarga, però bona. Pot ser que estigui una mica passada? Però és molt bona, de veritat. (*Silenci.*) És com si hagués de passar alguna cosa. Ho notes, oi? Però què? No ho sé. Tinc un número de loteria. Potser això. És un número bonic. Capicua 5775. El número de la sort. El dissabte fan el sorteig. Me n'aniria a París. No per sempre. Una temporada. Després tornaria a la meva habitació. És l'únic lloc on puc dir que és casa meva. Només una temporada, de ve-gades es fa insuportable viure aquí. Algunes nits em desperto com si hagués d'esclatar de tristesa, després penso en París i tot es calma. (*Silenci.*) Hi ha una persona que m'escriu cartes des de París. Em descriu

racons de la ciutat amb molts detalls. D'alguna manera és com si hi hagués estat. A la teva germana li encantaria París. És forta.

Com que el GERMÀ no parla, els dos s'escriuen a la llibreta.

GERMÀ: T'he d'explicar una cosa.

RELLOGAT: Quina? (*Silenci.*) Vaig a buscar el pa al carrer Manso. Passo pel davant de la lleteria on treballava la meva germana abans de casar-se. Em veuen. Em diuen que entri. M'expliquen les seves coses. Somric. A vegades em donen una ensaïmada, a vegades una mica de nata, a vegades una rajola de xocolata. Algun dia en comptes de tornar per la Ronda em fico pel Xino. M'agrada passejar per allà. Veure els homes mirant les dones. Fan cara d'idiotes. Passo per allà. Sempre em diuen coses, les dones, els homes no tenen temps. Un dia em vaig acostar a una dona que em deia no sé què... "La Gallega". Jo portava el pa i una rajola de xocolata al damunt. Li vaig donar la rajola, era una dona molt divertida Em va fer entrar. Em va fer pujar. "La Gallega". (*Silenci.*) Hi he tornat tres o quatre vegades. Quan... acabo, sempre em quedo una estona abraçat a ella. Recolzo el cap en els seus pits flonjos...

Silenci.

RELLOGAT: Què és el que em vols dir?

GERMÀ: La setmana passada hi vaig tornar.

RELLOGAT: Sí.

GERMÀ: Tenia el cap als seus pits. Els seus mugrons a les meves orelles, gairebé m'adormia... i "la Gallega" em va dir amb la seva veu rovellada: "Óyeme, gatiño —em diu "gatiño"—, se te ve muy triste, ¿Y quién no está triste en

estos días, gatiño? ¿Y sabes por qué? Porque rezamos a los dioses equivocados. Sí, los dioses a los que hay que rezar están ahí arriba, pero no te fijes en ese que está pinchado en un par de palos, gatito, no, ese no tiene respuestas para nosotros, tienes que mirar un poco más para allá.” (*Silenci.*) Em va dir que si resava fort i ho desitjava amb tot el cor, els déus vindrien a veure'm. Vindrien del cel, donant voltes, vindrien de darrere les estrelles, de la lluna, de la part de la lluna que no mira a la terra. Vindrien donant voltes en una mena de plat gegant de ferro. (*Silenci.*) Vindran a ajudar-me, a ajudar-nos a tots. A tu també. (*Silenci.*) Podré tornar a veure la meva mare. (*Silenci.*) Els noto a prop. “La Gallega” em va dir que si ho demanava vindrien. (*Silenci.*) I “la Gallega” no s'equivoca mai. Mai.

Escena set Llibretes

1

NARRADOR: Vaig veure la mare al pati,
en una mena de dansa estranya.

Volava.

Una dansa en totes les direccions a la vegada.

Un braç anava cap a una banda,
una cama cap a l'altra.

El cap baixava,
els peus pujaven.

Les dents se separaven.
Els ulls anaven endarrere...

(*Silenci.*)

Una bomba.

(*Silenci.*)

Tenia tres anys.

La veu em va desaparèixer.

Vaig deixar de parlar.

(*Silenci.*)

Perquè els altres m'entenguessin
ho havia d'escriure tot en una llibreta.

(*Silenci.*)

En vaig omplir unes quantes.

Escena vuit La Camila

*A l'escenari del club La Polvera dos ventalls blancs
de dues dones d'un poble del sud que s'agiten ràpidament.*

TÍA: Niña, ¿qué tienes? que te veo muy anodina.

SOBRINA: Nada, tía, aquí, pasando la tarde con usted y con el
bochorno.

TÍA: A ésta le cuece algún asunto.

SOBRINA: ¿Mande, decía?

TÍA: Pues no será que esta mañana te arrancabas las uñas de
puros nervios y ahora estás tan tiesa que... Que parece
una imagen religiosa.

SOBRINA: No me agrada, tía, no me agrada que no son ni las
cinco de la tarde.

TÍA: Y bien, ¿qué trasiego te incomoda, ángel mío?

SOBRINA: Ha sido por la mañana.

TÍA: ¿En la misa?

SOBRINA: En la misa.

TÍA: Dios Santo! Que ángulos tiene la muerte. En lugar tan sagrado, ¿qué mal te ha alcanzado?

SOBRINA: La Camila.

TÍA: Uh, la Camila, la Camila no merece ni una pulga.

SOBRINA: Puro veneno, tía, puro veneno.

TÍA: Y su madre, que en paz descanse, más de lo mismo.

SOBRINA: Ea!

TÍA: Cuenta, niña, cuenta, que el misterio me consume.

SOBRINA: ¿Sabía usted, tía, que tenemos médico nuevo en el pueblo?

TÍA: Algo había oído al respecto.

- SOBRINA: Se dice, se dice que a parte de médico es joven y guapo.

TÍA: Sí, algo había oído.

SOBRINA: Tan guapo es que se dice que hasta los espejos tienen envidia de su hermosura.

TÍA: Se dice, se dice. ¿Y bien?

SOBRINA: Pues no resulta que anteayer, a la mosquita muerta de la Camila—

TÍA: Que mala es la Camila.

SOBRINA: Le entraban unos vértigos, así, como de repente.

TÍA: ¿Unos vértigos?

SOBRINA: Y, claro, tenía que acudir al médico *ipso facto*. El joven apuesto médico recién llegado hace dos semanas al pueblo. Dos semanas!

TÍA: Ay, la Camila, más que mala es perversa.

SOBRINA: Y me cuentan que estuvo encerrá dos horas, dos horas, tía, con sus 120 minutos, con sus 7.200 segundos, dos horas encerrada en la pequeñísima consulta del joven y apuesto doctor, que le debe haber chupado de todo, hasta las costillas... No sé si me explico...

TÍA: Te explicas, te explicas.

SOBRINA: Dos horas, tía, dos horas y la Camila sale como nueva, con una sonrisa aquí y otra... en el coño.

TÍA: Tenemos que ponerlo en manos de la autoridad competente.

SOBRINA: Que tortura, la Camila, ya cuando éramos pequeñas y jugábamos me hacía tragar puñados de tierra y ahora esto. Porque ella sabía perfectamente de mi interés por el doctor. ¡Ay qué pronto dejaron de quemar a las brujas en las hogueras!

TÍA: No me llores, niña!

SOBRINA: Ese doctor me había sonreído a mí.

TÍA: ¿De veras?

SOBRINA: Y no una sola vez por casualidad y educación, sino dos o tres, por interés y atracción.

TÍA: Vaya, vaya con nuestro médico rural!

SOBRINA: Yo me había calculado que a finales de semana iba a tener un desfallecimiento, un desmayo, un vahido, un síncope, una bajada de azúcar o un similar ¿Qué sé yo? Algo así, una leve enfermedad que requeriría de los servicios del joven doctor, que por cierto, que guapo es el hijo de puta, tía.

TÍA: Algo, algo he oído algo al respecto.

SOBRINA: Y la pulgosa de la Camila va y se me adelanta.

TÍA: Sé fuerte cariño, se fuerte!

SOBRINA: Aquí nada ha pasado, yo estoy impertérrita.

TÍA: Así me gusta.

SOBRINA: ¿Y si cosemos un rato, tía?

TÍA: Sí, vamos a zurcir alguna cosa.

SOBRINA: Ay, tía, que tengo el coño tan desolado que me va a salir un cactus.

TÍA: No me seas ordinaria, Angustias, no me seas ordinaria.

SOBRINA: No lo voy a ser, tía Consuelo, pero esa Angustia no cesa.

TÍA: Cose, cose y calla. Y canta. Cose, calla y canta, que quién canta sus males espanta.

SOBRINA: Ay que buena es usted, tía Consuelo, cuanto me ayuda.

TÍA: Claro que sí, Angustias, si entre las mujeres no nos ayudamos ¿quién nos va ayudar? ¿Pues cantamos?

Canten.

SOBRINA: Unos míseros aplausos no estarían de más, apreciado público.

Aplaudiments.

TÍA: Que rácanos, Dios Santo.

Miren molt malament el públic.

LES DUES: I recordin que són al club La Polvera. Dónde a uno le sirven lo que quiera. De polvos también, los que quiera, en el Club La Polvera. Todo esto y mucho más, les espera en el Club La Polvera.

Escena nou Un sopar sense dits

Al menjador. La DONA para la taula i canta una cançó.

DONA: La noia quan va a plaça ja està espantada
 perquè sap que ha de rebre una garrotada.
 Si porta cinc duros res no comprarà,
 si en porta cinquanta se'ls gastarà.
 Volta la plaça mira les parades
 fins que s'atura a veure els cascots plens d'arengades.
 El peix no el toca perquè té molts pretendents
 i, tot rumiant, calba es va tornant així per moments.

Temps. Després arriben l'HOME i el GERMÀ. L'HOME, la DONA i el GERMÀ sopen. L'HOME porta unes benes a les mans.

HOME: Te'n recordes de la primera vegada que vam ballar
 junts?

DONA: És clar.

HOME: Tremolàvem.

DONA: Què?

HOME: Abans de començar cada ball, tremolàvem.

DONA: Tu també?

HOME: És clar. I abans del primer petó...

DONA: Què dius?

HOME: Et fa res que parli d'això davant del teu germà?

DONA: No...

Silenci.

HOME: Abans del primer petó tremolàvem tant que allò semblava un altre ball...

Somriuen i mengen sopa.

DONA: Vols que t'ajudi?

HOME: No.

DONA: Pots?

HOME: Puc. (*Silenci.*) No ho sé si ara, si ens haguéssim conegut ara...

DONA: Què?

HOME: Com estan les coses ara... (*Silenci.*) Si t'hagués demanat per ballar... (*Silenci.*) Si t'hagués trobat per l'escala... i t'hagués dit de venir al ball amb mi...

DONA: No t'entenc... (*Silenci.*) Està bé la sopa?

HOME: La sopa està molt bé. (*Silenci.*) Si m'hagués acostat a tu, sense dits, sense aquests dos dits que he perdut, m'hauries dit que sí? Hauries vingut al ball amb mi?

DONA: Et fan mal?

HOME: Els noto més que mai.

DONA: Demà aniré a buscar penicil·lina, a veure si tenim més sort. (*Silenci.*) Costa trobar-ne.

HOME: Depèn, no a tothom. (*Silenci.*) Hauré d'estar un temps sense anar a la feina. Estaré més a casa. (*El GERMA escriu.*) Què diu?

DONA: Res.

HOME: Què diu?

DONA: Que no cobraràs.

HOME: No, no cobraré, si no treballo no cobro.

DONA: Ens en sortirem.

HOME: Sí.

Tots tres fan que sí amb el cap

DONA: Potser ara sí que podria tornar a la lleteria...

HOME: Per tres-centes pessetes setmanals?

DONA: I tota la llet que vulguem.

HOME: Hauràs de treballar tots els dies i només tindràs festa diumenge a la tarda. (*Silenci.*) Jo a casa i tu treballant? Quin sentit té?

DONA: Només fins que tornis a treballar... O potser això que havíem dit de servir en alguna casa...

Silenci.

HOME: Quina merda de sentit té tot això?

DONA: No parlis així.

Silenci.

HOME: Em vaig distreure un segon, ni un segon... Un pensament de res... Una distracció, un pensament, coses que no existeixen. Per què són tan perilloses les coses que no existeixen?

DONA: Vols que hi vagi ara? Vols que vagi a veure si trobo penicil·lina?

HOME: Estigues tranquil·la. (*Silenci.*) Potser em desperto demà i m'han crescut.

Silenci.

2

El RELLOGAT, a la seva habitació, escolta la ràdio amb un got de licor al costat. Escolta atentament la veu del locutor. Una verge i una espelma encesa l'acompanyen.

VEU DEL LOCUTOR: Apreciados radioyentes, radiante es la mañana que radiamos para España, desde Radio Nacional de España. A la vuelta de unos breves, pero sabios consejos publicitarios, nos aguarda un nuevo sorteo de nuestra queridísima Lotería Nacional. Tal vez ese décimo que sostiene el padre de familia, trabajador, responsable y todavía un poquito soñador será el afortunado, o tal vez lo sea el décimo que guarda con esmero el ama de casa que a estas horas ya ha terminado sus

labores y espera impaciente que Radio Nacional le diga si su decimito va a ser premiado. No te olvides querida Carmen que el mayor de los premios es ese hombre que llega cansado del trabajo todas las noches y procura por ti y también por esos retoños que aunque un poco traviosos te colman de felicidad. Queridos oyentes a la vuelta de los consejos comerciales: El sorteo de la Lotería Nacional.

Falca publicitària.

UNA ALTRA VEU: Y el número premiado del sorteo de la Lotería Nacional es: (*el RELLOCAT agafa la verge i la besa*) cinco mil setecientos setenta y cinco.

- VEU DEL LOCUTOR: Ya lo han oído ustedes, pero por si acaso lo repetimos: Cinco mil setecientos setenta y cinco. 5775. Bonito número, sí señor. (*El RELLOCAT mira la verge, vol cridar pero no li surt la veu.*) Enhorabuena a los afortunados, y los que no han tenido la misma suerte, no desesperen, el sábado que viene hay un nuevo sorteo. No, no, nooooo se vayan, apreciados oyentes, pues la programación de Radio Nacional de España sigue en unos instantes.

Silenci.

Al menjador.

DONA: Ara ho veus tot una mica negra, és normal, però passaran els dies i tot tornarà a prendre sentit, ja ho veuràs. (*Silenci.*) He pensat un nom per al nostre fill.

HOME: Quin fill?

DONA: El que ha de venir, el que vindrà. Ja ho veuràs.

HOME: Quin nom has pensat?

DONA: Max.

HOME: Max? D'on l'has tret?

DONA: No ho sé, l'altra nit em va venir al cap.

HOME: Aquest nom no ens el deixaran posar.

DONA: Sí, per què no?

HOME: És massa estrany. No volen aquesta mena de noms.

DONA: Podem preguntar. A tu t'agrada?

HOME: No ho sé, no gaire.

DONA: En pensarem un altre. (*Silenci.*) El senyor Ventura ha insinuat alguna vegada que li agradaria... venir de rellogat... Si posem un envà de fusta a l'habitació de la finestra, en surt una altra, una altra habitació... i...

HOME: Fes el que vulguis, de veritat, fes el que vulguis.

DONA: Estàs marejat? Estàs blanc. T'he marejat?

HOME: D'on treus tota aquesta fe i aquesta alegria? (*Silenci.*) De vegades és una mica... esgotadora. (*Silenci.*) Aquest matí, mentre heu anat a buscar la penicil·lina dels collons. M'he quedat sol en aquesta casa. Feia molt de temps que no estava sol a casa. El dolor a estones es feia insuportable, m'havia de distreure. (*Silenci.* *AL GERMA:*) He trobat la llibreta, la teva llibreta, sempre la portes al damunt, però avui amb les presses te l'has deixat al tocador. He pensat que podria mirar una mica els dibuixos que fas normalment... Distreure'm. Últimament t'agafa més per escriure, eh? He llegit una frase que m'ha agradat molt, l'he trobat molt encertada ... Com era? "Tot anirà bé, vindran del cel per ajudar-nos, ens ajudaran a tots, a tu també." M'ha fet riure. No sé qui ens ha d'ajudar, però en el meu cas, vaja, que és una mica estranya la manera d'ajudar... (*EL GERMA dóna un cop a la taula amb la llibreta i s'aixeca.*) On vas? Encara no hem acabat de sopar. (*EL GERMA surt del menjador.*) On vas? (*Silenci.*) On va?

Silenci.

DONA: Al terrat.

HOME: Què collons hi fa tantes hores al terrat? A qui collons espera?

DONA: No ho sé. Fa patir.

HOME: Patir, per què?

DONA: Per res, per res. Vols una mica més de sopa?

HOME: No, estic bé.

DONA: Recullo tot això.

Silenci.

- HOME: He fullejat més... La llibreta del teu germà, l'he fullejat una mica més, sense aquests dos dits és una mica difícil, però no impossible... (*Silenci.*) Ara apunta tot el que veu. (*Silenci.*) Encara serà escriptor... (*Silenci.*) M'he enterat d'algunes coses que... Si no fos per la llibreta... (*Silenci.*) Resulta que es porta molt bé, amb el nostre rellogat... No ho sabia... (*Silenci.*) I resulta que... Resulta que tu també, oi? Resulta que parleu molt. Després de dinar, mentre jo treballo, es veu que parleu molt. Us divertiu. (*Silenci.*) Et passes el dia treballant a casa, t'has de distreure d'alguna manera. És normal. Em sembla bé. Com també em sembla bé que vagis al cinema. (*Silenci.*) La pregunta és... fins on arribarà aquesta distracció? (*Silenci.*) No ho sé. Són coses que s'han de vigilar. No creus?

Silenci.

El VENEDOR de rentadores condueix una rentadora de la marca Bru. Tot plegat pren un to espectacular, com de miracle domèstic.

VENEDOR: Hi ha dos tipus de persones en aquesta vida: els que somnien i els que fan realitat els seus somnis. Vostès ara ja formen part d'aquest selecte segon grup. Felicitats! La seva dona fa la bugada un parell de cops a la setmana. M'equivoco? No, no m'equivoco. Un dia per a la gent d'aquesta casa i un altre per a la veïna de baix, les estovalles de la granja del carrer Manso i d'algun altre lloc que ara mateix no recordo. És així? És així. Sí senyor. Sap quantes hores triga la seva dona cada vegada que fa la bugada? Nou hores. Nou hores un dia i nou hores l'altre dia, això fan un total de divuit hores a la setmana. Ara mateix la seva dona i vostè acaben de recuperar aquestes hores, podran aprofitar-les com vulguin. Creguin-me, una nova vida comença. Pot tocar-la, dona, no mossega. (*Silenci.*) És com una galleda gran amb una turbina central al fons. I dóna voltes, sempre en el sentit de les agulles del rellotge. S'ha d'omplir d'aigua i quan s'ha acabat es buida, per buidar-la hi ha un tub amb un tap. Es treu el tap i es buida. Es llença l'aigua bruta i s'esbandeix la roba al safareig. I ja està. Així de senzill. (*Silenci.*) El sabó Lagarto és el més conegut, però si m'accepten una recomanació: Elena, com la Francis. Fa la roba més neta. Facin-me cas. Elena. El puc aconseguir per a vostès gairebé regalat. (*Silenci.*) No em mirin així. És seva, completament seva, ha caigut del cel directament per a vostès. Està tot arreglat. Pagada. Absolutament pagada.

Silenci.

Al menjador.

HOME: Vull que marxi el rellogat.

DONA: El rellogat? Per què no dius mai el seu nom?

HOME: Vull que marxi i punt. No vull dir el seu nom.

DONA: Per què? Necessitem—

HOME: No en vull parlar més. Vull que tornem a començar.

Tu i jo, sols. Vull que tot sigui normal. Quan et vaig conèixer eres bonica i normal. I m'imaginava que tot seria així, bonic i normal, però el teu germà és estrany... I tot el que ens envolta últimament també ho és, i no puc suportar-ho, no vull suportar-ho. M'agraden les coses normals, senzilles. M'agrada que tot sigui al seu lloc, que les coses no es desendrecin. Ho sento. Sóc així. M'han fet així.

DONA: Pujo al terrat, vaig a buscar al meu germà. Em fa patir una mica.

HOME: Però per què collons dius que et fa patir? És una de les seves... tonteries.

DONA: Cada vegada s'apropa més a la barana. Els peus, les cames li pengen al buit.

HOME: Què dius?

DONA: Res. Ara baixo. Ara baixem i frego els plats.

HOME: No sé què dius. No t'entenc.

DONA: No.

HOME: No què?

DONA: Si ara et trobés per l'escala i em demanassis per anar a ballar et diria sí. Ara baixo.

La DONA surt.

6

El GERMÀ és al terrat, sol. Assegut a la barana. Mirant al cel. De sobte un soroll embolcallant s'apodera de la nit. Unes llums estranyes fan pampallugues. Apareix un objecte volador no identificat. Suspès davant del GERMÀ. L'ovni abdueix al GERMÀ. El GERMÀ desapareix.

7

La DONA entra precipitadament al menjador

DONA: No hi és.

HOME: Com que no hi és?

DONA: Ha pujat al terrat, segur. Hi havia la seva llibreta.

HOME: On és?

DONA: Vés a baix.

HOME: A baix?

DONA: Al carrer. Vés a veure si ha caigut o...

HOME: O què...?

DONA: Vés.

HOME: Hi vaig.

Escena deu
Els pantalons

1

*El RELLOGAT és al terrat, escoltant un disc en el nou
tocadiscos que s'ha comprat. Fuma. Arriba la DONA.*

DONA: Què hi fas aquí?

• RELLOGAT: Què?

DONA: Perdona, t'he espantat...

RELLOGAT: No, no, no, no. Espero els focs artificials...

DONA: És clar... Avui...

RELLOGAT: Sí.

DONA: Avui és...

RELLOGAT: Sí...

DONA: Em sap greu, ho sento. He perdut uns...

RELLOGAT: Uns... què?

DONA: Uns pantalons teus...

RELLOGAT: Sí?

DONA: Pensava que potser estaven aquí...

RELLOGAT: No, no hi són.

DONA: Han desaparegut. Em sap greu.

RELLOGAT: De veritat que no passa res.

DONA: Hi puja tothom en aquest terrat...

RELLOGAT: Vols dir que algun veí...?

DONA: No, no ho crec. Algú que es deu haver colat. Ho sento.

RELLOGAT: No pateixis

Silenci.

DONA: Han quedat una mica de cigrons del migdia. (*Silenci.*)
He d'anar a l'hospital, no vull arribar tard. Se li ha infectat la ferida.

RELLOGAT: Però ho han agafat a temps, no?

DONA: Sí.

RELLOGAT: Anirà bé, ja ho veuràs.

DONA: És clar. Dormiré a l'hospital.

RELLOGAT: Puc fer alguna cosa?

Silenci.

DONA: Vol que tornis la rentadora.

Silenci.

RELLOGAT: L'has provat?

DONA: Sí.

RELLOGAT: I què tal?

DONA: Increïble. Una meravella. No ho sé... No t'ho sé explicar...M'he passat tanta estona mirant com funcionava... (*Silenci.*) Millor que la tornis. Em sap molt de greu.

RELLOGAT: Tranquil·la.

DONA: I diu que...

RELLOGAT: Si...

DONA: Que és millor que...

RELLOGAT: Que què?

DONA: Que quan ell torni de l'hospital...

RELLOGAT: ...?

DONA: Diu que estaria bé que ja... haguessis deixat l'habitació. Em sap molt de greu. És un malentès...

RELLOGAT: Ja m'ho havies dit, no t'amoïnis.

DONA: És que em sap molt de greu...

RELLOGAT: Ja ho sé.

DONA: A tu no?

RELLOGAT: Molt.

DONA: No ho sembla.

RELLOGAT: Què vols dir?

DONA: No ho sé, no em facis cas... Què, què... faràs?

RELLOGAT: Marxaré uns mesos a París.

DONA: A París?

RELLOGAT: Sí.

DONA: Saps parlar francès?

RELLOGAT: Una mica.

Silenci.

DONA: Que bé. (*Silenci.*) Els cigrons els he fet al migdia, però encara deuen ser bons. Van amb una mica de ceba i de tomàquet. La ceba era molt forta i l'he posat en remull, ara ja deu estar més... calmada.

Silenci.

RELLOGAT: I tu com estàs?

DONA: Què?

RELLOGAT: Estàs bé?

DONA: Jo? Sí, sí, joestic bé.

RELLOGAT: Pots queixar-te, si vols. (*Silenci.*) Va bé queixar-se una mica.

Silenci.

DONA: Vaig a canviar-me, vull que em vegi bonica, que s'animi.

RELLOGAT: Sempre vas impecable.

DONA: No.

RELLOGAT: Sembles...

DONA: Què?

RELLOGAT: Sortida d'una pel·lícula.

DONA: NO, no m'hi deixarien entrar en una pel·lícula. Vaig...

(*Silenci.*) Saps una cosa?

RELLOGAT: Quina?

DONA: Ja sé per què no vol venir el nostre fill.

RELLOGAT: Per què?

DONA: És normal. Tot... tot desapareix. Per què ha de voler venir a un lloc on tot desapareix? (*Silenci.*) Perdona,estic d'un humor estrany. No m'ho puc permetre. No puc dir aquesta mena de coses.

RELLOGAT: Tranquil·la. Vols ballar?

Silenci.

2

VENEDOR: He rebut una carta, de la meva dona, no està signada, però és seva, li he reconegut la lletra. Escriu molt bé, se'n va una mica per les branques, però escriu bé. Jo no, escriure sempre m'ha semblat molt avorrit. Jo, quan escric, procuro estalviar paraules, com un telegrama. (*Silenci.*) Un dia vam deixar de viure junts, ens vàiem sempre d'amagat, en l'habitació d'algun hotel sense nom. Com que no vivíem junts va començar a escriure'm moltes cartes. Quan tenia dues o tres cartes seves al calaix les cremava. Em deia que ho fes així. No n'he guardat cap.

Silenci.

DONA: Què diu?

VENEDOR: Què?

DONA: En aquesta carta, què li diu?

VENEDOR: Escriu des de Xile.

DONA: Xile?

VENEDOR: Santiago de Xile.

DONA: I què diu?

VENEDOR: Poca cosa. (*Silenci.*) Que està bé. Bàsicament em diu això, que està bé.

DONA: Per què no hi va?

VENEDOR: Vostè hi aniria?

Silenci.

3

DONA: Quan vaig al cine, tot és possible, tot és... tot té un sí... totes les preguntes tenen un sí Aquí no. Aquí tot és no. Sempre no.

El RELLOGAT i la DONA ballen. Comencen a esclatar els focs artificials

RELLOGAT: Vols venir a París?

DONA: Amb tu?

RELLOGAT: Tindrem un apartament llogat a Sant-Germain-des-Prés. Esmorzarem als cafès del Montparnasse. Caminarem fins a arribar als aparadors de roba i de sabates. Entrarem en alguna llibreria, notarem l'aire trist, és molt sa. Ens omplirem els ulls de tantes imatges, de tants colors. Soparem al barri llatí i després Montmartre, cap al Moulin Rouge...

DONA: I l'endemà?

RELLOGAT: A treballar.

DONA: On?

RELLOGAT: Tu de...

DONA: Jo de secretària...

RELLOGAT: No, tu d'escriptora...

DONA: Jo?

RELLOGAT: Sí...

DONA: I tu... tu de... no ho sé... tu de pintor

RELLOGAT: A mi, a mi millor que... millor que em pintin...

DONA: És ridícul.

RELLOGAT: M'encanten les coses ridícules.

DONA: I l'endemà...

RELLOGAT: No ho sé... A l'Opéra...

La DONA es posa les mans a la panxa.

RELLOGAT: Què tens?

DONA: Res.

RELLOGAT: No estàs bé?

DONA: Em sembla que no.

RELLOGAT: Per què?

DONA: Perquè em sento bé, perquè... estic a gust... No és normal...

RELLOGAT: El què?

DONA: El meu germà ha desaparegut, el meu home és a l'hospital i jo aquí ballant amb tu... no és normal... no és normal que em senti bé.

Silenci.

DONA: He tornat a somiar amb la rentadora.

RELLOGAT: Una altra vegada?

DONA: Sí. Em tornava a parlar.

RELLOGAT: Et deia alguna cosa?

DONA: Sí.

RELLOGAT: Aquesta vegada l'has pogut sentir?

DONA: Hi havia el vel.

RELLOGAT: No l'has pogut sentir?

DONA: Sí, aquesta vegada sí.

RELLOGAT: I què et deia? Què et deia la rentadora?

DONA: Que aixequés el vel.

RELLOGAT: I ja està?

DONA: Sí.

RELLOGAT: I què vol dir això?

DONA: No ho sé, no deu voler dir res, és només un somni.

Me'n vaig a l'hospital...

RELLOGAT: És clar... Es posarà bé... El teu home.

DONA: És clar... L'estimo molt, és molt bo.

RELLOGAT: Ja ho sé.

DONA: Només que... Té una mica de por... és normal... tots en
tenim... no?

• RELLOGAT: Sí...

Silenci.

DONA: He d'anar a l'hospital. (*Silenci.*) Per què has d'anar a
París, per què has de desaparèixer tu també?

Silenci.

RELLOGAT: Ho he de fer... He de marxar, perquè si no
marxo... Si no marxo... Un dia em...

DONA: Et què?

RELLOGAT: Em trobaran amb el cap obert a qualsevol car-
reró.

DONA: Què dius?

Silenci.

RELLOGAT: Quan torno de la...

DONA: De la fàbrica?

RELLOGAT: Algun dia t'explicaré d'on torno... Quan torno
cap a aquí, em moro de por, m'he de girar constantment.

Tinc por fins i tot del so de les meves passes... Em giro constantment, tinc el coll adolorit de tant girar-me...

DONA: Per què et gires?

RELLOGAT: Per si em segueixen... Torno pels carrers negres, procurant no fer cap soroll, però em segueixen... Saben on sóc.

DONA: Qui et segueix?

RELLOGAT: A la nit hi ha... animals que em segueixen...

DONA: Animals?

RELLOGAT: Sí... animals... perillosos... (*Silenci.*) És clar que em sap greu deixar aquesta habitació, però no puc més...

DONA: No t'entenc.

RELLOGAT: Sí, sí que m'entens. (*S'acaben els focs artificials.*) Balles molt bé.

DONA: De veritat?

RELLOGAT: Sí...

DONA: Tu també. No m'has trepitjat ni una vegada. (*Silenci.*)

Ja sé on són els teus pantalons

RELLOGAT: On?

DONA: Hi havia de fer la vora... Són a la calaixera del tocador... Amb tot plegat... no hi he pensat...

RELLOGAT: No pateixis...

DONA: Vaig...

RELLOGAT: Vés...

Escena onze

Una intuïció

La DONA és al menjador al costat de la rentadora. Damunt la rentadora hi ha unes espelmes i un sant i una verge. La DONA, de genolls, resa. Després apareix l'HOME, sense dits. Somriu.

HOME: Què fas?

DONA: Res.

HOME: Aixeca't

DONA: Sí.

La DONA no s'aixeca.

HOME: Estem sols?

DONA: Sí.

Silenci.

HOME: Aixeca't.

• DONA: Sí.

La DONA s'aixeca.

HOME: Estàs molt bonica.

DONA: Has anat al bar?

HOME: Em pensava que no hi series.

DONA: Que no hi seria?

HOME: Tornava cap aquí, de l'hospital, convençut que no hi series.

Silenci.

DONA: T'he comprat cansalada. Puc fer-te-la amb els cigrons.

HOME: Què tens?

DONA: Què?

HOME: Als ulls. Estàs trista?

DONA: No he dormit.

HOME: M'agrada arribar a casa i que estiguis contenta. Que et faci il·lusió veure'm arribar.

DONA: Sempre em fa il·lusió quan arribes.

HOME: Vull que no hi hagi res entre el que penses i el que dius.

Que no s'amagui res entre el que penses i el que em dius. Que no hi hagi coses estranyes, idees estranyes. D'aquí et surt la tristesa. Vull que sigui directa. M'entens?

DONA: Sí.

HOME: Me'n vaig al llit. (*L'HOME topa amb la rentadora.*)
Que no l'han vingut a buscar?

DONA: Sí.

HOME: I?

Silenci.

DONA: Els he dit que... que no se l'enduguessin.

HOME: Els has dit que no?

DONA: Sí.

HOME: La vols?

DONA: Sí.

Silenci.

HOME: Et compraré una rentadora, però aquesta no ens la podem quedar. Que no ho entens?

DONA: Sí.

HOME: Demà al matí agafaré les eines i començaré a demuntar-la a cops, cops secs, cops durs. La duré al xatarro. Tindràs una rentadora, però te la comparé jo. M'entens?

DONA: Sí.

HOME: De veritat que ho entens, oi?

DONA: Sí.

HOME: Molt bé. Me'n vaig al llit.

Silenci.

DONA: Acabo de recollir i vinc.

HOME: Deixa-ho, ja ho faràs demà.

DONA: És un moment.

HOME: Et dic que ja ho faràs demà.

DONA: Però si...

HOME: Anem a provar-ho.

Silenci.

DONA: És que...

HOME: Què?

DONA: Vinc.

HOME: Sí. (*L'HOME comença a sortir.*) I no encenguis el llum.

DONA: No.

L'HOME surt del menjador cap a l'habitació. La DONA es queda immòbil uns segons, després va cap a l'habitació.

Escena dotze La bugaderia

NARRADOR: Una nit,

potser perquè els astres ho van voler així

o potser perquè tenia el cap a París,

la meva germana

es va quedar embarassada.

En van tenir un, dos, fins a tres.

(*Silenci.*)

La rentadora mai la van tornar.

Al cap d'uns anys, com en un miracle,

com en un truc de màgia, es va multiplicar,

i on hi havia una rentadora, de sobte n'hi havia sis.

(*Silenci.*)

Van obrir una bugaderia.

Els seus fills la van portar uns anys.

I els fills dels seus fills, també.

(*Silenci.*)

Ara, en aquest beneït 2009,

la bugaderia és un local que costa de llogar,

em sembla que uns filipins

hi estan interessats.

discuteixen el preu, fan bé,

probablement hi acabin vivint.

(*Silenci.*)

Un dia “la Gallega” em va tornar la veu,

jo estava enganxat als seus mugrons, com sempre,

i de sobte ens va caure un trosset de sostre al damunt,

“la Gallega” va començar a riure molt,

em va encomanar aquell riure.

Em va tornar la veu, de cop,

de la mateixa manera que havia desaparegut,

em va tornar a aparèixer.

(*Silenci.*)

Quan he dit que la meva vida

ha sigut una merda,

en realitat no ho volia dir,

no, no m’ho crec,

és només una sensació que tens a vegades,

quan perds algú, quan s’acaba alguna cosa,

però sempre n’apareix una altra

que ens distreu la pèrdua,

En realitat, ho confesso,

era només una manera *impactant* de començar.

(*Silenci.*)

De fet, em sembla massa curta,

sobretot ara que noto que s’acaba

em sembla més curta que mai.

(*Silenci.*)

Em sap greu no haver tingut cap fill,
tinc els llibres que he escrit,
tinc totes les llibretes que he omplert,
totes les històries que he imaginat,
i algunes que he viscut...

(*Silenci.*)

Si us hagués de recomanar

un dels meus llibres,

encara que té molts errors,

sense cap dubte us recomanaria

Abduccions nocturnes i altres rareses.

És curtet, i encara podeu trobar-ne l'edició de butxaca

en qualsevol pila de qualsevol d'aquests grans magatzems...

Escena tretze La Polvera

A l'escenari del Club La Polvera.

DON GENARO: Y con esta melodía *ladies and gentlemen* damos por finalizada nuestra actuación de hoy, esperando que la misma haya sido de su agrado y recordándoles que les esperamos mañana a partir de las once en el Club La Polvera. Dónde a uno le sirven lo que quiera. De polvos también, los que quiera, en el Club La Polvera. Decentes artistas sinvergüenzas que procuran instantes lubricantes. Angelitos y angelitas que fabrican momentos platónicos. Pletóricos y harmónicos. Todo esto y mucho más, les espera en el Club La Polvera.

COL·LECCIÓ EN CARTELL

1	Antonio Morcillo:
Marta Galán:	<i>Dies maravillosos</i>
<i>Estamos un poco perplejos</i>
2	Theresia Walsler:
G. Giovannozi i S. Gonella:	<i>Les filles de King-Kong</i>
<i>A de Srebrenica</i>
3	Teresa Sanchez:
Ricard Gázquez:	<i>Meus amores</i>
<i>Niederungen</i>
4	Jean-Ives Picq:
Jeannine Worms:	<i>El cas Gaspard Meyer</i>
<i>El càlcul</i> (exhaurit)
5	Edward Bond:
Ferenc Molnár:	<i>No en tinc</i>
<i>Liliom</i> (exhaurit)
6	Jessica Goldberg:
Jean-Luc Lagarce:	<i>Refugi</i>
<i>Just la fi del món</i> (exhaurit)
7	Enric Casasses:
Joan Castells i Albert Mestres:	<i>Do'm</i> .
<i>Vides de tants</i> (exhaurit)
8	Lluïsa Cunillé:
Pau Miró:	<i>Barcelona, mapa d'ombres</i>
<i>Plou a Barcelona</i> (exhaurit)
9	Andreu Carandell:
Victòria Szpunberg:	<i>A-dicció</i>
<i>Esthetic Paradise</i>
10	Jordi Prat i Coll:
Marc Rosich:	<i>Obra vista</i>
<i>Copi i Ocaña, al purgatori</i>
11	Joan Brossa:	<i>La xarxa</i>
<i>Aquí al bosc</i>
<i>Olga sola</i> (exhaurit)
12	Martin Crimp:	<i>Atemptats contra la seva vida</i>
<i>El camp</i>
13	Ramon Gomis:
Jordi Teixidor:	<i>Al fil de la mar</i>
<i>Magnus</i>
14	Roland Schimmelpfennig:	<i>La dona d'abans</i>
<i>La nit àrab</i>
<i>Push-up 1-3</i>
15	Fausto Paravidino:
Gemma Rodríguez:	<i>Natura morta a una cuneta</i>
<i>34.5. Estem quedant fatal</i>
16	Manuel Molins:	<i>Sabates de taló alt</i>

- John M. Synge: *A l'ombra de la fondalada*
- 17 Lars Norén: *Dimonis*
- 18 Jordi Casanovas: *Wolfenstein*
Tetris
City/Simcity
- 19 Ricard Gázquez: *Folie en famille*
Gemma Rodríguez: *L'ham*
- 20 Carles Mallol Quintana: *Molta aigua*
Marc Rosich: *Party Line*
- 21 Albert Mestres: *Odola*
Victoria Szpunberg *La màquina de parlar*
- 22 Carles Mallol Quintana: *L'home perseguit*
Pere Solés: *Ieti*
- 23 Conor McPherson: *Dublin Carol*
Una ciutat brillant
El mariner
- 24 Albert Mestres: *Un altre Wittgenstein, si us plau*
o L'holocaust
Zwdu o El dubte / Le doute / Der
Zweifel
Farsa

COL·LECCIÓ *off* CARTELL

1	Jaume Melendres:	<i>El parc d'atraccions d'Helena</i>
<i>Karsunkel</i>
	Manuel Molins:	<i>El ball dels llenguados</i>
2	Àngels Aymar, Jonay Roda,
Victoria Szpunberg,
Gerard Vázquez:	<i>Teatre als instituts</i>
3	Ricard Gázquez, Angèlica
Liddell, Carles Mallol
Quintana, Jordi Oriol, Andrea
Segura, Victoria Szpunberg,
Raquel Tomàs:	<i>Teatre radiofònic</i>
<i>La disputa de l'ase</i>
<i>Col·loqui de col·loquis o Enci-</i>
<i>sam de totes herbes, Nel·lo el</i>
<i>Tripero, el xasco de Bolitxes i el</i>
<i>dels carafals</i>
4	Anselm Turmeda:	

i25

Girafes evoca els sectors més humils —els de la classe obrera— dels barris populars de la Barcelona de postguerra i, alhora, el submón sicalíptic —el de les putes— del Paral·lel més lúgubre. Dos àmbits de la ciutat oculta, ignorada, víctima de la depredació social més ignominiosa i, sobretot, de la repressió duríssima d'una dictadura implacable amb els vençuts. Darrere d'unes existències precaritzades, hi ha el record insistent dels estralls provocats pel feixisme espanyol —l'exili inclòs— i hi batega la indigència material i moral d'una ciutat sotmesa al jou del franquisme, en què l'única diversió permesa era evadir-se en els mons rutilants del cinema i en què els somnis petits es reduïen a tenir una màquina de rentar o fugir cap a un París lluminós on la llibertat esdevenia possible.

Lleons reflecteix la Barcelona actual, delmada per la crisi, que continua tenint, com sempre, els barris baixos, bruts i bulliciosos, i la zona alta, neta i ordenada. Els diners marquen moltes fronteres i obren o tanquen moltes portes. Als carrers del Raval, on encara hi ha alguna mena d'autenticitat en declivi, hi fan cap els joves desvagats, de "bona família", a la recerca d'emocions fortes que els distreguin del tedi. A diferència de la coralitat de la peça anterior, *Lleons* se centra en la implicació d'un jove desconegut, procedent de la zona alta, en un crim prepetrat —el brutal assassinat d'un camell— en un dels carrerons del barri. Entre la tragicomèdia i el thriller en clau mametiana, amb una violència continguda que aflora entre les paraules, planteja la possibilitat ingènua de millorar la situació socioeconòmica de la família per treure-la del clot en què es troba.

Búfals aprofundeix, des d'una òptica més íntima, en el trauma familiar que apunta *Lleons* —la mort accidental del fill petit— i les estratègies de supervivència per fer-hi front. L'abandonament de la mare, la decadència del negoci familiar, la desesperació i la fugida del pare són els símptomes més evidents de la descomposició d'una família humil —convertida, per art de la metàfora, en un petit ramat de búfals acorralats o sacrificats— del Raval barceloní, que és com dir d'una de les jungles de la ciutat —perquè la zona alta també n'és, i més letal i tot. Reunits en bandades, com búfals esporuguits davant de la mirada dels lleons, els joves traslladen al carrer la violència més o menys latent de dins de casa. Mentre el món antic que emblematitza la bugaderia familiar desapareix en una lenta agonia, vençut per l'especulació, s'alcen impertèrrits les franquícies, les galeries, els museus i les facultats universitàries que, immaculats enmig de la putrefacció, donen entrada a un nou sistema de relacions en la metròpolis del disseny.

Les tres parts de la trilogia es relliguen pels vincles familiars que mantenen els personatges —els avis a *Girafes*, els pares a *Lleons* i els fills a *Búfals*—, per l'espai urbà i domèstic en què es mouen —la ciutat de Barcelona, el barri del Raval, el pis i la bugaderia— i per l'al·legoria animal que simbolitzen —les girafes representen l'ambició que permet treure el cap per sobre de la mitjanja; els lleons, els reis devoradors de la selva social, i els búfals, les preses propiciatòries dels més forts. Hi ha també un teixit de referències internes que entrelleça les històries de les tres peces i una variació narrativa que explora els límits de la faula, amb un narrador extern a *Girafes*, una estructura més dialogal a *Lleons* i una altra més deutora de la confessió oral a *Búfals*.

Ara bé, més enllà de les afinitats temàtiques i les diferències formals, allò que dona realment sentit a la tríada *Girafes*, *Lleons* i *Búfals* és la visió darwiniana, descarnada i còmplice que s'ofereix d'una realitat —la vida dura dels barris marginals de la ciutat de Barcelona a través d'una família indígena— que des del temps de Vallmitjana pràcticament havia estat oblidada dels escenaris. En el disseny de les tres peces, amb poques concessions al contrapunt melodramàtic, Miró ha interposat una sèrie de mediacions estètiques imprescindibles, entre la realitat i la ficció, bo i jugant sovint amb els límits de la versemblança o de la distorsió lírica, per tal que el món que ha servit d'inspiració —el barri del Raval— tingui més valor, al capdavant, com a testimoni antropológicoemocional que no pas historicopolític.

FRANCESC FOGUET I BOREU

ÍNDIX

Búfals	9
Lleons	55
Girafes	135

Primera edició: setembre del 2009

© Pau Miró i Caparrós

Edita: RE&MA 12 S.L.

rema12@gmail.com

Imprimeix: FG30ben

Sicília 336. 08025 BARCELONA

Dipòsit legal: B-33291-2009

ISBN: 978-84-935778-7-2

PVP: 9

Generalitat de Catalunya
Institució de les Lletres Catalanes